

HARLEQUIN®

Страст®

129

ДРЪЗКО МОМИЧЕ

АН МЕЙДЖЪР

**НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА**

АН МЕЙДЖЪР ДРЪЗКО МОМИЧЕ

Превод: Саша Христова

chitanka.info

В богатото семейство на Ноел Мартин не одобряват връзката на дъщеря си с Гарет Кейгън и безцеремонно разделят двамата влюбени. Тя трябва да се омъжи за богат мъж с високо обществено положение.

Когато след седем години Ноел отново среща Гарет Кейгън, той вече е стъпил здраво на краката си. Ще съумее ли дръзката и красива Ноел да убеди невъзмутимия и хладен Гарет, че страстта им не е угаснала и всички тези години на раздяла и недоразумения са безсилни да я потушат?

ПРОЛОГ

Навън слънцето блестеше ослепително. Беше едва началото на юни, но в южен Тексас, като че ли беше средата на лятото.

Ноел Мартин гледаше замечтано през прозореца. През тучното пасище черен кон препускаше диво. Искаше ѝ се да го язди неоседлан сред избуялата трева, а червеникавата ѝ коса да се развява от топлия вятър.

Вместо това тя се потеше в твърде тесния си тоалет на шаферка. Тюлената презрамка на роклята ѝ я прерязваше всеки път, когато се опитваше да помръдне. В другия край на стаята майка ѝ, все още скандално красива, създаваше неприятности на стабилния ѝ баща, пиейки твърде много шампанско и флиртувайки с всеки мъж между осем и осемдесет години.

Ноел се мятеше в капана на собствената си нерешителност. Трябваше ли да замине за Европа да купува антики за магазина на майка си, или да се върне вкъщи, в Луизиана, както я увещаваха баща ѝ?

Тя живя далеч от дома цели две години, само за да забрави Гарет Кейгън и обърканите им отношения. Искаше да забрави бебето, което загубиха, и сина му Луис, когото обичаше като собствено дете. Можеше ли да се върне, без да мисли за Гарет и за всичко, което той означаваше за нея?

Ноел бе прекарала две години в Австралия с надеждата, че ще го забрави, но той бе незабравим. Омразният образ на този див бунтар, на дяволитите черни очи и още по-черната коса, на стройното мускуесто тяло се беше запечатал дълбоко в душата и сърцето ѝ. Бяха израснали заедно, въпреки че Гарет живееше в скромна колиба, а тя — в голяма къща в имението на родителите си — Мартин Хауз. Детството на Гарет бе трудно, съпътствано от бедност и несполуки. А Ноел бе обградена с грижи и глезена още от момента, когато пропълзля извън люлката си и тръгна след него.

Сега само мисълта за този мъж събуждаше безпокойството ѝ.

Черният кон диво галопираше пред къщата. Ноел отмести поглед. Не можеше да понася повече гледката, която ѝ напомняше за един друг кон и за едно друго време, за един откраднат миг, когато беше все още момиченце и яздеше зад Гарет. Галопираха покрай цъфналия кучи дрян и моравите теменуги, покрай заблатената река, а дърветата изглеждаха като омагьосани — рай, който им принадлежеше. Тя се притискаше силно към любимия си, като че искаше да задържи завинаги и него и този идиличен миг. Погледът ѝ се премрежи. Противоречиви чувства стегнаха гърлото ѝ.

— Време е за хвърлянето на букета — извика Мерседес, връщайки Ноел към действителността.

— Момичета, булката е във фоайето!

Тълпата се раздвижи.

— Изглежда, че младоженецът става нетърпелив.

Беше първата събота на юни — сватбеният ден на Джес и Тед Джаксън. Имението на семейство Джаксън, бляскавият полилей, сватбеното тържество — всеки и всичко беше украсено във виолетово. Къщата бе изпълнена със семеен уют и топлина, с искрения смях на гостите и звъна на пълните с шампанско чаши. На горния етаж детската стая бе окупирана от бебетата на семейство Джаксън. Щастието на младата двойка се бе пренесло и върху останалите и всички с радостно нетърпение очакваха хвърлянето на букета.

Всички, освен кръстницата. Ноел се чувстваше неспокойна сред цялото това щастие. Стоеше настрана от групичката развълнувани шаферки. Сватбата на Джес бе точно такава, каквато баба ѝ и баща ѝ желяеха за нея. Искаха да забрави Гарет и да се омъжи за Бомонт Винсент, да заживее в голямата му къща и да стане господарката на студентите огромни празни стаи. Заедно с Бо, те щяха да са каймака на обществото в Ню Орлиънс. Тя бе обучена да бъде перфектна домакиня и Бо беше най-подходящата партия за нея. Бо принадлежеше към нейния свят.

Ноел се насили да се усмихне и да си внуши, че разкошната къща не е позлатена клетка, че гостите аристократи не са тъмничари и че сватбата на приятелите ѝ няма нищо общо със собственото ѝ неблагополучие.

Момичетата около нея се вълнуваха от мисълта, че булчинският букет може да се падне на тях. Ноел стоеше напрегната и притеснена в

шаферския си тоалет. Единствено изумително буйната ѝ коса не можеше да бъде укротена. Беше се освободила от аметистово перления клипс и се спускаше по гърба ѝ като водопад от бронзово златисти пламъци.

Тя се отдръпна в сянката. Само да имаше къде да се скрие! Налагаше се да остане заради гостите и най-вече заради Джес.

Не всяка любов завършва със сватба и щастие. Не и ако си обичал неразумно. В съзнанието ѝ изплува мургавото лице на Гарет. Беше живял толкова дълго все на ръба, че едва ли някога можеше да бъде напълно опитомен.

Ноел с усилие отхвърли мисълта за Гарет. Тя бе тук единствено заради Джес. Сладката, упорита и побеждаваща Джес. Джес, която не беше послушала годеника си и се беше сприятелила с Ноел в Австралия. За нищо на света нямаше да развали тържеството ѝ.

Секунда преди Джес да се обърне и да хвърли букета, тъмният ѝ поглед се спря върху Ноел.

— Не — умоляваше беззвучно Ноел. — Боже Господи... само не на мен, Господи — въпреки че бе отправила молитвите си, знаеше, че Джес ще направи това, което е намислила.

Джес още от самото начало беше решила да я върне към истинския живот.

— Дошла си в Австралия, за да избягаш завинаги — бе казала Джес, — но аз няма да ти позволя. Ще се върнеш вкъщи, там, където ти е мястото — при него.

При него... Никога!

Но по ирония на съдбата отново беше тук. Толкова близо до Луизиана, до Гарет и... Луис.

Родителите ѝ все още го мразеха. Тя също си повтаряше, че го мрази. Не че той би им простил някога. Но съществуваше и Луис, златокосият му син, който Ноел обичаше като свой. Затвори очи. Клепачите ѝ потрепваха от болка.

Джес хвърли букета.

Фоайето се огласи от развълнуваните писъци на момичетата.

Ноел отвори очи. Букетът летеше към нея. „Не.“ Тя сграбчи перилата на стълбището и погледна гневно нагоре.

Тед Джаксън я гледаше от площадката. С огромното си тяло той бе препречил изхода към горния етаж на къщата и ѝ бе отнел

възможността да избяга.

Ноел наблюдаваше с ужас, как букета лети високо във въздуха и пада към нея. Белите цветове и виолетовите панделки се плъзнаха по ръката ѝ, отскочиха от китката ѝ и паднаха на земята. Обгърна я сладък аромат.

Всички погледи бяха приковани в нея.

После някой се спусна към Ноел и сграбчи букета. Беше Лизи — дъщерята на Тед. Сияеше от щастие. Бе толкова любвеобилна — също като Луис. Косите ѝ се бяха изплъзнали от виолетовите панделки и смешно стърчаха върху челото ѝ.

— Твои са, Ноел!

Ноел много обичаше децата, но сега ѝ се искаше да избяга от нетърпеливото лице и мъничките, пълни с цветя и протегнати към нея, ръце.

Тези цветя я караха да се чувства болна и отпаднала, като че ли бяха погребален, а не булчински букет.

— Не... Дай ги на някой друг.

Останалите момичета се блъскаха и я молеха да хвърли букета отново. И тогава, както обикновено, Джес овладя положението. Успокои девойките, взе внимателно букета от Лизи и го остави в студените, треперещи ръце на Ноел.

— Вземи ги, скъпа — прошепна тя.

— Не трябваше.

— Търси щастието си — каза Джес по-високо, така че гласът ѝ да достигне и до най-отдалечените кътчета на помещението и я целуна по челото.

Ноел беше като в капан. Не можеше да направи нищо друго, освен да остане на мястото си и да гледа как Джес се втурна нагоре по стълбите, към любимия си.

Никога досега не се бе чувствала толкова самотна и изгубена.

Погледна безпомощно белите цветя. Искеше да има това, което Джес вече имаше — да се омъжи за мъжа, когото обича, и да бъде майка на детето му.

Ноел не виждаше повече нищо. Погледът ѝ се замъгли. Тя не можеше и да мечтае за подобна сватба.

Опита се да си представи Бомонт.

Вместо него пред погледа ѝ изплува Гарет.

В мислите си видя виолетовата си рокля скупчена върху кафеникавата пръст край реката. Беше дива и безумно свободна и тичаше по тайните незабравими пътечки. Гарет я следваше по петите, но тя не му позволяваше да я хване, докато не стигнеха до скривалището.

Дъхът ѝ спря. Боже Господи!

Не можеше да се върне. Невъзможно ѝ беше да бъде безразлична към Гарет.

Но баща ѝ каза, че баба ѝ не е добре, че още не се е възстановила след удара и все повече отпада.

— Липсваш ѝ, скъпа — бе казала майка ѝ. — Ти я поддържаше млада. През всичките тези години си мислехме, че е непобедима. Но се оказа, че не е така. Тя умира, защото сърцето ѝ е разбито.

Колко добре Ноел познаваше това състояние.

ПЪРВА ГЛАВА

Във втория етаж на тухлената сграда рикошира куршум. Откъм тълпата се разнесоха писъци. Една бременна жена припадна. Всички останали се спуснаха да се крият.

— Човече, това е по-вълнуващо и от карнавала на Марди Грас — извика един от зяпачите, преди патрулът да му нареди да си върви по пътя.

Още един куршум се заби в стената.

— Тоя не е много добър стрелец.

— Мислиш ли, че ще я убие?

— Може би — с одобрение каза един от полицаите. — Не е някой мекушавец... Ограбил е една банка на Канал Стрийт.

— И сега се е барикадирал в този магазин. Взел е за заложенца Ноел — дъщерята на Мартин, собственикът на магазина. Стреля от онзи прозорец, там горе.

— Хайде, хора, разотивайте се, преди някой да е пострадал! — крещеше едно дебело ченге.

Беше студен ноемврийски следобед — влажен и мъглив. Ройъл Стрийт беше задръстена от дузина полицейски коли. Тротоарът покрай магазина за антики продължаваше да се пълни със зяпачи, независимо от усилията на полицаите.

Детектив Гарет Кейгън стоеше настрана от останалите, напрегнат и мълчалив, на ръба на лудостта. Беше слаб, висок над метър и осемдесет. Коженото му яке предпазваше раменете му от ситния дъжд. Мургавото му лице беше намръщено, докато разглеждаше следите от куршумите по стената, високо над главата му.

Имаше нещо съмнително в тези следи и около цялата тази история. Усещаше го с мозъка на костите си. И обвиняваше Ноел.

Червенкосите! Те са друг вид.

Особено богатите, които си мислеха, че могат да притежават света. Още повече Ноел Мартин — невъзможна, непостоянна, разглежена и непредсказуема. Тя бе най-подлудяващата жена, която

някога е срещал. А я познаваше почти от бебе. Той беше едва на пет години, когато Ноел изпълзя от люлката си и нахлу в живота му. От този момент нататък тя му причиняваше само неприятности.

Веднъж, не, два пъти, той направи най-голямата грешка в живота си — да се влюби в нея. Или, може би, винаги я бе обичал. Тя разби сърцето му и за малко да унищожи и самия него. Все още си плащаше за емоциите. Тя бе единствената жена, която искаше да избегне на всяка цена.

И все пак... Още от времето, когато бяха деца и растяха из тучните поляни, на един час път от Ню Орлиънс, винаги, когато Ноел се забъркваше в някоя неприятност, той беше наоколо да я спасява. Спаси я, когато още тригодишна се беше опитала да погали един алигатор и падна във водата при него. На пет години си играеше с кибрит в детската си къщичка и я подпали. Тогава едва успя да я измъкне навреме, а семейство Мартин обвиниха него. Пожарът погълна не само къщичката, но и един дъб и дори главната сграда беше застрашена. Когато беше на осем години, веднъж се беше покатерила по декоративната решетка, за да наднича в спалнята на родителите си, докато те се унасяха в сладострастна дрямка. Решетката се отскубна и Гарет я улови в момента, когато се приземяваше заедно с жасмина и разпадащите се летви. Ноел бе избягала, а сенаторът Уейд Мартин беше изскочил навън, само по хавлия с почервеняло от гняв лице. Откри Гарет в жасминовия храст и отново той опра пешкира.

Дори и през онази последна ужасна нощ, преди две години, той бе опитал всичко, за да я спаси. Да спаси детето. Неговото дете. Детето, което тя не желаше.

Гарет отмести погледа си от следите по стената и го отправи към прозореца, откъдето беше стреляно.

За частица от секундата той я видя в рамката — красивото бледо лице, буйната червена коса и огромните ѝ очи, разширени още повече от ужаса. Беше срещал този поглед и друг път, неведнъж. Именно нейното лице, а не това на починалата си съпруга, беше сънувал всяка нощ през последните две години.

Ноел — будна, жизнена, непоправима. Същата Ноел, която го беше следвала навсякъде из блатата, докато не ги опозна не по-зле и от него.

Но сега бе по-красива от всякога. Щом я видя, внезапно го завладя едно непреодолимо усещане. Беше като лавина, като да те блъсне камион, като съкрушителен удар. Първо усети студ, а след това кожата му като че ли пламна. Нещо вътре в него се разкъсваше. Беше се борил да я забрави, но в този момент разбра, че не бе успял.

Ноел отскочи от прозореца или някой я дръпна, но Гарет беше сигурен, че го е видяла.

Сцената трая само секунда, но тази секунда беше достатъчна стомахът му да започне да се свива в нови спазми от ужас. Дланите му се изпотиха, сърцето му заби лудо. Сградите от двете страни на тясната улица сякаш запълзяха към него. Чувстваше се като в капан. Трябваше да направи нещо, иначе щеше да полудее.

Знаеше, че Ноел може да побърка всеки нормален човек и колко е изобретателна, когато в главата ѝ се загнезди някоя идиотска мисъл. По време на обира в банката е имало поне двадесетина души и всеки от тях се е държал, както подобава в подобна ситуация. Но не и Ноел. Дузина от свидетелите потвърдиха, че е нападнала крадеца, докато се е опитвал да избяга, взела му парите и изчезнала. Само че той успял да я настигне и сега я държеше като заложница в собствения ѝ магазин. Пълничкият полицай прошепна нещо в ухото на Гарет.

— Тя, какво? — избухна Гарет.

— Каза, че няма да излезе, детектив Кейгън. Онзи вътре още преди половин час каза, че я е освободил, но тя не излиза, защото се страхува, че ще го застреляме.

— Кажй й...

Поредният куршум се заби в тухлената стена над Гарет и върху главата му се посипаха парчета мазилка.

— По дяволите!

Двамата полицаи потърсиха прикритие. Куршумът отново бе прелетял високо над тях. Твърде високо. През последния половин час всички куршуми бяха изстреляни твърде високо.

Изведнъж, благодарение на инстинкта, който всяко работещо на улицата ченге неминуемо развива, Гарет разбра всичко. Беше съвсем сигурен, но за всеки случай извади пушката от калъфа и зареди един патрон.

— Няма какво да ѝ казваш, Джонсън. Влизам вътре! Сам!

— Не е ли по-добре с подкрепление?

— Отивам сам!

— Но капитанът каза...

— По дяволита капитана. Дай ми пет минути. Най-много десет. Ако дотогава не я изведа, можете да атакувате.

Докато Гарет притичваше през улицата, избягвайки локвите, един сив мерцедес наби спирачки зад полицейските коли. Отвътре изскочи висок рус мъж, изпит и елегантен — не като изпомачканата тълпа, която все още се блъскаше около барикадите. Не и като Гарет.

Тънките аристократични черти на лицето му подсказваха, че този човек не си е изкарвал хляба нито един ден през живота си с работа. Косата му бе безупречно пригладена назад. Щом видя Гарет, бледосините му очи се покриха с още един слой лед. Мъжът внимателно се запридвижва през барикадите, а след това забърза към Гарет, пренебрегвайки заповедите и въпросите на полицаите с арогантността на човек, роден безумно богат и който е със съзнанието, че негово неоспоримо право е да управлява всеки, който се окаже на пътя му. Особено, ако това е Кейгън.

— Кейгън! Какво, по дяволите, правиш тук? Ако нещо се случи с Ноел, аз лично ти гарантирам, че няма да можеш да си намериш работа в цял Ню Орлиънс. Даже и на боклукчийски камион.

Гарет спря и намести карабината на рамото си. В погледа му се четеше прикрито задоволство. Не беше толкова лесно да изкараш Бомонт извън кожата му, така че да креци наред улицата като някой хулиган. Гарет се беше опитвал неведнъж, докато бяха още деца.

— За щастие боклука не ми допада. А и не приемам нареждания от теб. Нито от който и да е от семейство Винсент. Вече не!

— Тя е моя годеница!

— Така ли? — усмихна се Гарет. — Каква късметлийка!

— Никога не те е харесвала!

— Да, наистина! Нима си мислиш, че жена като Ноел би предпочела някой като теб, който си изтъква панталоните от седене зад бюрото на баща си, в банката на баща си, броейки парите на баща си! Да не би да си мислиш, че изобщо би те погледнала, ако не бяха парите на баща ти?

Бледото лице на мъжа преbledня още повече.

— Ах, ти ко... Не искам да се занимаваш с този случай!

— Това никак не е добре, тъй като току-що си го възложих — Гарет се усмихна, показвайки белите си зъби и се обърна към другия полицаи: — Джонсън, мисля, че наредих улицата да бъде разчистена.

Двама полицаи хванаха Бомонт и го повлякоха назад, докато той пискливо протестираше.

— Кейгън, винаги си бил един бял боклук.

Гарет стисна зъби при отправената обида. При мисълта, че неговата жизнерадостна любима може да бъде привързана към тази бледолика мумия до края на живота си, направо му се повдигаше.

Тънките черти на богаташа се отразяваха във витрината на антикварния магазин. Гарет замахна с приклада на карабината към стъклото и омразното отражение се разпадна. Прекрачи през счупената витрина и се отърси от нападалите по главата му стъкълца.

На партерния етаж на луксозния магазин нямаше никой. Гарет се запромъква внимателно през сумрачното пространство, изпълнено с разкошна френска салонна мебел. Всеки предмет в този магазин беше специален, рядък и уникален — единствен по рода си. Също, като собственичката си!

На втория етаж се разнесе изстрел. Гарет подмина асансьора и тръгна нагоре по стълбите. Щом стигна горния етаж се долепи до стената и се опита да успокои дишането си.

Неочаквано ритна вратата откъм стълбището, скочи в стаята и намери прикрытие до една от стените. Тежката метална врата се затвори с трясък.

Не се случи нищо. Само ехото от затварянето на вратата отекна в помещението. Нито един куршум не бе изстрелян към вратата.

Той се оказа прав.

Проклета да е! Беше сама...

— Ноел!

Не последва отговор.

— Аз съм, Гарет. Влизам. Не прави глупости... — искаше невъзможното.

Дъсченият под проскърца под стъпките му.

— Махай се — разнесе се глас в тъмнината. Беше тих и отпаднал и звучеше уплашено. — Той ще ме убие!

Гарет тихо се изсмя. Ноел не се предаваше никога. Дори когато беше притисната до стената.

— Сигурен съм, че ще го направи, малка лъжкиня такава! Самият аз ще го направя, задето ми погоди тоя номер.

Той се спусна към мястото, откъдето идваше гласът, но се подвоуми и спря. Имаше само десет минути, а може би и по-малко. Момчетата долу не бяха от бавните. Върна се, заключи вратата и се притаи сред купищата месингови легла, позлатени огледала и порцелан.

Дочу припряно шумолене откъм другия край на магазина и се втурна натам, но щом пристигна не откри никого.

На близката маса, непосредствено до един сервиз чаши за вино от венецианско стъкло, проблесна пистолет. Имаше и една полуотворена туристическа чанта, от която се бяха посипали зелени банкноти. Той грабна чантата и без да иска бутна една от чашите.

Някъде над него се разнесе приглушен стон.

Гарет погледна нагоре и видя изящните ѝ крака, в черен чорапогащник, да изчезват в тъмнината на някаква стълба. Успя да зърне и черното ѝ дантелено бельо.

Захвърли пушката и чантата на пода и се спусна към стълбата с гъвкавостта на индианец. Успя да я хване за глезена.

Една черна обувка с висок ток изскочи от тъмнината и го удари над окото.

— Ох! — изсумтя той. — По дяволите!

Тя риташе неистово. Другото токче се заби в челото, му. По едната страна на лицето му се стичаше кръв.

— Ноел, премаза ми лицето! — изкрещя той и стисна глезена още по-здраво. — Скъпа, знам, че си е отишъл. Сигурен съм, че ти умишлено си го оставила да избяга. Дойдох, за да те измъкна от тая каша.

Тя се опита да се освободи и отново го удари по бузата.

— Ако още веднъж ме удариш ще те арестувам!

Удари го и то по-силно отпреди.

— Кълна се, че ще го направя. Няма да ти се размине! Упорит съм не по-малко от тебе, фурия такава. Ще слезеш ли най-сетне или искаш да те сваля насила? — той я дръпна силно за глезена и Ноел извика.

Ноел спря да се съпротивлява и Гарет веднага го усети.

Погледна нагоре и бързо отвърна очи. Но не и преди да запечати образа на безупречните ѝ крака и черната дантела под вълнената ѝ рокля.

— Добре, Гарет, ти спечели — прошепна тя, — както винаги.

— Не както винаги, скъпа — каза той с горчивина. — Помня една нощ, в която загубих всичко, което исках да имам... теб... и детето ни...

Ноел пребледня.

Ръцете му собственически обгърнаха талията ѝ и той я придърпа надолу по стълбата, така че тялото ѝ се плъзна покрай неговото.

— Скъпа...

Тя отскочи като опарена.

— Ти обеща на баща ми, че няма да ме притесняваш. Никога!

— Спокойно — ръцете му усещаха примамливата топлина на тялото ѝ под вълнената дреха. — Тук съм, за да те спася, скъпа.

Тя вече бе стъпила на пода, а ръцете му продължаваха да се движат по меката материя на елегантната рокля.

— Е, сега можеш да си махнеш ръцете от мен — изкомандва Ноел, избягвайки погледа му.

Едно време той ѝ беше слуга и можеше да му заповядва. Но не и сега. Забеляза сведения ѝ поглед и клепачите, пърхащи над изчервените страни. Ръцете ѝ го отблъскваха, но той усети едва доловимия трепет.

Е, значи все още го желаше! Въпреки случилото се.

Но се срамуваше от чувствата си. Така както се срамуваше, когато беше още съвсем млада и се криеше зад дантелената завеса на стаята си, докато го наблюдаваше, него, сина на готвача, да се трепе в убийствената следобедна луизианска жега. Също както се срамуваше и преди две години, че носи неговото дете.

Ноел мислеше, че той е недостоеен за нея. Щеше да се омъжи за Бомонт. Гарет много добре познаваше богатите и знаеше, че за тях от значение са единствено връзките и мястото в обществото.

— Проклетата малка... — вместо да ѝ се подчини, той я придърпа и я притисна към себе си, докато всеки негов мускул не потъна в меката прелест на тялото ѝ.

По дяволите! Не го правеше, за да ѝ е толкова хубаво.

— Ще те пусна! Но само, ако ми обещаеш, че няма да се опитваш да избягаш. Изглежда, че през целия си живот само бягаш... от мен.

Огненочервените ѝ къдрици се пръснаха по гърба ѝ и омотаха, като с копринени въжета, пръстите му.

— Сигурно бягам за добро!

Старият гняв отново се надигна в него, но той я бе притиснал така силно, че не можеше да пренебрегне женските ѝ прелести. Както винаги, дори самата нейна близост го подлудяваше. Елегантната кашмирена рокля се бе опънала по тялото ѝ, очертавайки гърдите и нежната извивка на бедрата ѝ, оставяйки твърде малко на мъжкото въображение. Усети изтънченото ухание на парфюма ѝ. Беше чувствен, почти неукротим — като жената, която го ползваше. Веднъж, когато бяха в леглото, му бе обяснила, че е направен от модата — мускусна дива роза, растяща по бреговете на средиземноморието. Беше много рядко и скъпо ухание — също като жената.

— Погледни ме, Ноел!

Тя извърна глава.

— Казах, погледни ме!

Очите ѝ бавно се повдигнаха, изучавайки суровите черти на лицето му. Сега тя наистина трепереше.

Бяха изминали повече от две години, откакто не я бе виждал. Две години откакто не я бе докосвал. Две години от онази ужасна нощ, в която тя едва не загина. Две години, откакто избяга в Австралия и остана там.

Той си мислеше, че всичко е свършило.

Беше се лъгал. Погледна я. Лицето ѝ бе по-красиво от всякога. Бе наполовина креолка. Кожата ѝ бе бледа — почти прозрачна; косата ѝ — буйни червени къдрици; устните ѝ — плътни и сочни; веждите и миглите — катраненочерни.

Усети цялата сила на красотата ѝ и порива на забравените чувства. Все още я желаше. Толкова силно, колкото когато бяха деца и благоговееше пред парите и властта на баща ѝ.

Искаше му се да я прегърне, да я вкуси, да я отнесе в леглото и да останат там дни наред. Въпреки че я презираше. Въпреки че презираше самия себе си, заради чувствата, които изпитваше.

Беше красива. Независимо от неприятностите, които създаваше, беше прекрасна — магически шедьовър от женска плът, създаден единствено, за да го измъчва. Никоя друга жена не бе толкова удивително красива, поне не и за него. Но тя никога не би го приела като равен.

Беше смешно.

— По дяволите, Ноел! Ти ме научи да обичам! — Гарет прехапа устната си до кръв. — И да мразя!

— По дяволите, Гарет! Ти ме научи на такива работи... И аз бих искала да мога да забравя — прошепна тя задавено и гласът ѝ потъна в тъмнината. Гледаше странно и Гарет се чудеше какво ли точно изпитва.

Той се отмести, така че светлината, идваща от прозореца, го огря и Ноел успя да разгледа мъжественото му лице.

— Май съм те наранила — каза тя меко. При гледката на ожулената му страна и разраненото чело върху лицето ѝ се изписа нежно разкаяние. — Не беше нарочно.

Протегна се да избърше кръвта от веждата му, но той отскочи, подплашен от внезапната ѝ нежност.

— Гарет, аз само исках...

Той я погледна уплашено, а след това я пусна почти отблъсквайки я. Нежността в погледа ѝ го прониза до дъното на душата му. Последното нещо, на което би повярвал в нея, бе нежността.

— Сам ще го направя.

Гарет избърса кръвта с опакото на ръката си и погледна през прозореца. На улицата полицаите се готвеха да нападнат. Времето му изтичаше.

— А сега ми кажи, какво правеше тук съвсем сама и защо стреляше по мен и приятелите ми.

— Аз... Аз...

— Казвай!

Тя продължаваше да мълчи. Гарет прокара ръка по отрупаната с безценен рубиненочервен венециански кристал маса и около две дузини чаши се разбиха на пода.

— Не!

— Ще говориш ли?

Ноел гледаше вцепенена проблясващите парчета.

— Гарет, тези чаши струваха хиляди долари!

— Да не мислиш, че ми пука?

Той вдигна пушката си и разчисти още една от масите.

— Гарет! Аз... Аз не стрелях по никого!

Той се протегна към една висока птица.

— Не! Не и фаянсовата ваза жерав! — изпищя тя.

— Фаянсовата какво? — повдигна той вежди. След това я сграбчи, стисна болезнено китките ѝ и я притисна към металния цип на коженото си яке.

— Само това е от значение за теб, нали? Стъклени птички! Вещи! Пари! И ти си като всички останали от семейството ви.

— Гарет, не я чупи. Ще ти кажа всичко, което поискаш.

Той чуваше ченгетата на долния етаж на сградата.

— Казвай и по-бързо — прошепна той заплашително.

— Всичко стана за секунди. Нямах време да помисля.

— Ти никога нямаш.

— Той беше още дете. Бедно, отчаяно дете. И... изглеждаше толкова самотен. Напомняше ми Луис.

— Не забърквай Луис.

— Беше толкова нескопосан. Когато минаваше през вратата, аз грабнах торбата и побягнах. Помислих, че ако взема парите и ги върна на банката, той няма да загази много. Помислих, че ще избяга, но той тръгна след мен и дойде тук. Банката е взела къщата на майка му. Жената е много болна, има нужда от операция...

— И ти му повярва?

— Обещах му, че ако остави парите и си тръгне, аз ще остана тук за известно време, за да може да избяга. Казах му да се върне след няколко дни. Обещах да му помогна.

— Какво си направила?

— Аз... — преглътна тя конвулсивно.

— Няма значение. Слушай сега, малка глупачке. Ти стреляше по ченгета.

— Не стрелях по тях! Стрелях високо над главите им.

— Но те не знаят, че нарочно си стреляла високо. Това, което е от значение в момента, е, че си помогнала на един престъпник да избяга. Трябва да правиш точно това, което ти казвам. Когато другите дойдат,

ме остави аз да говоря. Ще им кажа, че те е нападнал и е избягал, а ти си била толкова уплашена, че те е било страх да излезеш.

— Но...

— Поне веднъж си дръж устата затворена.

Настъпи напрегната тишина. Той вдигна пистолета и избърса отпечатъците по него. По стълбището се разнесоха стъпките на полицаите.

— Гарет... Защо правиш това за мен?

Той се извърна към нея. Погледът му несъзнателно се плъзна от лицето ѝ, надолу по стройното ѝ тяло. Нападнаха го забравени спомени.

За един дълъг миг Гарет не можеше да отрони и дума. Стоеше и поглъщаше красотата на сочните ѝ гърди, предизвикателно изпъкващи под сивата рокля, тънката ѝ талия и изящната линия на бедрата ѝ. Само за частица от секундата с болка осъзна, че образът ѝ го кара да тръпне като някой хлапак в любовна треска.

— Ей така.

Никакви думи не можеха да обяснят причината.

Гарет се затътри към нея, като някакъв механичен гигант, заклещвайки я до една маса. Тя изпищя, леко уплашена, и се опита да се измъкне покрай него. Той плъзна ръце около тялото ѝ, притискайки я с цялата си мъжка сила, докато Ноел не извика.

— Млъкни, скъпа — прошепна той и продължи да я притиска, така че масата се впи в бедрата ѝ.

— Гарет, не искам! Вече не!

— Така ли? — засмя се леко той. Мургавата му ръка се заигра с къдриците ѝ. — Значи възнамеряваш да се омъжиш за Бо, а не за Раул.

— Никога не съм харесвала Раул. Той беше... — тя внезапно млъкна.

— Е, Бо е по-добра партия за теб. Мъж като него може да ти осигури място в обществото. Мъж, който ще ти направи бебета, които ще желаш... а не такива, от които да искаш да се отървеш.

В очите ѝ заплуваха сълзи.

— Поздравления, скъпа! И тъй като не съм достатъчно издигнат, за да попадна в списъка на гостите, мисля, че няма да имаш нищо против, ако сега получа целувка от булката.

Ноел започна да се съпротивлява, като че имаше нещо против, но Гарет бързо и жадно погълна сочните ѝ меки устни.

Тя отвори уста. Върховете на езиците им се докоснаха топло и влажно. Отговори на целувката му буйно и диво.

Той усети трепета ѝ. Кожата ѝ бе пламнала коприна. Пръстите ѝ се ровеха в косите му. Притискаше се към тялото му. Омразата бе забравена и страстта ги завладяваше. Светът около тях се завъртя.

Докосването до нея, вкусът на разпалената ѝ плът го караха да се чувства цялостен, завършен. Нямаше значение какво му бе причинила. Или пък на Луис. Дори и бебето, което бяха изгубили, вече не беше от значение. Можеше да продължи да я целува до безкрай.

Вместо това, той я отблъсна така рязко, че една порцеланова ваза се катурна от масата и се разби.

— Нека да приемем — каза с подигравателно циничен тон, — че го правя заради добрите стари времена.

Гарет не пропусна да забележи болката в очите ѝ.

— Не ми дължиш нищо. Разбра ли? Нищо! Каквото и да ми се случва — стой далече от мен, скъпа. Стой далече от Луис и аз няма да те закачам.

Някой неистово удряше по вратата и след миг тя се разпадна. Полицайте ги обградиха.

ВТОРА ГЛАВА

Беше късен, мрачен следобед. Мерцедесът се носеше по горския път. Зад волана седеше червенокоса жена с очи с цвят на бренди. Беше облечена в кремава коприна и носеше златни бижута. Беше с добре поддържан маникюр, а гримът ѝ — перфектен.

На седалката до нея лежеше коженото яке на Гарет, а върху него беше разтворен най-новият брой на „Таймс-Пикаюн“. Виждаше се снимка на Ноел, наметната с якето му, и още една снимка — на Гарет. Заглавието гласеше: „Детективът Гарет Кейгън отстранен от случай на банков обир“.

Гарет беше нарушил заповед, за да я спаси. Беше излъгал, за да я предпази, беше изложил на опасност всичко, което беше постигнал с толкова тежък труд. А сега обвиняваха него затова, че престъпникът беше избягал. Винсент и собственият ѝ баща правеха всичко възможно Гарет да бъде изхвърлен от полицията поради некомпетентност.

Преди две години тя загуби бебето си и лежа в една болница в Ню Орлиънс. Тогава искаше да умре. Семейството ѝ обвини Гарет и когато най-накрая тя се възстанови, я накараха да повярва, че се е държал ужасно. Беше обещала и на себе си, и на тях, че повече няма да има нищо общо с Гарет Кейгън. Но сега той беше в беда и то заради нея. Собственото ѝ семейство се опитваше да утежни положението му. Налегна я силно чувство на вина. Толкова пъти — твърде много пъти — Гарет го постигаше все една и съща участ.

Стоманеният пашкул на луксозната ѝ кола я изолираше от силния мирис на блатото, от беднотията на дъсчените бараки и от разнебитените пристани, покрай които минаваше. Но душата ѝ не можеше да бъде изолирана. Разбърканата мозайка от виещите се ръкави на реката, заблатените езера и дори къщите събуждаха старите спомени. Защото и двамата с Гарет бяха израснали тук — тя в красивата къща на имението Мартин Хауз, а той — в скромната колиба от три стаи, разположена върху късче земя зад бащината ѝ плантация. Тя обичаше тази земя повече от всяка друга. Когато стана на шест

години, баба й, силно обезпокоена, че Ноел расте твърде дива в тази обстановка, беше настояла да се преместят в Ню Орлиънс. Тя се надяваше, че градският начин на живот ще смекчи буйния й нрав. Оттогава използваша къщата само през почивните дни и през лятото.

Ноел не беше идвала в Мартин Хауз, откакто се бе завърнала. Тя се страхуваше от възможността да срещне Гарет. Прекрасно знаеше, че е последният човек, когото той би искал да види. Но сега нямаше избор. Опитваше се да си внуши, че Гарет вече не е опасен за нея. Не и в този момент. Не и след като бе започнала да води живота, за който близките й настояваха.

Беше имала две години, за да го забрави. Две години, изпълнени с трудности и приключения, в една враждебна страна. Две години, за да се справи с празнотата, с болката, с чувството за вина и с горчивото разочарование. И всичко това заради него.

Най-накрая, единствено поради непрекъснато влошаващото се състояние на баба й, тя се завърна в Луизиана. Но не и при Гарет. Беше решила да води живота, за който баба й настояваше. Купуваше антикварни предмети за магазина на майка си, носеше копринени дрехи, посещаваше подходящи партита и се срещаше с подходящи мъже — мъже с безупречно родословие, за да задоволят изискванията на баба й, и с голямо богатство и власт, за да ги одобри баща й. В светските колони на вестниците се появяваха коментари за успеха й във висшите кръгове на обществото и се носеха слухове, че възнамерява да се омъжи за Бо, нейната „детска любов“. Семейството й мислеше, че най-после се е успокоила и е улегнала. Баба й й вземаше ръката и я задържаше в треперещата си старческа длан и Ноел знаеше, че най-сетне тя бе доволна от внучката си. Но понякога нощем, когато не можеше да заспи, дълго гледаше през прозореца неуморната луна, сгушена ниско във върховете на боровете. Вечното й безпокойство започваше да я гложди и тя не можеше да избегне спомена за единствения забранен й мъж. Само екстравагантната й майка се бе досетила.

— Какво има скъпа? Ще ти олекне, ако споделиш с майка си — бе казала Биби.

Красивата необузdana Биби. Косата й бе по-огненочервена дори и от нейната. Бе родена в дъсчена колиба някъде по делтата на реката и

бе достигнала чак до върха. Беше се женила три пъти и всеки следващ мъж беше по-богат от предишния.

— Заради детектив Кейгън е, нали? Не можеш да го забравиш. Баща ти и баба ти не разбират. Ти си като мен. Наследила си моята страст. Трябва да следваш собствените си чувства, скъпа.

— Ти си единствената, която не ме презира, заради слабия ми характер.

— Скъпа, аз не мисля, че имаш слаб характер. Преживяването на една любов може само да укрепя характера на една жена.

Ноел се опитваше да не се вслушва в думите на майка си. Никога не беше искала да прилича на нея. Но днес следобед избяга и наруши обещанието, което беше дала.

Чувстваше се странно, като минаваше отново по стария път. Странно и страшно при мисълта, че ще срещне Кейгън.

Беше толкова разгневен в магазина. И толкова страстен. Мразеше я за всичко, което му беше сторила. Така, както тя го мразеше понякога. Но тя виждаше жаждата в очите му, всеки път, когато я погледнеше. А след това я целуна. Може би голямото лошо ченге не ѝ бе простило, но не можеше и да ѝ устои.

Усети соления вкус на кръв в устата си. Бе прехапала устни. Фините ѝ пръсти силно стискаха волана. Искаше ѝ се да запали цигара, но нали ги беше отказала... Грабна една касета и я пхна в касетофона. В същия миг мерцедесът бе залян от музиката на Шопен. „Прелюдия на дъждовната капка“ — любимата ѝ пиеса. Не че можеше да я успокои. Перспективата да се изправи срещу Гарет така я измъчваше и объркваше, че нищо не беше в състояние да ѝ помогне.

Сребристосинята спортна кола се провираше през мъртвилото на гората. Мъховете бяха израснали толкова нагъсто, че поглъщаха кипарисовите дървета и ги превръщаха в странни заплашителни фигури, навяващи мрачни мисли.

— Можеш да се върнеш. Все още не е късно — шепнеше си Ноел. — И никой никога няма да разбере за неразумния ти порив.

Вкъщи — обратно при блясъка и безопасността на града. Обратно в света на богатството, привилегиите и общественото положение. Обратно при Бомонт, за когото щеше да се омъжи и да живее с него до края на живота си.

Боже Господи!

Искаше ѝ се да пийне нещо, но кутията от сода беше празна.

Тя упорито натисна педала на газта. Трябваше да се срещне с Гарет. Независимо, че всички ѝ забраняваха.

Независимо, че самият той ясно ѝ беше заявил, че не иска да я вижда повече.

Навлече си неприятности заради нея. Понякога нещата изглеждаха така, като че ли съдбите им така здраво се бяха вплели една в друга, че беше невъзможно да се разделят. Майката на Гарет — Мани, беше готвачка в Мартин Хауз. Ноел израсна, обожавайки я. Спомняше си онази черна нощ, когато бащата и по-малкият брат на Гарет загинаха. Тя беше на шест години по това време. Връщали се къщи след риболов. Един камион, натоварен с трупи, ги настигнал на завоя. Едно от възетата, придържащи трупите, се скъсало и бащата и сина били затрупани. След този случай Ноел бе убедила баща си да наеме Гарет, като помощник на градинаря.

Гарет работеше всеки ден след училище и през цялото лято, за да помогне на майка си. Да, той беше див, но с упоритост и постоянство успя да завърши колежа, като работеше на пълен работен ден в полицията. Беше се издигнал невероятно бързо. Двамата с майка му отвориха ресторант в Ню Орлиънс „При Мани“. Имаха невероятен успех. После Гарет се ожени за Ани, събори колибата, в която бе израсъл, и построи нова къща, върху собствената си земя, зад дома на семейство Мартин. Беше построил и една лодка във вид на къща и я държеше на около три километра от дома си, на любимото им от детството място. Имаше и яхта, която държеше на един пристан, близо до ресторанта. Понякога оставаше да нощува там. Всичко това Гарет беше постигнал само заради нея, за да спечели уважението ѝ. Но имаше и момент, в който Гарет бе толкова отчаян, че беше готов да захвърли всичко.

Понякога Ноел си мислеше, че баща ѝ и баба ѝ през целия ѝ живот ѝ бяха забранявали да прави именно нещата, които бяха от най-голямо значение за нея. Не одобряваха Гарет. Тя искаше да стане медицинска сестра. Те отново не бяха съгласни. Баба ѝ беше ужасена от перспективата една Мартин да работи в болница и то като обикновена медицинска сестра.

— Момичета с твоето положение се женят за подходящи съпрузи. И ако бракът и децата не се окажат достатъчни можеш да

служиш на обществото, като членуваш в някое женско дружество... или се занимаваш с благотворителност. Има поне дузина приемливи възможности.

„Приемливи!“

Ноел стисна волана. Гарет излъга за банковия обирджия заради нея. И с това застраши кариерата си — единственото, което ценеше. Защо?

Пътят, водещ до къщата му, се виеше като лъскава черна лента през тъмнозелени кадифени тунели от дървета. Колибата, в която Гарет беше израснал, вече я нямаше. На нейно място се издигаше модерна постройка в съвременен луизиански стил. Отзад се разстиляше меката зелена пелена на долината.

Въпреки че белият джип на Гарет бе паркиран пред къщата, никой от прозорците не светеше, а и пирогата му я нямаше. Ноел си спомни, че той обичаше да ловува през зимните следобеди. Понякога ходеше за риба, за да снабдява ресторанта. Сега, когато Ани я нямаше, а Луис явно бе при баба си, никой не можеше да предположи кога ще се върне.

Все някога щеше да се върне и Ноел възнамеряваше да го чака.

Тя се насили да тръгне към къщата. Гънките на кремавата ѝ копринена рокля заплюяха срещу вятъра. Токчетата ѝ затропаха несигурно по стълбите, докато пресичаше верандата. Почука. Отговор не последва и тя се подпря трепереща на стената. Постепенно звуците около нея — жужащата, бръмчаща и пляскаща какофония на поречието, започнаха да достигат съзнанието ѝ. Слънцето хвърляше алени отблясъци зад дърветата.

В гората витаеше някаква тайнствена красота, но самотата на това място я караше да мисли за Гарет. Как е могъл да продължи да живее тук? Съвсем сам! Дори без Луис?

Дочу се настойчиво жужене. Нещо прободеше глезена ѝ, а след това и другия крак. Отначало комарът беше един, след малко станаха няколко, после — милиони. Тя продължаваше да удря по краката си докато целите се зачервиха, докато студеният влажен вятър не загъмжа от комари и стана абсолютно невъзможно да ги убиеш всичките.

Ноел не спираше да подскача и да трепери от студа. Ако не влезеше вътре, щеше или да премръзне до смърт, или да бъде изядена жива.

С треперещи пръсти дръпна стъклената врата към верандата и влезе вътре.

Самотният фенер на носа на пирогата тревожно просветваше в плъзналата ниско мъгла. Беше два часа през нощта и Гарет Кейгън бе страшно уморен. Яростният северен вятър духаше опасно, но пленително. Внезапна светкавица проряза натежалото мастиленочерно небе. За частица от секундата блатото бе осветено и съсухрените полепнали с мъх клони на мъртвите кипариси щръкнаха заплашително. После тъмнината отново ги погълна и настъпи дълбока тишина.

Носът на пирогата бе отрупан с кожи на нутрии. Тревата около блатото гъмжеше от животни. Дузината раци, които беше хванал, стържеха по стените на една кофа. Наниз риби бе привързан към задната част на лодката. Следобедът се оказа добър и Гарет беше събрал много животни, обикаляйки капаните си, и беше наловил доста риба.

Ставаше твърде студено и, въпреки че бе добре облечен, Гарет замръзваше. Цялата вечер ту спираше да вали, ту отново започваше. Беше уморен до смърт, гладен и от комарите вече му се повдигаше. Искаше му се да се прибере вкъщи, да запали печката и да си приготви нещо вкусно от улова.

Преди смъртта на Ани мразеше студените и влажни зимни нощи. Предпочиташе да си остане вкъщи заедно с Ани и Луис. Сега рядко оставаше у дома. Щом се прибереше от работа — откакто го отстраниха от полицията, той работеше в ресторанта на майка си — или се качваше на джипа и отиваше да види Луис, който сега живееше при майката на Ани, или вземаше пирогата и тръгваше из блатото.

Час по-късно Гарет насочи лодката към пристана. Сивосинкавата мъгла вече започваше да се вдига. Беше угасил фенера, но всеки път, когато пирогата се разклатеше, водата проблясваше с мълчаливите пламъци на фосфоресциращия планктон. Огънят на призраците! Греблото се удари в дървения пристан. Ято диви патици излетя в тъмнината и огласи нощта с крясъците си.

Гарет гледаше водата изумен. Никога преди призрачния огън не е бил толкова ярък. Това означаваше голям късмет.

Красивата му уста се сви с горчивина.

Късмет! За него? Той никога не е бил късметлия!

Беше беден, но амбициозен. Познаваше добре живота на богатите и му се искаше и той да е богат. Чувстваше се ощетен. Беше изгубил всичко, за което се бе борил упорито — Ани, Луис, Ноел. А сега изгуби и работата си.

Гарет преметна кожата през рамо, събра улова си и се запъти към къщата. През живота си бе обичал две жени. Тази, която обичаше повече, го смяташе за недостоеен, а тази, за която се ожени, бе убита. Гарет все още се чувстваше виновен, защото престъпникът бе искал да убие него. Заради собственото му късогледство сега Луис живееше самотен, безмълвен и без майка. Но истината беше, че нямаше и баща и това Гарет не можеше да си прости.

Ани бе умряла заради него, а той бе започнал да я забравя. Вече не мислеше за нея. Без снимка той дори не би могъл да си припомни лицето ѝ. Времето, което бяха прекарвали заедно, сега изглеждаше толкова далечно. Не изпитваше нищо към нея — понякога си мислеше, че не е човешко.

Ноел беше тази, за която си спомняше. Ноел, с която бе израсъл. Ноел, богатото разглежено момиче, което винаги бе желал. Ноел, която го бе излъгала два пъти. Ноел, която бе разстроила Луис, след като бе на път да се оправя.

Защо, по дяволите, бе рискувал работата си — всичко, което му бе останало — заради нея?

ТРЕТА ГЛАВА

В момента, в който Гарет влезе в къщата, шестото му чувство му подсказа, че нещо не е наред. В тъмнината не беше видял синята спортна кола, скрита зад дърветата. Погледът му обходи кухнята, трапезарията и дневната, но всичко си беше на мястото.

В мивката имаше една наполовина празна кутия от сода. Коженото му яке лежеше на масата, но той не го забеляза. Устните му се свиха неодобрително. Вероятно умората бе предизвикала полицейската му подозрителност, без да има защо. Беше отишъл в блатото, за да се освободи най-сетне от всички тези идиотщини.

Гарет остави торбата в ъгъла и сложи една тенджера с вода на печката за раците. Отвори един шкаф, измъкна шише уиски и изпи няколко глътки направо от бутилката. След малко глътна още веднъж, а после — още няколко пъти. Алкохолът изгаряше гърлото му, но топлината се разливаше и по цялото му тяло. Смекчи самотата му и прогони влагата и студа от костите му.

Не трябваше да пие сам. Поне не направо от бутилката. По дяволите! Напоследък беше направил много неща, които не трябваше да прави. Следващият път, когато му се допие, ще си налее в чаша.

Гарет сръчно почисти рибата, пакетира я, като отдели две парчета и сложи останалото във фризера. Щом свърши изключи печката. Рациите щяха да почакаат до утре.

Видя калните следи по пода. Проклетие! И това ще трябва да почака. Събу набитите с кал ботуши и ги изнесе на верандата. Пресече стаята и се запъти към спалнята. Дебелият килим пое тътена на тежките му стъпки. В банята съблече мокрите си дрехи и се пхна под душа.

Когато отвори вратата и влезе в тъмната спалня, от тялото му все още се издигаше пара. След уискито и горещата баня се чувстваше напълно отпуснат.

Дочу лек звук откъм леглото.

В тъмнината проблесна нещо бяло.

Изведнъж разбра всичко. Не беше сам в стаята, а беше гол-голеничък, както майка го е родила. Пушката му беше чак в другата стая.

Хищническите му инстинкти заработиха мигновено. Уплахата и дълго тренираните му рефлексии го накараха да скочи върху натрапника.

Мускулестите му крака възседнаха свитото върху леглото тяло. Грубата му длан бързо пробяга по дължината на нежна шия и достигна приятната мекота на гърдите.

Жена!

Беше шокиран. Дръпна ръката си и в този миг жената изпищя. Другата му ръка, досега оплетена в дълги кадифеномеки коси се протегна и ѝ запуши устата. Жената се гърчеше, извиваше се и се мяташе безпомощно ръце. Чу се звук от раздиране на коприна. Тя го ухапа и този път той изпищя.

Тя продължаваше да се бори, а коприната продължаваше да се къса. Той я притискаше към леглото с цялата си сила и тежест. Усети гърдите ѝ долепени до тялото му. Сърцето ѝ биеше бързо. Започваше да се задушаваше. Силата ѝ беше нищожна пред неговата и той я обезвреди без усилие.

Вдишваше натрапчивата сладост на женския парфюм. Този мирис му напомняше нещо познато. Но вероятно заради уискито не можеше да се сети какво точно.

Тя продължаваше да се върти и да се съпротивлява. Всяко нейно движение под голото му тяло, всяко докосване на коприната до кожата му го възбуждаха все повече.

По дяволите!

Опитваше се да го удари между краката, но омаломощеното ѝ докосване само разпалваше страстите му. Гарет се мъчеше да не реагира на женското тяло, но всеки път, когато краката ѝ докосваха слабините му, по вените му се разливаше приятно усещане. Не бе имал жена вече повече от година, да не говорим за жена мека и нежна като тази.

Близостта ѝ и постоянното ѝ въртене го накараха да започне да тръпне.

— Престани да шаваш — прошепна дрезгаво той. — Нищо няма да ти направя.

Но тя продължаваше и с всяко нейно движение желанието му все повече се разпалваше.

Докосването ѝ, топлината ѝ, уханието ѝ му бяха някак си познати и събуждаха у него чувство на необясним гняв. Тръпнеше от желание да я обладае и беше вбесен от нея и от себе си заради това си желание.

— Ако не ме желаеш, какво търсиш в леглото ми посред нощ, скъпа? — прошепна той разпалено. — Престани да се движиш, докато не съм направил нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

— Гарет... — едва изрече жената, останала без дъх и кадифено мекият ѝ глас изпълни тъмнината с прелестната си женственост.

Позна я веднага. Ноел... Уханието на екзотичната роза. Подсъзнателно сигурно я е познал веднага. Поне тялото му я бе познало.

Сега я желаше още повече. Тя сама бе влязла в леглото му. Това не можеше да означава нищо друго, освен покана.

Сърцето му се изпълни с омраза. Беше се вцепенил.

Последният път, когато дойде при него и той се поддаде на желанието си, почти го бе унищожила.

Топлината на дъха ѝ галеше лицето му. Той си спомни целувката им в магазина. Трябваше да положи всички усилия и да запази самообладание.

— Ноел, какво...

— Аз... Аз те чаках — промърмори тя. — Дойдох да те видя, но те нямаше. Комарите ме нападнаха и заваля, затова влязох вътре. Но ти се забави много. Трябва да съм заспала... преди доста време. Не те познах, когато ме нападна.

— Не е трябвало да идваш — каза той грубо, усещайки как у него се надига старата нежелана лудост.

Някъде дълбоко в съзнанието му някакъв глас му крещеше да се махне от стаята, да я остави, да бяга, докато още не е късно. Той се бе заклел, че никога няма да ѝ разреши отново да омагьоса сърцето му. Чувстваше се замаян, объркан. Уискито... Близостта ѝ... Бедрата ѝ, докосващи напрегнатите му мускули. Тялото ѝ, под неговото...

— Искях да отида при капитана и да му кажа...

— Стой далече от него! Не се бъркай, по дяволите! Чуваш ли!

Тя бе превъплъщение на всички мъжки фантазии. Беше сладка и нежна. Беше детската му любов. Приказното момиче, живеещо в

мечтите му, подарката на сънищата му. Жената, която винаги бе желал, независимо от всичко, което бе сторила. Беше се вмъкнала отново в живота му след смъртта на Ани, когато почти си бе изгубил ума от мъка. Беше му се отдала напълно. Беше му дала сили да живее, независимо от постигналата го трагедия. Обграден с любовта и приятелството ѝ, Луис бе разцъфнал отново.

Всяка мъжка частица на тялото му пламтеше. Той я освободи и започна да се отдръпва. И тогава тя го погали.

Все едно не бе докосван от жена, откакто се бяха разделили. Като че ли сънуваше.

— И аз искам да те мразя Гарет — прошепна тя, сдържайки сълзите си.

Искаше да устои, но пред очите му падна черна пелена. Сърцето му бе обзето от лудост. Усещаше само кадифената топлина на пръстите ѝ. Ръцете ѝ нежно изследваха тялото му. Стопяваха съпротивата му бавно и настойчиво. И в един миг той съвсем се обърка. Слабините му болезнено пулсираха. Нежните ѝ ласки бяха нещо неописуемо на фона на доброволното му изгнание. Искаше да я прегърне и да я задържи. Да престане да бъде силното ченге, което нищо не усеща. Вече две години той жадуваше за човешко докосване, за нейното докосване. Неочаквано започна да трепери.

Нежните ѝ ръце галеха раменете му, плъзнаха се по шията му. Знаеше, че не трябва да вярва на нежността ѝ, но бе жаден за нежност. Не се опита да я спре. Тя обърна длан и с opakото на пръстите си докосна веждата и носа му, после страните му и твърдата линия на челюстта. Изучаваше лицето му, също като някой слепец.

Беше сам толкова дълго време. Помнеше колко е красива... и колко е коварна. Представи си медночервената ѝ коса и изкусителното и тяло. Спомняше си прекрасно перфектните черти на лицето ѝ — бледата ѝ кожа, черните извити вежди, плахите ѝ очи с цвят на бренди, подчертани от гъстите черни мигли, орловият ѝ нос и плътните чувствени устни.

Спомни си и семейството ѝ — аристократи, всички до един. Може би само майка ѝ правеше изключение. Както и да е. Мислеха, че дъщеря им стои твърде високо, за да общува със сина на бившата им готвачка.

Преглътна, за да запази самообладание. Някога вярваше, че тя е по-различна от тях. Сега знаеше, че не е така.

Уискито още горчеше и пареше в устата му. Предпочиташе да замени този вкус с вкуса на Ноел. Ако го направеше, сенаторът щеше да го убие. Никога повече нямаше да работи като полицаи в Ню Орлиънс. Със сигурност не искаше да прекара остатъка от живота си, готвейки в ресторанта. Можеше да се премести и да започне отначало в полицията на всеки друг град. Но ако имаше нещо, което Гарет наистина да мрази, то беше мисълта, че може отново да се окаже на дъното.

— Преди две години ти едва не ме унищожи — за втори път. Да не споменаваме какво причини на Луис. Какво, по дяволите, правиш тук посред нощ? — изръмжа Гарет.

Мекият ѝ дълбок глас изпълни стаята като че с любовна музика:

— Ти ме изхвърли преди две години.

— Защото...

— Защото, също като семейството ми, си готов да повярваш в най-лошото за мен. Те искат да се омъжа за Бо. Нямаше да съм тук, ако ти не бе рискувал работата си миналата седмица, за да ме спасиш, независимо от всичко, което си мислиш, че съм ти направила.

— Това, което съм си мислил?

— Тихо. Не искам да се караме. Не можем ли да забравим миналото и всеки да продължи по пътя си? Израснахме заедно. Не можем ли да останем приятели? Дойдох тук, защото искам да ти помогна да си върнеш работата. Видях, че живееш сам-самичък и не мога да понеса този факт. Луис расте, без дори да те познава. Не можеш да избягаш от действителността. Няма нищо чудно, че Луис се държи по този начин.

— Забрави за Луис! Не се осмелявай да се приближаваш до него.

— Защо?

— Няма да ти позволя да го нараниш отново!

— О, значи мислиш, че ще се чувства добре, ако се скрие от всичко, което може да го развълнува?

— Не ме учи как да живея! Просто се върни при своите. Тук няма място за теб. Не и при мен.

— Искам да ти помогна да се измъкнеш от тази ситуация, Гарет. Толкова ли е лошо това?

— Да — изсумтя мрачно той. — Да... Върви си вкъщи, където ти е мястото.

— Понякога се чудя, къде ли ми е мястото.

Устните му се изкривиха в цинична гримаса.

— Със сигурност тук няма място за теб. Знам защо си дошла. Изобщо не ти пука за Луис или пък за мен. Просто искаш нещо, което твоят върховен Бомонт никога няма да може да ти даде. Винаги си имала слабост към неподходящите мъже.

— Не... — гласът ѝ беше пропит с болка.

Гарет се изправи. Беше стигнал до средата на стаята, когато бе спрял от поредица тихи сърцераздирателни ридания. Ноел плачеше. Никога не е можел да устои на женските сълзи. Може би тя казваше истината и единствената причина да дойде тук, бе желанието ѝ да му помогне. Може би наистина се безпокоеше за него. И той се бе държал просташки. Тя плачеше така неутешимо, че гневът и решимостта му се стопиха.

Стисна юмруци. Трябваше да си отиде.

Поредното ридание наруши тишината.

Тя плачеше заради него и мисълта за нейното нещастие бе непоносима.

Беше като зашеметен. Не можеше ли просто да излезе от стаята и да я остави? Каква беше тази власт, която тя имаше над него.

— Ноел — повика я той. Отговор не последва. Само нови ридания. — Не плачи, скъпа. Недей.

Все още нищо. Нищо, освен тъмнината и мисълта, че той бе виновен за всичко. Можеше да различи очертанията ѝ. Лежеше на леглото с лице, заровено във възглавницата. Косата ѝ бе разпиляна по тресящото се от ридания тяло. Изглеждаше толкова малка, толкова безпомощна, толкова отчайващо самотна.

Заради него.

Някакъв порив, който той не разбираше и не желаше да разбере, заличи всичко останало. Върна се при нея и я взе в обятията си.

Беше топла и мека. Кожата му докосна коприната. Мъжът почувства жената.

— О, Гарет — въздъхна тя. Ръцете ѝ обвиха врата му. — Нека да остана. Само тази нощ. Знам, че е лудост и че утре ще се ненавиждам повече от всякога. Но... сега... Просто искам да съм с теб.

Искаше му се да я мрази, но уискито бе превърнало омразата в желание, любовна необходимост и самотно отчаяние. Спомни си ужаса, който беше изпитал, когато стоеше пред магазина ѝ, и си представяше, че и тя може да бъде убита също като Ани. Много бавно той се плъзна до нея и я придърпа върху себе си.

Те лежаха в тъмнината и Гарет я държеше в ръцете си. Докосването до мекото ѝ топло тяло не му позволяваше да заспи. Беше го довела до ръба, беше го накарала да я пожелае, но той бе твърдо решен да устои.

След време започна да вали, тихо и нежно и тя още по-силно се притисна към него.

Чувстваше се прекрасно, въпреки че не го бе искал.

За пръв път от две години насам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ноел сънуваше. Сънят и беше жив, цветен, все едно беше наяве.

Беше сама в магазина на майка си и се опитваше да се скрие сред множеството статуи и мебели от деветнайсети век — два внушителни каменни лъва от Русия, резбовано орехово легло и една маса в стил „Бидърмиър“.

Беше сама, с пушката и парите. Ченгетата я бяха обградили. Знаеха, че е помогнала на престъпника да избяга.

Единствено Гарет го нямаше, за да ѝ помогне. Беше я изоставил, както в онази кошмарна нощ.

Промъкна се през скупчената салонна мебел, покрай един стол от рога на американски елен и потърси стълбата, водеща към тавана и покрива. Не можеше да я открие.

Полицайте стесняваха обръча.

Знаеше, че ще я хванат и ще я хвърлят в затвора. Заради нея семейството ѝ щеше да преживее още едно унижение.

Препъна се в един стол и падна. Слабата светлина, идваща от прозореца, хвърляше лентообразни сенки върху стената и лицето ѝ. Една от лентите се обви около шията ѝ и започна да я задушаваше. Ноел се опита да извика, но от устата ѝ излезе само немия писък, съпътстващ кошмарите.

— Ноел — пресипналият мъжки глас звучеше приятно и познато.

Гарет бе дошъл. Най-сетне беше в безопасност. След цяла вечност, изпълнена с ужас. Той знаеше какво трябва да се направи.

Усещаше огромното му тяло в тъмнината. Тя слепешката се протегна, за да се увери в гигантската му сила.

— Скъпа...

Ръцете му я бяха обгърнали и притискаха малкото ѝ тяло. Беше я държал по този начин толкова много пъти — и като дете, и като жена. Тя плъзна ръце по голия мускулест гръб и се вкопчи в него, като трепереше неудържимо. Лентата около гърлото ѝ се охлаби.

Гарет бе заровил глава в косите ѝ.

— Какво има, скъпа?

Навън валеше. Тя си припомни онази дълга черна нощ, в която дъждът плющеше по прозорците на болницата. Нощта, в която тя го викаше, когато едва не умря, когато пометна бебето си. Нощта, когато той не дойде и тя мислеше, че никога не ще може да му прости.

Пое си неуверено дъх и затвори очи.

— Отново сънувах... обира. Само че ченгетата знаеха...

— И аз понякога сънувам кошмари — каза той нежно.

— Ужасни неща. Престъпникът ме притиска в един ъгъл. Натискам спуська, а пистолетът не стреля. Патроните просто се изсипват от него и падат в краката на преследвача. Не съм казвал на никого за този сън.

Гарет леко погали косата ѝ. Очите ѝ плуваха в сълзи.

— О, Гарет, сънувам този кошмар вече цяла седмица — дъхът ѝ погали гърдите му. Ръцете ѝ го притискаха. Тя не каза нищо за другите си кошмари.

— Знам, скъпа.

— Но теб никога те няма.

— Сега съм тук.

Тя все още трепереше.

— Това, което направих в банката, сега ме плаши. Не трябваше да го правя. Имаш неприятности заради мен.

— И преди съм имал неприятности.

— Искам да отида при капитана...

— Не!

Устните ѝ лежах в трапчинката на шията му и в момента, в който ударите на сърцето му внезапно се ускориха, тя веднага ги усети. Без да иска, докосна с устни пулсиращата вена. Усети изпълващото го желание.

— Ноел... — прошепна предупредително той. Беше твърде хубаво, за да се отказва.

— Не ме отблъсквай — умоляваше го тя, като галеше гърлото му с дъха си. — Не можеш да продължаваш все така... сам... наранен... не допускайки никого до себе си — знаеше какво да направи. Устните ѝ отново докоснаха шията му, но този път нарочно.

Тя чу сподавената въздишка.

— Не се притеснявай за мен, скъпа.

— Не мога да спра.

— Семейството ти.

Тя погали страната му с върха на пръста си.

— Аз не съм тяхна собственост.

Гласът ѝ беше тих и дрезгав, като че сега се събуждаше. Устните ѝ продължаваха да го измъчват.

— Едно време беше.

Гарет пламтеше целия. Беше започнал да трепери и Ноел го усещаше. Желаше я. И тя знаеше, че я желае.

— Ноел — простена леко той, опитвайки се да ѝ устои.

Опита се да се отдръпне, но тя не го пусна.

— Съжалявам, че затруднявам живота ти още повече. Искам да го направя по-лесен отсега нататък.

Той я прокле наум, но вече бе започнал да се предава. Ръката му се бе оплела в косите ѝ. Дръпна главата ѝ назад.

За един дълъг напрегнат миг Гарет се подвоуми. Ноел плъзна ръка от шията към гърдите му и още по-надолу, докато дъхът му не секна.

Изведнъж той сведе устни върху нейните — твърди, парещи, жадни, всепоглъщащи. Агонията на самотата и взаимната им необходимост се отричиха в тази прибързана нервна целувка. Тя отвори уста и езикът му проникна дълбоко в нея. Разраняваше устните ѝ, ръцете ѝ, тялото ѝ. Болеше я навсякъде, но това нямаше значение. През целия си кратък и уреден живот, единственото, за което жадуваше, бе неговата груба безумна любов.

През тялото ѝ премина огнена тръпка. Гарет се бореше с копчетата на дрехата ѝ. Тя се опита да му помогне, но роклята ѝ само се разкъса под нетърпеливите им пръсти.

— Ако не си по-внимателна, утре ще трябва да си ходиш гола, скъпа — промърмори той и започна да целува гърдите ѝ, докато не настръхнаха от удоволствие. След това се насочи към корема.

Ноел неясно осъзнаваше, че страстта, която бе разпалила в него, се изплъзваше от контрол. Сигурността ѝ се изпари.

— Никога... не съм имала друг мъж... освен теб.

— Зарежи лъжите — отвърна той грубо, — винаги си била въртиопашка.

— Не...

— Някога може и да съм ти вярвал. Да не мислиш, че сега ми пука — изсумтя той трескаво, докато покриваше тялото ѝ с целувки.

— Не ме целувай там — прошепна тя.

— Скъпа, смятам да те целувам навсякъде.

Устата му се плъзна надолу. С едната ръка дърпаше чорапогащника ѝ, а с другата — разтвори бедрата ѝ.

— Наистина, не е имало...

Ръката му проникна в нея, милвайки я, разпалвайки цялата ѝ страст.

— Казах ти да не ме лъжеш, скъпа. Ти искаш това, така както и аз го искам. Само не се опитвай да го представиш за нещо, което не е.

Гласът му беше ядосан, но звучеше меко, по южняшки.

След това устата му се впи в горещата влажна женска плът. По тялото ѝ се разля знойна топлина, излъчваща се от онова интимно място, където устните на Гарет не спираха любовната си игра.

Тя се опитваше да се измъкне, отчаяна от грубите му думи. Трябваше да се измъкне, след като я мислеше за толкова пропаднала.

— Не... — тялото беше затиснало косата ѝ и болезнено я скубеше. — Моля те...

Гарет стисна двете ѝ ръце в стоманената си хватка, докато устните му продължаваха обстойната си експертиза и най-накрая я принудиха да се предаде.

Съвсем скоро тя вече не бе в състояние да мисли. От това, което ѝ правеше, тялото ѝ се давеше във вълни на неописуемо удоволствие. Не спря да я целува, докато тя не потръпна, достигнала границата на екстаза. Докато цялата не се превърна в разтопено злато под устните му. Чак тогава той престана и я покри с тялото си. Дъхът ѝ секна, страхуваше се да помръдне.

Проникна в нея бавно и със затруднение. Тя изви гръбнак. След две години въздържание, беше доста тясна. Прехапа устни, за да не извика, но той беше разбрал. Беше учуден.

— Не съм била с никого откакто заминах — промълви тя.

— Защо? Това не беше в стила ти едно време.

Ноел извърна лице. Настъпи напрегната тишина.

— Значи си си научила урока? Трудно ми е да повярвам. Беше стигнала дори дотам, че се срещаше и с мен, и с Раул едновременно.

— Няма смисъл да споря с теб. Никога не си чувал какво ти казвам — тя млъкна. Заради това, че не искаше да я чуе, бе платила със сърцето и душата си, с живота на собственото им дете и почти бе изгубила своя. А той продължаваше да си мисли най-лошото за нея. Най-странното беше, че въпреки всичко, все още го желаше — и то повече от всякога. Все още се надяваше, че един ден ще ѝ повярва.

Тя плъзна ръце по раменете му и надолу по гърба му. След известно време Гарет отново започна да се движи. Този път по-нежно и внимателно. Целуваше я дълго и трепетно, докато тя започна да разтваря тялото си под ритъма на неговото.

Бе жадувала за подобен миг цял живот. Но не го бе разбрала. Не се бе осмелила да го признае дори пред самата себе си. Докато Гарет не се бе появил в магазина и не я бе взел в ръцете си.

Бе обгърнал кръста ѝ и я повдигаше, така че телата им прилепваха още по-плътно. От устата му се изтръгна тържествуващ стон. Ноел усети, как в тялото ѝ се надигна нещо величествено, вътре в нея избухнаха пламъци и тя също извика.

— Обичам те — шепнесе тя след миг. — Не искам да е така, но това е факт. Ти си един упорит, сляп мъжкар. За теб всичко е или черно, или бяло. Винаги ме подозираш, заради парите ми и заради семейството ми. Никога не си ми вярвал. Почти не умрях... Но още те обичам.

— Нямам нищо против да ме обиждаш, но за Бога, остави миналото и любовта настрана.

Той не каза повече нищо и тя заспа в ръцете му.

Съвсем неясно си спомняше, че по някое време през нощта, той се измъкна изпод ръцете ѝ, стана и излезе от стаята.

На печката вреше супа от раци. Силният аромат се носеше из цялата къща. За Гарет готвенето бе цяло мъчение, но щом живееше сам нямаше как да го избегне. Готварството бе в кръвта на майка му. Бе научила и него. Може би и затова го мразеше — защото го бе правил твърде често.

Главата го болеше от уискито, а и стомахът му не беше добре. Но не това занимаваше мислите му, докато бършеше калните следи, които бе оставил предната вечер.

Всичко да върви по дяволите! Снощи трябваше да съумее да се контролира. Изгуби си ума, още щом Ноел го докосна. Боже мили, беше прекрасна! Първото хубаво нещо от две години насам.

Беше му казала, че го обича.

Как можеше да казва подобно нещо, след всичко, което се случи? Но думите ѝ, доверчивият ѝ глас го бяха преследвали през цялата нощ.

Беше си останала същата проклетата лъжкия. Продължаваше да му пробутва същата стара история — че не е имала нищо с Раул. И той беше на път да ѝ повярва. Това доказваше едно-единствено нещо — че Гарет Кейгън си оставаше все същия глупак, когато ставаше въпрос за Ноел Мартин.

Трябваше да спре да мисли за нея. Това, което се бе случило през нощта, беше грешка. Нищо повече. Тя бе дошла при него, бе пропъзляла в леглото му. Просто си получи това, за което бе дошла. Не ѝ дължеше нищо. Съвсем нищо. Щом се събуди, трябва веднага да се освободи от нея. И този път завинаги.

Изглежда, че не можеше да спре да мисли за Ноел. Не можеше да спре да си спомня колко прекрасна беше, колко секси. Имаше най-нежното и най-пламенното тяло в целия свят. Лежеше гола в леглото му, само през една стая. Мисълта, колко хубаво би било да се вмъкне в онова легло и да я има отново, не му излизаше от главата.

Секундите се точеха, все едно че бяха минали часове.

Колко дълго възнамеряваше да спи, все пак?

След като го бе прелъстила, той бе прекарал остатъка от нощта на дивана без завивка. Беше му студено и неудобно. И чаршафите, и възглавниците, и завивките му останаха в спалнята и той не се осмели да влезе и да си ги вземе, защото се страхуваше да не се поддаде на изкушението и отново да я люби.

По дяволите! Изминаха още два часа. Беше работил цялата сутрин, а тя още спеше. Сготви супата. Почисти пирогата и пристана, изми камиона. Ноел не му излизаше от главата. Вече беше почти пладне и той реши да предприеме нещо.

Отвори гневно вратата на спалнята, но гърлото му се сви щом я видя. Прелестното ѝ тяло бе свито на топка, коленете ѝ опираха в гърдите, а косата ѝ се бе разпиляла по цялото легло. Спеше като дете. Луис спеше по същия начин. Изглеждаше малка и уязвима и въпреки това по-красива от всякога.

Ноел гола — само извивки, бледа кожа и дълги изящни крака. Възхищаваше се от прелестната линия на бедрата ѝ, тънката ѝ талия и всички онези чаровни неща, които само преди няколко часа бяха негови. Не искаше нищо друго, освен да отиде при нея, да погали гърба ѝ, да почувства топлината на кожата ѝ и да изживее отново онова изумително удоволствие, което бе изпитал снощи. Как можеше да е толкова слабохарактерен?

Той затвори вратата с трясък. Ноел подскочи и се събуди. В погледа ѝ се четеше страх. Позна го и сънливо се усмихна. Не се потруди да прикрие голотата си. По шията ѝ се синееха петна. Едното ѝ рамо беше ожулено.

Стомахът му се сви, като си спомни, че се бе държал като животно.

— Нараних ли...

Глупав въпрос. Разбира се, че я беше наранил. Толкова силно я желаше, че беше по-груб от всякога. Налегнаха го угризения.

— Съжалявам. Не исках да се случва нищо подобно. Беше грешка.

Лицето ѝ пребледня. Опита се да проговори, но от устата ѝ не излезе нито звук. Огромните ѝ кехлибареножълти очи се втренчиха с болка в неговите.

Гарет не можеше да понесе подобен поглед, отиде в дрешника, дръпна една от ризите си от закачалката и я хвърли на леглото.

— Ето, облечи се, за Бога.

Въпреки че му беше безкрайно трудно, той се насили и спря погледа си върху бледото ѝ измъчено лице. Гледаше я, докато тя обличаше ризата. Наполовина облечена, с разрошена коса и огромни очи изглеждаше дори по-секси отпреди. Пулсът му заби лудо.

— Ноел...

Тя вдигна поглед към него и се изчерви. Изглеждаше ужасно объркана. Не повече от него.

— Снощи... — започна той несигурно.

— Недей — прошепна тя.

— Какво?

— Не разваляй всичко — каза тя вяло. — Не е нужно да ми казваш, че трябва да си вървя. Знам, че не ме искаш тук. Не е

необходимо да се презираш за това, което се случи. Вината не е твоя. Аз също не очаквах. Дойдох само, защото се притеснявах за теб.

— Вече ми го каза снощи.

— Не те обвинявам, ако не ми вярваш.

— Вината беше моя — каза ядосано той.

— Повече няма да идвам. Не трябва да се притесняваш, че може отново да ти увисна на шията.

Защо трябваше да преиначава нещата и да прави всичко толкова сложно?

— Добре.

Тя стоеше разрошена и беше невероятно секси в ризата, стигаща почти до колената ѝ, и се изчервяваше всеки път, когато вдигнеше поглед към него. Обземаше го лудо желание.

Тя взе разкъсаната си рокля.

Видя само аленочервените ѝ нокти на фона на бледата коприна.

— Ей, не можеш да се прибереш в този вид.

Ноел подскочи, сепната от гласа му. Дрехата се изплъзна от ръката ѝ. И двамата едновременно се наведоха да я вдигнат.

— Баща ти ще ме убие.

Ръцете им се докоснаха.

И двамата се вцепениха.

Повдигнаха погледи и Гарет отново видя великолепните ѝ кехлибарени очи, този път съвсем отблизо. Бяха дълбоки и чисти, блестящи и много подвижни. Спомените от предишната нощ, от всички други нощи, бяха все още твърде живи в съзнанието му. Припомни си страстта ѝ и изключителната ѝ чувственост и възбудата отново се надигна в него.

Цели две години си повтаряше, че по-скоро би умрял, отколкото пак да се забърка с нея.

Е, тя беше тук. И той вече се бе забъркал. И за пръв път от две години насам чувстваше, че е жив.

По дяволите! Ако не се освободеше от нея и то бързо, всичко щеше да започне отначало.

Той грубо я отмести настрана.

— Получи, каквото искаше, скъпа. Просто си облечи нещо. Вземи някакви дрехи от гардероба. Каквото и да е. Само се облечи и

напусни живота ми. Не те искам. Това, което се случи снощи, нищо не променя.

Грешеше дълбоко, дори в мозъка на костите си, знаеше, че греши.

— Ах ти, копеле — прошепна тя. — И аз съжалявам за снощи. Повече от всичко на света — проплака тя и изтича в банята.

Гарет седеше в дневната и се чувстваше като най-гадната и омразна отрепка на света. Опитваше се да чете някакъв вестник, но думите не достигаха до съзнанието му. След около час Ноел излезе от спалнята. Беше облякла джинси и риза, твърде големи за ръста ѝ. Той се опита да не поглежда към нея, а когато видя какво става, беше вече твърде късно.

— Не ми пипай супата! — извика той и скочи от стола. Страниците на вестника се разпиляха.

Докато стигне до кухнята, тя вече беше отворила капака и изливаше яденето в мивката.

— Върви по дяволите, заедно със супата си!

Ноел с трясък захвърли тенджерата в мивката, вдигна високо брадичка и го погледна предизвикателно право в очите.

— Заслужаваш да те смачкам от бой — кресна ѝ той злобно.

— Какво чакаш тогава?

Гарет погледна пламналия безпорядък в косите ѝ, гладката повърхност на кожата ѝ. Погледът му се спусна по шията ѝ. Можеше да види вдлъбнатината между гърдите ѝ. Не носеше сутиен и защо, по дяволите, не си беше закопчала ризата догоре.

Проклятие! Не смееше да я докосне.

Ако го направеше, нямаше да може да спре. Усети предателското непростимо желание да се надига в него. Трепереше целият. Защо, по дяволите, тази жена събуждаше такава неконтролируема страст у него? Омраза? Желание?

Искаше да я има, в този момент, веднага.

— Просто се махни — изръмжа Гарет с глас, пропит от омраза.

— Отивам си, неблагоприятно влечуго такова. Бих искала никога да не те бях срещала. Причиняваш ми само болка. Заради теб нараних семейството си. Съжалявам, че дойдох снощи, че исках да ти помогна. Не съм пропъзляла в леглото ти, както искаш да го представиш. Надявам се да ти вземат оръжието... да ти отнемат значката... и...

— Представям си картинката.

— Но колкото и да те мразя — продължи Ноел, — съжалявам само за Луис. Никога не съм искала да го нараня.

— Мислиш си, че като кажеш това и всичко ще се оправи?

Чу затръшването на вратата. Чу я да притичва през верандата. Чу затръшването на вратата на колата ѝ и изведнъж почувства, че не иска Ноел да си тръгва.

Изскочи навън, крещейки името ѝ.

— Върни се, по дяволите!

Тя стоеше в колата със заключени врати и вдигнати прозорци.

Погледите им се срещнаха. Лицето му беше сбръчкано от гняв. Тя сведе поглед. Една сълза се плъзна по бузата ѝ.

Гарет изтича по стълбите на верандата. Ноел го остави да се приближи. След това превключи на заден ход и така се засили, че той трябваше да отскочи встрани, ако не искаше да бъде премазан. После колелата бясно се завъртяха, засипвайки джинсите му с бялата кал и стридените черупки на настилката. Двигателят изръмжа и колата се изгуби в тъмния, натезал от влага, тунел на дърветата.

ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че беше невероятно уморен от осемнайсетчасовия работен ден в ресторанта, Гарет не можеше да заспи. Лежеше на една страна в леглото и гледаше тайнствените, обрасли с мъх, кипариси.

Телефонът извъня и Гарет скочи от леглото, напълно буден. Взе слушалката.

— Кейгън слуша...

Беше Тибодо, неговият наставник. Откакто го отстраниха, никой не го бе търсил. Само тази сутрин Тибодо бе позвънил в ресторанта и бе казал, че нещата вървят на зле.

Гласът отсреща звучеше напрегнато и Гарет разбра, че нещо не беше наред.

— Добри новини Кейгън.

— Не ми приличат на такива.

— Знам, че ти казах, че нещата не се развиват в твоя полза...

— Какво се е случило?

— Приятелката ти дойде и говориха с капитана надълго и нашироко.

Гарет стисна слушалката.

— Моята... какво?

— Госпожица Мартин каза на капитана, че сте близки. Накара го да разбере, защо си се побъркал толкова, като си видял, че тя е заложницата и защо си нарушил заповедта му.

Гарет беше бесен. Не разбираше ли тази жена, какво бе направила? Щяха да я изключат от висшето общество.

— И какво направи капитана?

— Всичко, което знам, е, че ваканцията ти свърши, човече.

— За каква ваканция говориш. Работих в ресторанта цели шест седмици. Готвачът напусна.

Само Гарет можеше да оцени неприятната страна на този факт.

— Да, но когато броиш парите, няма да ти е толкова зле. И аз бих искал да си имам нещо извън тази служба. На теб може би дори не ти

пука дали ще останеш ченге, или не.

— Да, изобщо не ми пука! След ден като днешния, бих предпочел да гладувам до края на живота си, отколкото да изпържа още едно жабешко яйце.

— Има и още нещо, което може да те заинтересува.

— Какво?

— Тази вечер, преди около час някой е нападнал Еванджелин Мартин. Беше доста уплашена, като се обади. Малко преди патрулът да потегли натам, се обади Ноел Мартин и оттегли оплакването.

Еванджелин бе по-малката сестра на Ноел.

— Аз ще отида и ще проверя.

— Ноел Мартин спомена, че не иска никой да ги безпокои. Наблегна на твоето име.

— Сигурен съм, че ще поиска!

— Какво?

— Каквото и да става, ще се срещна с нея.

— Инат както винаги. Внимавай, Кейгън. Дочувам, че сенаторът не те обича много.

Гарет се намръщи. Вероятно в този момент Ноел се нуждаеше от него, повече отколкото си мислеше.

Изсвириха спирачки. Безупречно белият джип спря пред двуетажната бяла градска къща на семейство Мартин на Сейнт Чарлз авеню. Цялата сграда бе украсена с коледни светлини. На отсрещния тротоар дискретно бе паркирана патрулна полицейска кола.

Ноел разглеждаше нараненото лице на сестра си в спалнята си на горния етаж.

— Боже Господи! — възкликна тя, напълно отчаяна. Седеше на ръба на леглото си и трепереше. Все още не бе съблякла зелената кадифена рокля, с която беше на коледното тържество у Бомонт. Закри лицето си с длани.

— Бях му обещала пари, но и за миг не съм помислила, че може да направи нещо подобно. Изглеждаше толкова нещастен и самотен, така изоставен.

— Само ти си в състояние да се изпречиш на банков крадец, да му станеш зложница, а след това да се сприятелиш с него — отговори

Ева.

— Ако наистина те беше наранил, никога нямаше да си го простя. С какво съм заслужила подобна участ?

— Виж, ти си по-уплашена и от мене. Аз съм добре. Няма защо да се притесняваш.

Отвън вратата на джипа се захлопна. Еванджелин развълнувано дръпна дантелените завеси и видя високия широкоплещест детектив, облечен в шлифер — тип лондонска мъгла, да се приближава по тротоара. Беше се обадил на сенатора и го бе предупредил, че ще дойде заедно с патрулиращия полицай. Бяха се спречкали, но в крайна сметка го очакваха. Полицаят излезе от патрулната кола и се приближи към Гарет. Двамата размениха няколко думи под едно проблясащо коледно дърво.

— Детектив Кейгън пристигна — прошепна Ева, подбутна нагоре огромните си очила и се прилепи до прозореца.

— Ева, дръпни се! Ще те види!

— Трябва да се вземеш в ръце — подхвърли Ева.

— Няма да се срещам с него. Предупредих татко, че не искам да го виждам.

— От две години насам умираш да го видиш.

— Това беше преди... — гласът на Ноел потрепери. Спомни си как я беше любил и как я бе унизил след това. Поне да се беше обадил... само веднъж... да й пожелае весела Коледа. Да покаже с нещо, че е загрижен.

— Преди какво?

Ноел си спомни, как изхвърли супата му в мивката, как едва не го удари с колата. Беше обидена, но се държа зле като някое злонравно невъзпитано дете. Нямаше и капка съмнение, че Гарет я презираше.

— Нищо — промърмори Ноел.

— Хващам се на бас, че нищото е било нещо много интересно.

Погледите им се срещнаха.

— А аз се хващам на бас, че ти си най-приказливата сестра, която човек би могъл да има.

Настъпи многозначителна тишина.

— Има нужда от подстригване — изкоментира Еванджелин. — Или поне от гребен. Винаги изглежда така, като че ли току-що се е измъкнал от някое женско легло.

— Ева! — прекъсна я Ноел.

— Ами така си е. Щастливка. А пък шлиферът му плаче за химическо чистене. А пък вратовръзката... Но даже и от това разстояние... Не мога да разбера, защо изобщо се срещаш с Бомонт.

— Казах ти, че повече не искам да говоря за Гарет Кейгън. Освен това, сигурно ще се омъжа за Бо. Всички казват, че той е най-подходящият за мен.

— Какво ли разбират?

— Поне не е някое диво животно, което се опитва да ти отхапе ръката, докато го храниш.

— И ти си като мен скъпа. Все попадаме на диви животни — каза тя тихо и очите ѝ потъмняха.

На вратата се позвъни и Пиер отиде да отвори. Чуха гласовете на родителите си.

След това по стълбите се разнесоха стъпки. Трима души се бяха упътили към спалнята на Ноел. Майка им не спираше да говори, докато придружаваше гостите.

— Детектив Кейгън е наистина твърде красив за мъж — не спираше Еванджелин. — Черни очи, черна коса...

— Звучи ми точно като описание на дявола.

— Или пък на принца от приказките.

Ноел отново се изчерви. Не беше лесно да стои тук и да чака. Знаеше какво мисли той за нея. Сигурно беше бесен, задето бе отишла при капитана. Едно беше сигурно — тя се презираше за случилото се повече, отколкото той я презираше. Нямаше да го моли за нищо, никога повече.

След цяла вечност някой почука на вратата. Еванджелин понечи да отвори.

— Недей...

Никой не отговори и не след дълго вратата се отвори и грамадното тяло на Гарет изпълни пространството. Той небрежно сведе глава, и влезе в стаята. Изглеждаше лениво и отпуснато, но Ноел знаеше, че всеки негов мускул е под напрежение като на дива котка, готвеца се за скок.

— Какво недей, скъпа? Да не би да възнамеряваш да ме изхвърлиш от спалнята си?

Ноел усети, че се изчервява и извърна поглед, но ликът му остана запечатан в съзнанието ѝ. Черната му коса наистина беше твърде дълга, но чудесно подхождаше на бронзовия загар на лицето му. Господ сигурно нарочно го бе създал такъв, с едничката цел да обърка умовете на глупачки като нея. Всъщност само един бегъл поглед накара сърцето ѝ да заподскача така, като че ли искаше да изскочи навън.

Вгледа се жадно в мъжа пред нея — абаносова коса, тъмни очи, катраненочерни вежди, дълъг прав нос високи скули и упорита челюст. А устните, плътни и чувствени, и извити в подигравателна усмивка. Спомни си как прекрасно целуваха тези устни. Боже Господи! Ноел затвори очи, за да прогони спомена.

— Весела Коледа — изломоти той.

— Баща ни не ти ли каза, че няма нужда да идваш? — неуверено изрече тя.

— Каза ми.

— Тогава?

Гарет погледна Еванджелин.

— Госпожице Мартин, ако не възразявате — започна той вежливо, — бих искал да поговоря със сестра ви за минутка насаме. Полицаят, който дойде с мен, е отвън. Той ще ви зададе няколко въпроса, а след това ще поговорим.

Гарет се отнасяше с Еванджелин по съвсем различен начин, любезно и с уважение. Ноел беше възмутена.

— Разбира се — отвърна Еванджелин със същата вежливост.

— Ева, да не си посмяла да ме оставиш с него!

Еванджелин отиде до леглото ѝ и взе треперещите ѝ ръце.

— Ще се почувстваш по-добре, след като приключиш с това, скъпа, а и аз ще съм отвън в случай, че ти потрябвам.

Тя излезе и Ноел остана сама с Гарет.

Той застана в центъра на стаята, цялата в златист сатен и дантели. Никога досега не се бе замисляла колко по женски превзета изглежда спалнята ѝ.

— Значи това е твоето светилище, в което се криеш от страшните неща, като мен.

Ноел се вцепени. Гарет изглеждаше още по-огромен, разкрячен върху белия килим на фона на дантелените пердета и щампованите с

цветя завеси.

— Не се страхувам от нищо. И от теб също — прошепна натъртено тя.

— Наистина ли?

Той смъкна шлифера си и го захвърли върху едно тапицирано със златиста дамаска кресло. Изобщо не се замисли, че дъждовните капки можеха да се отбележат върху фината материя.

— Стаята е много хубава, само дето е за дете — продължи той и тръгна към нея. — Успокой се, скъпа, няма да ти отнема много време, ако ми съдействаш. Между другото, благодаря ти. Върнах се на работа.

— Изненадана съм, че дори не ми се сърдиш.

— Понякога съм голям инат. Не разбирам колко много значи нещо за мен, докато не го загубя — каза той многозначително.

— Просто си върви. Изпрати някой друг, който и да е — умоляваше го тя.

Искаше ѝ се да не беше толкова висок и широкоплещест. Искаше ѝ се да не помни, как се разтапяше тялото ѝ под неговото.

— Защо някой друг?

Властният му поглед срещна нейния. Пространството между тях беше като заредено с електричество.

— Знаеш защо — прошепна тя.

— Виж, скъпа...

— Не ме наричай така! Не искам да говорим.

— За това, че дойде в къщата ми, или за това, което се е случило с Еванджелин тази вечер.

— За нищо!

— Тогава ще говорим за Еванджелин. Било е същото момче от банката, нали?

Ноел прехапа устни.

— Няма смисъл да го прикриваш. Рано или късно ще го хвана.

— Защо просто не забравиш за него?

— Защото е извършил престъпление.

Гарет пристъпи към нея. Светлината на лампата освети тъмното му изсечено лице и Ноел за пръв път забеляза, че въпреки красотата си, то бе уморено и изпито. Трудностите, през които беше преминал, бяха изцедили всякаква мекота от чертите му. Изглеждаше твърд и силен и най-вече — безпощадно мъжествен.

— Ноел, съжалявам за начина, по който се държах тогава. Мислих доста за това. Особено след като чух, че си говорила с капитана.

— Недей...

— Знам, че не искаш да ме виждаш, но в тази история сме забъркани и двамата. Ти си помогнала на престъпника да избяга. Аз помогнах на теб. И ако той направи някоя глупост, вината ще е наша. Не искам Еванджелин или някой друг да пострада. Притеснявам се за теб.

— Аз не те интересувам.

— Напротив, интересуваш ме.

Гарет така изрече последните думи, че всеки звук пропълзя по гръбнака ѝ.

— Не е вярно!

Ноел се опита да отстъпи, но той постави ръце на раменете ѝ и не ѝ позволи.

— Чуй ме, Ноел — и докосна една от страните ѝ, — не съм много добър в приказките.

Тя извърна лице. В кехлибарените ѝ очи проблясваха гневни пламъци.

— Дори не се обади!

— Заради миналото. Семейството ти...

— Забрави ги! Причината е в теб! Толкова си упорит, че никога няма да можеш да ми простиш.

Тя дори не го поглеждаше, но присъствието му беше осезаемо. Защо винаги се случваше така с нея? Той само беше влязъл в стаята и всичките ѝ мисли, сърцето ѝ и душата ѝ се съсредоточиха в него.

— Може би не ми остава нищо друго, освен да опитам, скъпа. Не мина и ден, в който да не мисля за теб, нито нощ. През цялото време ме преследва уханието на дива роза, вкусът ти — на тръпчив мед. Не се обадох, защото знам, че никога няма да мога да вляза в твоя свят. Но понякога, когато лежа буден в нощта и мисля за теб, се питам дали и ти не се чувстваш така самотна без мен, както аз без теб.

Мисълта, че той жадува за нея я парализира. Ръцете му си играеха с косата ѝ. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ и нежно я погалиха. Беше толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му. Вдиша силната му, незабравима миризма.

— Престани! Не ме докосвай. Не ти вярвам.

Той стисна силно челюсти и Ноел разбра, че едва се сдържа.

— Щях да полудея, като разбрах, че онова копеле се е върнало и може да те нарани.

— Не, ти просто искаш да го хванеш, защото обвиниха теб, че е успял да избяга. Не вярвам нито на една твоя дума!

— Тогава повярвай на това, малка глупачке! — промърмори Гарет нетърпеливо, притисна я грубо с тялото си и изви зад гърба ѝ панически отблъскващите го ръце.

— Ако започна да викам, отново ще те изхвърлят!

— Точно заради това ще трябва да намеря начин да те спра.

Той покри устните ѝ със своите. Тя се бореше, но ръцете му я притискаха като в менгеме. Пръстите му ровеха в косата ѝ, успокояваха мятащата ѝ се глава и насочваха устните ѝ към своите.

Ноел се бореше, но той използваше всяка нейно движение, за да я притисне още по-силно. Усети, как ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. Бедрата ѝ докоснаха неговите. Ремъците на пистолета му се врязаха в плътта ѝ.

Въпреки унижението, което бе преживяла, и решението ѝ да не се поддава на ласките му, тялото ѝ я предаде. Устните и докосванията му ѝ доставяха удоволствие, което не можеше да остане скрито. Съвсем скоро тя отново потръпваше в прегръдката му.

Щом Гарет усети, че съпротивата ѝ намалява, неговият гняв също се изпари. Ръцете и устните му станаха по-нежни и тя силно се притисна към него.

Той изостави устните ѝ и покри шията ѝ с целувки.

— Не — прошепна безсилно тя.

Гарет дишаше тежко и неравномерно и изобщо не я чуваше. Топлите му устни се впираха в зеленото копринено кадифе, покриващо гърдите ѝ, а Ноел едва си поемаше дъх и вените ѝ запулсираха лудо.

— Гарет спри. Трябва да престанеш.

Пръстите му се плъзнаха по ципа на роклята ѝ. И двамата бяха на ръба. Неочаквано той я отблъсна и отстъпи. Целият трепереше. Подпря се на стената, пое си дълбоко въздух, прекара ръце през косата си и започна да разхлабва възела на вратовръзката си.

— Тази вратовръзка не подхожда на костюма ти — прошепна тя.
— Костюмът ти е морскосин, а вратовръзката ти — в кралскосиньо.

— Какво?

— Казах, че...

— Чух — изломоти той и я погледна объркано. Не разбирам много от дрехи. Мислех си, че след като е синя...

Беше очарователен.

— Мисля... Мисля, че някой път трябва да те заведе да пазаруваме заедно.

— Съгласен съм, скъпа.

Говореха си, като някоя улегнала дългогодишна двойка.

Неочаквано, по собствено желание тя се оказа в прегръдките му. Положи глава на рамото му и се почувства в безопасност, така както се чувстваше винаги, когато той беше наблизо.

— О, Гарет, беше ужасно. Исках да дойдеш. Чаках те! Исках... но не можех отново да ти се натрапвам.

— Знам, скъпа — галеше я той. — Кажи ми всичко.

Ръката ѝ докосна твърдата издатина на пистолета под самото му и бързо се отдръпна.

— Прибирала се е вкъщи, когато я е нападнал. Помислил я е за мен. Искал е пари. О, Гарет! Казал е, че пак ще дойде.

Гарет я задържа дълго в ръцете си и се опита да я успокои.

— Трябва да ми помогнеш да го хванем, Ноел — каза той накрая.

— Не.

— Няма кой друг да ми помогне.

— Аз заминавам утре — отговори тя бързо. — И Ева идва с мен.

— Какво?

— Има разпродажба в едно имение в Мобил. А след това ще летим за Батон Руж. По крайбрежния път от Батон Руж до Ню Орлиънс живеят няколко търговци на антики, които посещаваме винаги по това време на годината. А след това идват коледните празници и цялото семейство заминава за Мартин Хауз.

— И кога ще се върнеш?

— След Коледа възнамерявам да замина за Европа да купя някои антики за магазина.

Той бавно я отстрани от себе си. Смразяващият му поглед я преряза като с нож.

— Страхливка! Бягаш и не мислиш за никой друг, освен за себе си.

Гарет отново заби пръсти в кожата ѝ.

— Но той просто иска да се срещнем.

— Откъде си толкова сигурна? Веднъж вече направих тази грешка и тя коства живота на Ани! Твоето приятелче е нападнало Ева.

— Но ти не разбираш! Заминавам само, за да я махна отгук. Ти си добър детектив. Имаш поне стотина подчинени. Ще го откриеш и без моята помощ.

— Изпрати Ева за антиките в Европа. Нуждая се от теб, Ноел.

Сърцето ѝ подскочи, но като погледна лицето му не откри и най-малка следа от нежност.

— За какво? — прошепна тя отчаяно.

Черните му очи бяха студени. Той просто искаше да хване крадеца и да очисти името си.

— Изобщо не ти пука за мен!

— Аз съм полицай. Имам задължения. Моя е вината, че нападнах Ева. И твоя също. Задължена си ми.

— Когато бяхме в магазина, каза, че няма да ти дължа нищо.

— Направих твърде много грешки тогава. Трябва да го хванем, не разбираш ли?

— Но той е просто едно дете. Нещастно дете. — „Дете, което ми напомня Луис“ не посмя да изрече тя.

— Знам доста повече от теб за „нешастните деца“. Светът за тях е джунгла, а дивите животни са способни на всичко само за да оцелеят.

— Съдиш твърде сурово.

— Не бих могъл да се променя, скъпа — отвърна той с ледено спокойствие. — Независимо от това колко ми се иска. Независимо от чувствата ми към теб.

— Ти не изпитваш нищо към мен.

— Бих искал да не изпитвам. Наистина.

— Дойде, само защото ти трябвавам — Ноел едва не заплака. — Затова ли ме целуваше и ме прегръщаше.

Погледът му я преряза като с нож.

— Мислиш си, че много знаеш — отвърна той дрезгаво. Гласът му издаваше болка. — Ти изобщо не ме познаваш.

Той се обърна и тръгна към вратата.

Ноел чу как я отвори, излезе и я затръшна след себе си.

Позлатената стая остана празна и студена. Навън в тъмнината бръснещият вятър подмяташе мъртвите влажни листа, а празничните коледни светлини подскачаха по повърхността им.

Ноел потрепери.

Отново бе разочаровала Гарет.

Знаеше, че това го наранява повече от всичко.

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво прави той тук?

Думите бяха нежни и слаби като жената, която ги бе изрекла. Но въпреки крехкостта ѝ, тъмният поглед на старицата бе по-остър от всякога. Надничаше навсякъде и не пропускаше нищо.

С императорски жест Марлия Мартин повдигна очилата си върху онова, което Гарет Кейгън преди време много сполучливо беше нарекъл „най-високомерния нос в цял Ню Орлиънс“.

Ноел наблюдаваше товаренето на багажа, нейния и на Ева, във фамилия самолет. Щом чу гласа на баба си и усети напрежението в него, веднага се намръщи.

Марлия Мартин куцукаше едва-едва, подпирайки се на сребърния си бастун. Облечена цялата в черна коприна, тя приличаше на някаква странна крехка птица. През целия си живот Ноел не я бе виждала да носи някакъв друг цвят, освен черен. Нещастната старица. И най-малкото безпокойство тези дни можеше да я прикове към леглото за седмици.

Погледът на Ноел подмина баба ѝ и се спря на високия, тъмнокос мъж, облечен в кожено яке и джинси.

— Гарет...

Гледката на самотната, изоставена под дъжда, фигура докосна нещо дълбоко в душата ѝ. Тя още повече се намръщи, опитвайки се да си втълпи, че надигащото се в нея чувство, бе просто слабост, на която бе решила повече да не се поддава.

Уейд Мартин и Бомонт Винсент, който също бе дошъл да я изпрати, настръхнаха при появата на Гарет. Баща ѝ бе дребен, около метър и шестдесет, но изражението му, строгите тъмни очи, едрата глава и дебелият му врат създаваха усещането за по-голям ръст и власт.

Ноел тръгна към Гарет. Зърна предупредителния поглед на баща си и смръщеното лице на Бо. Баба ѝ беше пребледняла и цялата трепереше. Появата на Гарет ѝ бе дошла твърде много. Поради някаква идиотска причина, Ноел се чувстваше като разпъната на кръст.

Тревогата на старицата се прехвърли и върху нея.

— Бабо! Татко! Не е нужно да казвате каквото и да било. Аз ще поговоря с него.

— Не се приближавай до този мъж — нареди баща ѝ. — Знаеш, че баба ти не е добре.

— Не съм дете — преглътна Ноел — и независимо от вашето мнение, за мен Гарет не е лош човек.

При този очевиден бунт Марлия се олюля. Сребърният ѝ бастун изтрополи върху бетона. Ноел коленичи, вдигна го и го постави в треперещите ѝ ръце.

— Опитай се да разбереш — каза внимателно тя, галейки покритата с петна старческа ръка. — Той няма да си отиде, докато не разговаря с мен.

След това Ноел изтича навън под дъжда.

Гарет спря в момента, в който я видя. Беше изпълнен с гняв, отчаяние и пълна безнадеждност. Докато не се появи Ноел, тичаща към него. Прониза го ефирната ѝ красота. Вятърът развяваше косите ѝ и огненочервените къдрици скриваха лицето ѝ.

Ноел спря на няколко крачки от него. Започнаха да се изпиват с поглед. Гарет не знаеше какво изпитва тя, но усети как кръвта нахлува в главата му. Тази жена му действаше като магнит. Нямаше никакво значение, че близките ѝ го пронизваха с мрачни презрителни погледи. Нямаше никакво значение какво му бе сторила. Само да можеше да я има отново. Боже Господи! Отново и отново.

Може би външно Гарет изглеждаше твърд и суров, но отвътре, когато ставаше въпрос за Ноел, беше слаб, твърде слаб.

Той се усмихна неуверено. Искаше му се нещата да не стоят така. Искаше Ноел да политне към него. Искаше му се да я прегърне и да не я пуска никога повече.

Гарет се двоумеше. Чувстваше се неудобно. Не знаеше какво да каже. В хангара видя скупчените тъмни сенки на семейство Мартин. Стояха като истукани и враждебно ги наблюдаваха. Погледна помръкналото лице на Ноел.

Спомни си онази нощ в болницата, когато тя едва не умря. Близките ѝ се бяха събрали в чакалнята, а той трябваше да остане

навън в коридора. Не можеха да понасят присъствието му. Обвиняваха го за всичко. Отношението им още повече бе засилило чувството му за вина и ужаса, който изживяваше, докато чакаше да разбере дали Ноел ще оживее.

Вятърът развяваше косата на Ноел, дъждът мокреше пуловера ѝ.

— Хей — проговори най-сетне Гарет. — Няма ли да е по-добре да се скрием от дъжда.

Тя неуверено кимна и той я хвана за ръка и я поведе към хамбара.

Близките ѝ го наблюдаваха така, като че ли те бяха някакви висши същества, а той — някакъв странен изроден представител на някой низш презрян вид. В миналото Гарет би настръхнал и би отвърнал със същото презрение.

— Ноел, самолетът е готов за излитане — изрече хладно Уейд. — Кейгън, преди две години те предупредих да стоиш далеч от дъщеря ми. Ако снощи те допуснах в дома си, то беше в качеството ти на детектив, а не на ухажор.

— Татко!

Гарет стисна зъби. Един мускул на челюстта му заподскача конвулсивно. Това положение беше нетърпимо. С хладен, но вежлив тон той се обърна към Уейд:

— Само за минутка господине. Трябва да разговарям с Ноел. Официален полицейски разговор.

— Официален полицейски разговор. Глупости! — процеди през зъби Бомонт. — Ноел, не е необходимо да разговаряш с него.

Тонът на Винсент никак не хареса на Гарет. Говореше така, като че ли Ноел бе негова собственост и можеше да ѝ нарежда какво да прави. — Върви и поговори с него, скъпа — поощри я майка ѝ.

Гарет изобщо не ги погледна, а хвана Ноел и я поведе към един тесен офис, където можеха да останат сами. За жалост вратата беше остъклена.

Той я хвана за ръката.

— Имаш най-забавното семейство. Разделили са се поравно. Едната половина ме обича, а другата — ме мрази.

— Познавам добре това чувство — прошепна тя с горчивина.

— Въпросът е коя от двете страни е по-силна?

Ноел вдигна поглед и той разбра отговора. На площадката Винсент нервно се разхождаше напред-назад. Мисълта, че Бомонт може да докосне любимата му, го влудяваше. Пръстите на Гарет конвулсивно се свиха около тези на Ноел. Той я дръпна силно към себе си. Главата ѝ стигаше до брадичката му. Усети устните ѝ в трапчинката на гърлото си. Задържа я за един дълъг момент, а после я пусна и я целуна по челото.

Ръцете му посегнаха към лицето ѝ. Погали едната ѝ страна. Усещането от допира до кожата ѝ беше прекрасно и коварно. Спомни си за забранените нощи, които бяха прекарвали заедно на лодката му, в къщата му и на разни други места. Нощи, когато лежаха будни с часове, прегръщаха се и изгаряха в дивите пламъци на желанието. Имаше толкова спомени, че можеше да им се наслаждава цял живот. Неочаквано той я пусна.

— Защо дойде, Гарет?

Светлината в очите ѝ го заля с пареща топлина.

— Защото не можех да позволя нещата между нас да останат такива, каквито бяха снощи. Бях твърде груб. Аз... Съжалявам, че не ти се обадох след онази нощ, когато дойде при мен. Знам колко трудно ти е било да дойдеш. Но, разбираш ли, мислех, че всичко между мен и теб е свършило. Исках да е така.

Красивото и лице бе изпълнено с топлина и състрадание.

— Искам да се върнеш — продължи той. — Не просто за да ми помогнеш да хвана онзи негодник. Искам да се върнеш при мен.

— Какво?

— Знам, че тогава всичко се обърка. Нищо не мога да ти обещаая.

Той погледна право напред, над главата ѝ. Самолетът чакаше. Бомонт и семейството ѝ — също. Нетърпеливо. Сърдито.

— Сигурно е глупаво да те моля за това — продължи той. — Ти никога не си позволи да се срещаш с мен открито. Може би двамата преживяхме повече, отколкото една двойка може да преживее и да оцелее. Ти не си единствената, която има какво да губи.

Разбира се, че не беше единствената. Той залагаше целия си живот, независимостта си, Луис, всичко, което бе постигнал с много труд. Погледът му се върна върху устните ѝ. Търсеше си белята, но не можеше да се спре.

— Нека само този път да играем по моите правила, а не по твоите. Няма повече да се крием от семейството ти. Не искам да съм твоя беден нелегален любовник.

— О, Гарет, никога не си бил такъв.

— Наистина ли? Ще се изнесеш от къщата им... от къщите им. Ще наемеш собствено жилище и ще живееш с парите, които сама изкарваш. Няма повече да използваш семейния самолет и няма да се срещаш с друг мъж, освен с мен.

— А Луис?

Гарет я погледна и видя сълзите в очите ѝ. Отклони погледа си бързо, преди да се е размекнал.

— Засега няма да го забъркваме.

— О, така ли? Значи ти очакваш от мен да преобърна живота си наопаки, а искаш да предпазиш собственото си семейство.

— Преди играхме по твоите правила — погледът му беше невъзмутим. — Винаги си се измъквала скришом, за да ме видиш. А това накара близките ти да ме намразят още повече.

— Караш ме да избирам между теб и семейството си, а ти отказваш да направиш същия избор?

— Не, не си права. Последното, което искам, е да застана между теб и близките ти. С Луис проблемът е точно обратния. Ако те види, всичките му надежди ще се възвърнат. А той е толкова крехък. Знаеш как му се отрази смъртта на Ани. А след това се появи ти. Той те обожаваше. Когато ни напусна, той бе напълно сломен. Отново се затвори в черупката си. Само че сега е още по-зле, защото е вече на шест години. Не е проронил и дума... Един ден просто си събра багажа, взе пирогата си и отплава при майката на Ани. Когато отивам да го видя, той едва ме поглежда.

— Но, Гарет, какво казват лекарите?

— Били сме при всички доктори. Травмата му се е отразила. Не понася разделите. Не те държа настрана от него, за да те нараня. Просто не мога да рискувам Луис. Това е всичко.

— Но очакваш от мен да рискувам всичко?

— Знам, че искам много, скъпа. Може би твърде много — той повдигна нагоре разпиляния огън на косите ѝ и откри шията ѝ. — Винаги си казвала, че съм твърде настойчив.

Устните му намериха чувствителното място в началото на шията ѝ, където можеше да усети пулса ѝ. Докосна го първо с език, след това с устните си и задълбочи целувката си едва след като усети, че сърцето ѝ бие лудо. Както винаги, той едва я беше докоснал и тя вече го желаше.

Загрубялата ръка на Гарет се плъзна под пуловера, към гърба ѝ, но тя се изплъзна. Подпря се на стената, едва поемайки си дъх.

— Не мога да мисля, когато правиш така.

— Не искам да мислиш. Искам да се върнеш при мен — прошепна той.

— Защо да се връщам, след като не можеш да ми простиш? След като не можеш да ме обичаш отново.

— Това изисква време, скъпа.

Тя го погледна изпитателно.

— Моето решение също изисква време. Луис не е единственият, който бе наранен последния път.

Гарет дрезгаво се засмя.

— Тук си съвсем права, скъпа.

Той се подиграваше на себе си, но Ноел си помисли, че се подиграва на нея. Отвори вратата, възнамерявайки да избяга, но Гарет я сграбчи за ръката. Устните му се изкривиха.

Ръцете му я обгърнаха в желязна хватка. Високото мъжко тяло се долепи до нежните извивки на нейното. Десет хилядолетия цивилизация бяха заличени с тази прегръдка. От Гарет бе останал само примитивния мъжки индивид. Не можеше да се отдели от нея. Ръцете му още повече се пристегнаха около кръста ѝ.

— Не толкова бързо, скъпа — изкомандва я леко той.

Виждайки струящата от очите ѝ топлина през тялото му премина тръпка.

— Точно това е погрешното в нашите отношения — винаги са били твърде физически — прошепна тя.

Но Гарет усети трепета в гласа ѝ.

— Наистина ли мислиш, че можеш да живееш без това? — промърмори той. — Без мен? Можеш ли?

Те се гледаха втренчено един друг, докато Ноел не се изчерви. Той прекара ръка по рамото ѝ, по гърдите ѝ, по шията ѝ, докато тя не се разтрепери под еротичното му докосване. Докато не притвори очи,

не отметна глава назад и не започна да се задъхва. Облиза устни и ги разтвори в очакване.

Гарет се сведе на сантиметри от нея. В тялото му се надигаше диво желание, удоволствие, граничещо с болка. Но въпреки че жадуваше за нея, успя да се въздържи.

— Не скъпа — прошепна дрезгаво той. — Няма да те целуна. Искам да разбереш как се чувства човек, когато желае, жадува и не получава желаното. Искам да лежиш будна нощем и да ме желаеш, и да си представяш, че си в брачното легло заедно с Винсент.

Топлината на тялото му се сля с нейната. Очите ѝ се отвориха.

— Защо...

Той леко погали настръхналото под кашмирения пуловер връхче на гърдата ѝ и тя отскочи.

— Просто запомни, скъпа, ако се омъжиш за тази богата претенциозна мумия, никога няма да ме имаш. Никога повече.

— Може би ще бъда напълно щастлива с него!

— Може би — отговори той с престорено безразличие. — А може би не. В края на краищата ти си наследила по-скоро кипящата кръв на майка си, отколкото синята, благородническа кръв на баща си. Ти никога няма да бъдеш истинска Мартин.

— Така ли?

— Да. И някой ден сигурно ще разбереш коя си наистина. Надявам се само да не бъде твърде късно и за двама ни.

Ноел бе започнала да трепери. Обви ръце около тялото си и се опита да се спре.

Гарет посегна да я прегърне и да я успокои, но тя го отблъсна.

— Мразя те!

— Не мисля така.

— Но аз мисля.

— Върнеш ли се в Ню Орлиънс, връщаш се при мен, скъпа — изрече той.

Парещият му черен поглед я изгаряше.

— Никога няма да го направя, Гарет Кейгън.

Тя си пое въздух, отвори вратата и побягна.

Гарет мрачно я гледаше как тича към семейството си. Далеч от него.

По дяволите! Летеше само до Алабама и след това обратно към Батон Руж. Защо се чувстваше така, като че ли Ноел заминаваше накрай света?

Празниците предстояха и той разполагаше с достатъчно време, за да измисли начин да я принуди да остане.

Бомонт разтвори ръце. Гарет не искаше да види Ноел в прегръдките му. Сведе глава и започна да изучава някаква пукнатина в настилката. Когато отново погледна нагоре, Винсент стоеше излъган и с празни ръце, а Ноел беше изчезнала в самолета.

Десет дни по-късно Ноел стоеше под огромното коледно дърво в Мартин Хауз и отнесено гледаше сребристия пакет, който Ева ѝ бе дала тайно, след като всички подаръци бяха отворени. Беше от Гарет.

Въпреки че си бе повтаряла упорито, че не иска да го отвори, че няма да го отвори, сега дърпаше ярката опаковка и сребристите панделки падаха по килима.

Вътре имаше бележка. Щом видя разкривения почерк на Гарет, пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха в кутията.

„Скъпа, върни се при мен“.

Не се бе подписал, но и нямаше нужда. Думите отекваха в сърцето ѝ, без да заглъхват.

Отвори малката кадифена кутийка и ахна от изненада. Вътре имаше аметистово колие, украсено с диаманти. Беше изключително красиво и тя не смееше да го докосне.

Пръстите ѝ леко погалиха крехкото злато и блещукащите камъчета. Беше запомнил, че аметистът е камъкът, който ѝ носи щастие и че тя много го харесва. Вероятно това колие струваше много повече, отколкото той можеше да си позволи, и въпреки това ѝ го беше купил. В гърлото ѝ заседна буца.

Тя затвори кутията и бързо я прибра в джоба на полата си. Не ѝ бе възможно отново да се присъедини към Бо и останалите в трапезарията. Не можеше да се преструва, че нищо не се е случило.

Отвори френската врата към верандата и се затича по покритите с тухли алеи на градината. Сред дъбовете, азалиите и плътния пълзящ жасмин, Мартин Хауз изглеждаше още по-бяла и красива. Въздухът беше изпълнен с миризмата на блато, почти студен, мочурището беше

гладко и съвършено спокойно, изпъстрено с плуващи зюмбюли. Но Ноел не забелязваше красотата на познатото ѝ място.

Тя опипа кутийката в джоба си. Налегна я огромна самота, независимо че семейството ѝ беше на две крачки. Какво щеше да прави с Гарет? Трябваше ли да замине за Европа? Или да се върне обратно в Ню Орлиънс? Ако се върнеше, Гарет щеше да си помисли, че е избрала него.

Да избере Гарет? При неговите условия? Никога! Ноел се огледа и разбра, че се е озовала в най-затънтения край на градината. Къщата се криеше в джунгла от цветя и полутропическа растителност.

Наблизо, в мочурището слънцето освети нещо златно.

Тя извърна глава и видя, че някой я наблюдава. Едва не извика, но успя да се спре навреме. Сърцето ѝ заби лудо.

Едно слабичко русокосо дете с невероятно наситени сини очи бе спряло пирогата си почти до брега. Гъстата му коса падаше върху челото. То се опита да се усмихне, но устните му само потрепериха. В лодката му мързеливо се бе изтегнала една охранена ловджийска хрътка, като че ли бе посред лято и не беше във водата, а на твърда земя.

Ноел позна и момчето, и кучето и я обзе невероятна радост.

Детето на Гарет, беше пораснало. Бе станало по-високо, по-бледо и по-самотно, отколкото си го спомняше. Но тя го обичаше повече от всякога.

Името заседна на устата ѝ. Нямаше сили да извика.

Луис...

Огромните му сини очи блестяха от болка и радост. Той прехапа устни и се загледа встрани, като че се срамуваше от силните си чувства.

В ръцете си държеше нещо бяло — твърде ранни клонки кучи дрян, които вероятно бе откъснал някъде из блатото. Той хвърли букета през дърветата, към Ноел. Цветята паднаха точно пред краката ѝ, също като булчинския букет на Джес. Тя бавно се наведе и събра клонките една по една.

После погледна към брега, но там вече нямаше никой. Само повърхността на блатото беше все още набраздена от отдалечаващата се лодка. Луис си бе отишъл.

За нея ли беше набрал тези цветя? Дали ѝ ги беше хвърлил от любов, или от отчаяние?

Цялата се разкъсваше от желание да го извика, да го върне и силно да го прегърне. Да му обясни, защо е трябвало да си отиде. И никога, никога повече да не го изоставя.

Обичаше го, все едно че беше неин син. Беше син на Гарет, негова плът и кръв. Толкова беше лесно да стане и неин. Само да не беше толкова глупава на младини. Да не се беше оставила семейството ѝ да я манипулира и да я убедят да замине.

Тя бе изгубила собственото си дете и сега, когато Луис отплуваше, се чувстваше по същия начин, както тогава.

— Луис...

Гласът ѝ беше слаб и тих и потъна в сенчестото мочурище.

Продължаваше да гледа цветята, но си припомняше едно друго време и едни други цветя. Онази невероятна нощ преди две години, когато отново видя Гарет и те за втори път се впуснаха във водовъртежа на любовта.

СЕДМА ГЛАВА

Вместо букета на Луис, Ноел виждаше крехките цветове на орхидеите, украсяващи градската къща на семейство Мартин през вечерта на бала преди две години. Споменът за тази прекрасна вечер беше толкова жив, като че ли всичко се бе случило едва вчера.

Ноел се беше върнала в Луизиана, в Ню Орлиънс за първия си карнавал от седем години насам. Вестниците обявиха Ноел за най-красивата кралица на Марди Грас. Всяка вечер беше облечена с различна рокля. Поне дузина мъже бяха влюбени в нея, но тя с не особен ентузиазъм бе приела Бомонт за свой кавалер. Той беше богат и красив и всички момичета умираха по него. Баща ѝ и баба ѝ го одобряваха. Въпреки това, Ноел всяка вечер най-безразсъдно позволяваше на другите мъже да я ухажват и по този начин създаваше около себе си вихрушка от скандали и клюки навсякъде, където се появяше.

Ноел не забелязваше фурора, който предизвикваше на парадите и баловете. Не забелязваше растящата ревност на Бомонт. Беше безразлична към всичко и всеки. До вечерта, когато баща ѝ даде специален бал в дома си в нейна чест. Поради няколкото поредни кражби на бижута и слуха, че крадецът е особено похотлива личност, баща ѝ беше наел двама цивилни полицаи да охраняват гостите и дома му.

Ноел беше облякла бялата рокля, която майка ѝ бе донесла от Париж специално за случая. Беше сложила и диамантите на майка си. В огненочервените ѝ коси бе вплетен венец от орхидеи. Ноел бърбореше, смееше се и хвърляше бързи погледи на обожателите си всеки път, когато Бомонт се обърнеше настрани. Беше изпратила Бомонт да ѝ донесе шампанско и сега флиртуваше с Арман. Но той също я отегчаваше.

Неочаквано очите ѝ просветнаха и се оживиха. Беше срещнала замисления поглед на един мургав мъж.

Лицето на Арман, на сантиметри от нейното, се размаза и погледът ѝ се фокусира върху красивите изсечени черти на непознатия.

Беше Гарет Кейгън — мъжът, когото бе обичала и когото бе загубила. Мъжът, на когото баща ѝ беше платил, за да я остави на мира.

Не... Не можеше да е той.

Тясната дреха притискаше ребрата ѝ и Ноел помисли, че ще припадне. Залюля се напред, но краката ѝ, като че ли бяха залепнали за мраморния под.

— Гарет — прошепна тя името му.

Не го беше виждала седем години. Преди седем години я бяха отпратили надалеч, за да го забрави и да завърши обучението си — първо в едно частно училище, а след това в колеж. Седем години, откакто баща ѝ се бе разплатил с него. Пет години, откакто баба ѝ ѝ бе казала, че се е оженил. Съобщи ѝ и когато му се бе родил син. Но майка ѝ беше тази, която ѝ каза за смъртта на жена му и че от този момент той не е на себе си от мъка.

Какво ли правеше тук тази вечер? Имаше само един разумен отговор — че е едно от цивилните ченгета, охраняващи гостите.

Гарет насмешливо повдигна шампанското си. Самообладанието ѝ се изпари. Сърцето ѝ започна да подскача, като на заек. Кръвта нахлу в главата ѝ. Той докосна чашата си с устни, но не отпи. Жестът му я уплаши. Тя повдигна шлейфа на роклята си и се понесе, заобиколена от шумолящите бели фусты на дрехата си, надолу през бялата мраморна зала, покрай проблясващите чаши и бърборещите гости, през високата френска врата, докато не се озова под студената лунна светлина в градината. Далеч от Гарет и от възможността да си припомни всичко отново.

Субтропическата растителност беше избуяла навсякъде, но преди да успее да се скрие, някой я стисна за лакътя и я обърна. Тя се разтрепери от докосването му.

— Уплаши ли се, скъпа? — усмихна се зловещо Гарет.

Тя заотстъпва, докато гърбът ѝ не се блъсна в някаква тухлена колона.

— Не! Просто имам нужда от малко свеж въздух.

— Лъжеш! Останала си без дъх — засмя се той.

— От тичането е — отговори му тя, като се опита да се усмихне.

— Бягаш от мен, нали?

Той се приближи и побутна диамантената ѝ огърлица, така че тя заблестя под лунната светлина. Топлината на пръста му достигна до дъното на душата, ѝ.

— Не мога да повярвам, че татко е наел точно теб.

— Не ме е наел. Уговорих се с един приятел да го заместя. Прочетох за теб във вестниците. Искрах отново да те видя.

Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Пръстите му пареха. Нещо в стомаха ѝ се сви.

— Винаги си бил... пробивен.

— Амбициозен. Толкова ли е лошо?

Ноел си спомни думите на баща си — „Кейгън е един прост златотърсач. Тръгнал е да се катери нагоре, но аз няма да позволя синът на готвачката ми да използва собствената ми дъщеря като първо стъпало по пътя си към върховете.“

— А ти винаги си била една лекомислена малка флиртаджийка. Може би и ти не си се променила кой знае колко оттогава.

Тя се загледа някъде настрани в тъмната градина, за да не може Гарет да види колко силно я беше наранил.

— Може би — изрече тя едва-едва, — флиртувам с много мъже, защото не мога да имам единствения, когото желая.

— Каж ми — настояваше Гарет, — замисляла ли си се някога какво се случи с мен... след като баща ти ме изхвърли завинаги? Или просто продължаваше да се забавляваш? Може би само след седмица си имала вече нов приятел в новото си претенциозно училище. Може би е бил Винсент? Както ти казах, винаги си била такава, не съм ли прав?

— Не!

— Знам само, че никога повече не се обади — продължи хладно Гарет.

— Ти се ожени.

— Чаках те две години, скъпа. Достатъчно време, за да се уверя, че никога няма да се върнеш.

— Защо трябваше да се връщам, след като татко ми каза, че ти е платил, за да не се занимаваш с мен?

— Това е лъжа! — бръчките от двете страни на устните му се врязаха още по-дълбоко. — Никога не съм се докосвал до парите му.

Може и да съм постъпил глупаво, но отказах да ги взема.

— Тогава откъде са парите за ресторанта?

— Майка ти даде на моята майка тайно от баща ти пари на заем.

Но това стана по-късно. Върнали сме всяко пени, заедно с лихвите.

— Но баща ми каза...

— Мислиш ли, че ме интересува какво е казал баща ти? Той би казал всичко, само и само да ни раздели. Попитай майка си, ако не ми вярваш.

Ноел разбра, че той казва истината. Искаше да разбере цялата истина.

— И какво стана, след като... — подвоуми се тя.

— След като баща ти ни разкри, веднага уволни и мен, и майка ми? — черните му очи пронизваха тялото ѝ. — Не беше весело. Бяхме изхвърлени от единствения работодател, който някога сме имали. Нямахме никакви препоръки. Той ми предложи онези пари, но аз имам собствено разбиране за понятието семейна чест. Но понякога си мислех, че няма да се справим.

— Мили Боже! Не съм и помисляла, че...

— Разбира се, че не си. Била си заета да флиртуваш и да носиш красивите си рокли.

— Мислех, че ще мога да те забравя...

— Трябваше да напусна колежа. Майка ми се беше поболяла от срам и притеснение и не можеше да си намери работа. Преместихме се в Ню Орлиънс, живеехме в най-бедните квартали. Работех каквото ми попаднеше — на нефтените находища, като сервитьор, като готвач. Най-накрая успяхме да спестим достатъчно пари, за да завърша училище и да отворим ресторанта. В началото беше просто една дупка на лошо място. Но с добрата храна си създадохме име и привлякохме клиенти. Майка ти дойде да види майка ми и ресторанта и тогава двете уговориха онзи заем. Не можехме да си позволим да наемем някого. Трябваше да работя на двете места. После срещнах Ани. Беше добра. След това се роди Луис. Нещата като че ли потръгнаха... Аз бях причината, този ангел да загине — гласът му секна. Гарет потрепери. Беше му трудно да продължи. — Проклятие! Все още не мога да говоря за това — той се обърна. Не искаше Ноел да види мъката му. — Е, видях те. Можеш да се върнеш на проклетото си парти.

През прозореца се виждаха танцуващите под блясъка на полилеите гости. Бомонт щеше да я търси. Също и Арман. Беше като в друг далечен свят.

Сега нейният свят беше този висок, тъмен и опасен мъж, чийто глас и поглед издаваха единствено презрението му. Но тя усещаше мъкмата му и тази мъка беше и нейна. Изглежда, че за нея беше жизненоважно да е близо до него.

Бавно се приближи до него, прегърна го и положи глава на гърба му. Усети как мъжът се напрегна, но не я отблъсна.

— Гарет, никога не успях да те забравя. Беше ми мъчно за теб, когато разбрах, какво се е случило с жена ти — Ноел усети как тялото му потръпна. — Заслужаваше да бъдеш щастлив. Искях да бъдеш щастлив.

— Ани беше убита заради мен, заради работата ми!

— Не.

— Не знаеше ли?

— Да, знаех. Когато разбрах, говорих с много хора. Искях да дойда, да те видя...

Той се обърна към нея.

— Знаеше къде съм.

— Но...

— Няма значение. Може би не съм искал да ти вярвам.

Той я заля с думи. В началото Ноел нищо не можеше да разбере. После схвана за какво говори. Говореше за Луис, синът му. Той беше станал свидетел на убийството. Беше спрял да говори. Беше на четири години и беше започнал да изостава от децата на неговата възраст. Гарет не знаеше какво да направи. — Мина доста време и той се поуспокои.

— Обикновено не занимавам хората с проблемите си. Особено пък...

— Знам.

— Виж...

— Всичко е наред — прошепна тя.

— По-добре е да се връщаш вече.

Тя се долепи до него. Не искаше да се прибира. Нейният бляскав свят изглеждаше толкова празен и безинтересен.

Неочаквано един висок рус мъж излезе на верандата и я извика.

Ноел се скри още повече в храстите, издърпа Гарет към себе си и сложи пръст на устните му. Бомонт продължаваше да вика, но Ноел не се показваше. Ситуацията явно развесели Гарет и той се усмихна съзаклятнически.

Най-накрая Бомонт се отказа и се прибра.

— Винсент изглежда не се е променил?

— Не е.

— И ти още си играеш с него на гоненица, както и с всички останали неженени мъже в околността.

— Може би не искам никой от тях да ме хване.

Настъпи неловка тишина.

— Поне не още — цинично допълни Гарет.

— Поне не тази вечер — съгласи се Ноел и силно се притисна о него. — Не и сега.

Черните му очи я изучаваха.

— Какво означава това? — попита той.

— Означава, че искам да си играя на криеница с теб.

Гарет отстъпи назад.

— С кола ли си? — прошепна тя.

— Какво?

— Мисля, че разговорът ще е дълъг. Искам да се махнем оттук. Някъде... където няма да е толкова сложно... като тук...

— Ако те заведе... където и да е, нещата ще станат много по-сложни.

— Това не ме интересува.

— А родителите ти?

— Не е нужно да разбират.

— Криеница, така ли? — очите му проблеснаха.

Тя постави ръка в неговата и той я взе.

Гарет се обади от джипа и поиска някой да поеме дежурството му на бала. След това потеглиха към града.

— Къде отиваме? — попита Ноел.

— Ще плаваме — отвърна Гарет. — Имам една лодка. Понякога, когато оставам в града, преспивам на нея.

Това пояснение беше доста двусмислено и остана да виси във въздуха без коментар.

Не плаваха. Поне не тази вечер. Качиха се на лодката и се преоблякоха. Ноел не попита на кого са джинсите и ризата, които Гарет ѝ даде. Беше доволна, че се е отървала от неудобния тоалет.

След това отидоха в ресторанта на брега на езерото. Въпреки опашката, която чакаше, Мани ги отведе до една маса до прозореца с изглед към езерото. Над тях мързеливо се въртеше вентилатор. Някой непрекъснато пускаше блусове на джубокса. Храната беше чудесна. Ноел си припомни добрите стари времена, когато Мани им беше готвачка.

Докато се хранеха, не спряха да разговарят. За всичко — за политика, за книги, за плаване, за антики — за всичко, освен за самите тях.

Най-сетне Гарет започна:

— Ти вече си такава, каквато семейството ти очакваше да станеш, когато ни разделиха и те изпратиха в онези специални, претенциозни училища. Красива и образована — звезда на висшето общество. Дори си поела бизнеса на майка си.

— Да, така е — отговори Ноел и се запита дали това изобщо има някакво значение.

— А аз съм ченге. Детектив. И то добър. Гордея се с това — усмихна се Гарет. — Или поне бях такъв, докато не се случи нещастиято с Ани. Но въпреки че сега не съм онова бедно момче, което бях тогава, баща ти и баба ти едва ли ще приемат една нова връзка между нас.

Гарет и Ноел бяха обгърнати от звуците на саксофона.

Погледът ѝ беше прикован в него и черните му очи я върнаха в онова идилично лято, когато разбраха, че са влюбени един в друг и бяха безогледно разделени от семейството ѝ. Чувствата ѝ към него бяха нещо повече от лекомислено младежко увлечение. Тя никога не го бе забравяла. Изведнъж осъзна, че всичките тези години, прекарани далеч от него, бяха лишени от това невероятно обаяние, което само той можеше да им придаде. Тя го усещаше отново всеки път, когато го погледнеше. Чувстваше се така, сякаш никога не се бяха се разделяли. Сърцето ѝ биеше силно. Луната беше по-прекрасна, нощта — по-тъмна, въздухът — по-ухаен и храната — по-вкусна с него. Музиката беше тъжна и на Ноел ѝ се струваше, че времето препуска неумолимо.

— Години наред, след като те изпратиха надалече и ме изхвърлиха, си повтарях, че те мразя — започна Гарет. — Представях си как влизаш в онова училище богата и привилегирована, докато аз гладувах на улицата.

— Не бях чак толкова щастлива... А и ти не изглеждаш така, като че ли гладуваш.

Той се засмя и поръча кафе. Щом приключиха с вечерята, взе ръката ѝ и я обърна върху своята.

— Все още те желая, Ноел, повече отколкото трябва, но различията между нас са по-големи от всякога. Ако си разумна, ще ме помолиш да те върна обратно на бала.

Очите му бяха топли. Всеки път, когато го погледнеше, той като че ли я галеше с поглед и тялото ѝ пламваше.

— Предпочитам да поплавам — едва изрече тя, а гласът ѝ като че не беше нейният.

Той я погледна изпитателно.

— Тази вечер? Сама? С мен?

Тя кимна.

— Доста е студено — отбеляза той.

— Не е нужно да плаваме...

Той стисна ръката ѝ и след това бързо я пусна. Знаеше какво иска Ноел. Без да продума повече, плати сметката и я изведе навън.

Когато стигнаха до лодката, той я задържа и ѝ помогна да се качи, а след това сам скочи в нея. Лодката леко се заклати и тя се вкопчи в него.

— Спокойно, скъпа...

След това устните му се сляха с нейните, по-пламенни и нетърпеливи отпреди. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и тя забрави всичко останало.

Пусна я. И двамата едва дишаха. Отключи капака на палубата и се спусна надолу по стълбите. Ноел го последва.

Каютата бе тъмна и тясна. Долавяше се лек мирис на мухъл. Това беше най-странното място на земята. Небето над тях бе като тъмно копирено кадифе, обшито със звезди диаманти.

Тя се препъна в нещо, Гарет я прегърна и я поведе към леглото. Тя го погледна в очите. Сърцето ѝ препускаше бясно.

Нямаше нужда да говорят. Той докосна косите ѝ, омотавайки дългите огнени къдрици около пръстите си, откривайки шията ѝ, за да я целуне. Тя усети как устните му се плъзнаха по хладната ѝ кожа и цялото ѝ тялото бе обхванато от пламъци. Докосна ръката му и разбра, че е махнал венчалния си пръстен.

Времето беше спряло и освен тях не съществуваше нищо друго. Нощта беше само тяхна.

Тя затвори очи и се остави в ръцете му. Тъмнината се превърна в страст, а страстта — в завихряща се тъмнина. Като че изминалите години изобщо не съществуваха.

Той я пожела отново. И то веднага.

— Мислех, че веднъж ще е достатъчно — извиняваше се той, докато я издърпваше върху себе си.

Тя само се усмихна нетърпеливо.

Любиха се до сутринта. Докато слънцето не поддали виолетовото небе. Любовта им бе по-дива и необуздана от предишната, когато бяха все още деца. Годиците на самота, неудовлетворение и разбити сърца се смесваха със страстта.

Ноел се чувстваше жива, толкова жива, че всяка нейна клетка потръпваше. Знаеше, че баба ѝ и баща ѝ не биха одобрили подобна връзка. Щяха да кажат същото, което бяха казали и преди — че трябва да се омъжи за богат човек с безупречно потекло и обществено положение.

Знаеше какво мислят за Гарет, за скромния му произход и за огромните му амбиции. Беше възпитана да очаква по-различен живот от този, който Гарет водеше. Не искаше отново да огорчава близките си, но и не искаше да слуша каквото и да е против Гарет. Струваше ѝ се, че откакто се помни той винаги е бил част от нея. Част, която я бяха учили да отрича и да отхвърля. Всички опити да флиртува с други мъже, бяха напразни усилия да избяга от насъщната си нужда от този единствен мъж. Изглежда, че между тях съществуваше някаква мистична връзка и всички тези години на раздяла и недоразумения бяха безсилни пред нея.

Но тя не искаше отново да разочарова семейството си и реши да запази тази връзка в тайна, поне засега. Беше ѝ стар навик да пази важните за нея неща дълбоко заключени. Реши да бъде примерна дъщеря през деня и жена на Гарет Кейгън през нощта.

Щеше да има най-доброто и от двата свята, докато не дойде подходящия момент. Ако беше достатъчно внимателна, нищо лошо нямаше да се случи и никой нямаше да пострада.

Как бе могла да не се досети, че когато два свята се сблъскат и двата са обречени.

Цъфналите клонки отново изплуваха пред погледа на Ноел. Една самотна сълза се изтърколи по бузата ѝ и падна върху нежния цвят.

Мили Боже!

Всичко се бе объркало... Страстта бе предизвикала трагедия. И всички бяха наранени.

Имаше само една възможност. Само географското разстояние можеше да я предпази от чувствата, които Гарет предизвикваше у нея.

Ева остави слушалката в ръцете на Ноел.

— Детектив Кейгън. За тебе е.

— Моля те, кажи му... че не мога да говоря с него — умоляваше я Ноел.

— Но той се кълне, че е спешно. Освен това не е от мъжете, на които можеш да откажеш нещо.

— Ало — тихо започна Ноел.

— Весела Коледа, скъпа — гласът на Гарет беше мил, но нервите ѝ не можеха да го понесат. — Получи ли подаръка ми?

— Да. Той е... красив.

— Носиш ли го?

— Не — прошепна тя.

— Това не е никак хубаво, скъпа. Имаш най-красивата шия... и рамене... и...

— Престани!

Гарет се засмя.

Ева се измъкваше тихичко през вратата, оставяйки сестра си насаме.

Слушалката беше студена като лед в треперещата ѝ ръка. Искаше да му каже — незабавно.

— Реших да не се връщам обратно в Ню Орлиънс. От Батон Руж ще летя директно за Европа.

— Това е много лоша новина, скъпа — промърмори той. — Много лоша. Надявах се да те видя. И то скоро. Обадох се, защото аз пък имам добра новина за теб.

Нещо в гладкия му мелодичен тембър я безпокоеше.

— Не разбирам — едва прошепна тя.

— Хванах твоя крадец, скъпа.

— Какво?

— Ти се оказа права за него. Марк Фонтено е просто едно бедно дете, което е направило грешка, тъй като е било толкова отчаяно, че не е било способно да мисли правилно. Дори не е нападал Ева. Тя просто се е уплашила и е паднала. Онази банка наистина е иззела имуществото им. Разговарях с президента на банката. Той твърдо е решил да им отнеме къщата и да прати детето зад решетките. Къщата е разположена на един доста подходящ ъгъл, близо до магистралата. След тридесет дни и майката, и детето ще останат на улицата, ако някой не предприеме нещо. Майката е болна. Затова и не може да работи и да плати дължимото. Ако Марк влезе в затвора, което е твърде вероятно, защото...

Ноел се бе хванала за телефонната слушалка, като че ли тя бе единствената ѝ връзка с живота.

— Гарет, не можеш да направиш това! Той е просто едно дете. По-добре от всеки друг знаеш, какво е да си беден и да се бориш за хляба си. Трябва да направиш нещо! Не можеш да го изоставиш.

— Аз? Ти беше решена на всичко, за да помогнеш на това дете. Не аз. Аз едва не загубих работата си заради него.

— Гарет!

— О-о! Ухото ми! Не викай така, скъпа!

— Върви по дяволите заедно с ухото си, пълзяща змия такава — прошепна тя едва чуто.

— Внимавай, скъпа. Не забравяй, че говориш с представител на закона.

— Какво искаш? Защо се обади?

— Казах ти, преди да заминеш. Искам да се върнеш при мен. Това дете се нуждае от теб. Може да отиде в затвора за доста години. Бих могъл да ти помогна, скъпа. И на него също. Или да ви нараня — и двамата.

— Това е изнудване!

— Не ми говори по този начин, скъпа, недей — гласът му звучеше така, като че ли наистина беше наранен. — Просто исках да ти пожелаем весела Коледа и да ти кажа какво става. Да разбере дали си харесала подаръка ми. Ужасно съм самотен.

Тя затвори телефона.

Нямаше да се върне в Ню Орлиънс.

Нямаше да се върне!

ОСМА ГЛАВА

— Какво е направила?

Кръвта на Гарет закипя. Той се отпусна на стола, разхлаби възела на вратовръзката си и откопча най-горното копче на ризата си.

Джонсън мълчеше. На бюрото на Гарет лежеше полицейският доклад по случая Фонтено. Гарет тъкмо го преглеждаше, когато Джонсън тихо се вмъкна в кабинета му.

— Казах, че госпожица Мартин, онази с червената коса...

— По дяволите! Знам за коя става въпрос. Защо не я спря, преди да се е добрала до него?

— Познах я едва когато си тръгваше. Махна кърпата от главата си и ми намигна. Казала на охраната, че е сестра на Фонтено и са я пуснали да го види. Стояла е при него около десет минути. И сега той няма изобщо да си отвори устата. А почти бяхме успели.

— Без съмнение тя си мисли, че му помага — Гарет се двоумеше. Взе един молив и доклада и продължи: — Джонсън, оттук нататък аз се заемам със случая.

Джонсън не си тръгваше.

Гарет му отправи въпросителен, изпълнен с гняв, поглед.

— Е?

— Има и още нещо.

— Какво?

— Платила е гаранцията на Фонтено. И сега той е свободен като птичка.

— И е толкова отчаян, че може да направи още някоя глупост, ако не го намеря и то бързо. Какво, по дяволите, се опитва да ми докаже тази жена?

— Вероятно иска да ти покаже, кой всъщност е шефът.

Джонсън ужасно се забавляваше за сметка на Гарет.

— Мисля, че ти казах да се махнеш — изкрещя Гарет и счупи молива на две.

— Така ли се разговаря с колега, представител на закона?

— Виж какво, не съм в настроение.

— Виждам — отговори Джонсън и се наведе да вдигне едната половина на молива. Връхчетата на устните му затрепериха и той едва сдържа усмивката си.

Гарет стана, отиде до вратата, отвори я и застана до нея, докато Джонсън не излезе.

Най-накрая остана сам. Беше напрегнат. Отново взе доклада, прегледа го мрачно и го захвърли на бюрото. Със същия успех можеше и да го скъса. Ноел Мартин ръководеше този случай — не той.

Беше се върнала в Ню Орлиънс преди седмица и какво правеше? Предизвикваше го непрекъснато. А сега и това. Ако не се справеше с нея и то скоро, всичките му подчинени щяха да започнат да му се смеят. Не само Джонсън.

Преди седмица Гарет я бе извикал в участъка, за да разпознае Фонтено. Тя огледа редицата от няколко човека, хвърли бегъл поглед на момчето и каза, че никой не ѝ изглежда познат.

Гарет дори ѝ се беше развикал, но нищо не помогна. Освен това Ноел му беше сърдита, защото я бе принудил да се върне в Ню Орлиънс. А след тази случка той беше толкова бесен, че когато я закара до новия апартамент, който беше наела на Сейнт Чарлз Авеню, не се осмели да се качи горе, защото се страхуваше, че може да я удуши.

— Ало — гласът ѝ беше копринено гальовен.

След секунда Гарет осъзна, че тя може би очакваше някой друг. Вероятно Винсент. При тази мисъл стомахът му се сви на топка.

— Аз съм, Гарет — изръмжа той гърлено.

Отсреща никой не отговаряше. Можеше и да му затворят телефона.

— Разбрах, че си идвала в участъка тази сутрин — тихо прошепна той.

— И какво от това? Да не би да е забранено със закон?

Тонът ѝ беше саркастичен, но Гарет усети страха ѝ.

— Това, което си направила, е забранено. Идвам при теб.

— За да ме арестува ли?

Подигравателният ѝ тон го подразни. Беше време да я постресне малко.

— Имам по-добра идея, скъпа — промърмори той предизвикателно.

— Не, Гарет.

— Имаме да си поговорим за доста неща.

— Не тази вечер, Гарет. Утре. Или някой друг път.

— Тази вечер, скъпа!

— Имам среща с Бо. Важно е.

— И това, за което ще говорим, е важно.

— Гарет, моля те...

— Отложи си срещата.

— Няма да я отложя.

За известно време никой нищо не каза и накрая тя затвори.

Май беше време да си оправят сметките. Той си взе палтото и напусна кабинета.

Гарет паркира джипа до пожарния кран на ъгъла на сградата, в която живееше Ноел. Тъкмо щеше да излезе от кабината, когато си спомни колко критична беше Ноел по отношение на външния му вид. Той се наведе и се огледа в огледалото за обратно виждане.

По дяволите! Изглеждаше ужасно. Винсент вероятно е бил роден в костюм от три части и с идеално пригладена назад коса.

Гарет нетърпеливо закопча яката си и стегна възела на вратовръзката. Среса косата си, но тя непокорно се върна върху челото му. Излезе от джипа с голям кафяв пакет в ръце.

Застланият в плюш девети етаж беше пуст. Гарет позвъни. Чу босите й стъпки зад вратата.

— Не съм готова още, Бо.

Тя откряна вратата. Гарет внимателно я отмести настрана и затвори зад себе си.

— Ти! — заекна тя. — Нямах право да нахълтваш така, без да си поканен.

Той почти не обърна внимание на просторните идеално чисти и изпълнени със светлина стаи, на екстравагантните пана по стените и на прелестните антикварни предмети върху високите изящни колони.

— Казах ти, че идвам, скъпа — меко отговори той.

— Не искам да идваш тук.

Той забеляза гневните нотки в гласа й. Собствените му нерви бяха на път да излязат извън контрол. Виждаше само жената —

неговата жена.

По дяволите! Беше почти гола! И то, защото очакваше Бо!

Косата ѝ все още беше влажна. Копринените кичури прелестно изпъкваха на фона на бледата ѝ шия. Беше облечена в тънък розов халат, който подчертаваше още мокрото ѝ тяло. Можеше да различи зърната на гърдите ѝ, настръхнали под влажната коприна. Усети уханието на диви рози и всяка негова клетка потръпна.

— Гарет Кейгън, казах ти, че имам среща — започна несигурно тя.

Продължаваше да отстъпва, а той безмълвно я следваше.

Остави плика с храната на масата.

— Знам — с мен.

— С Бо — поправи го Ноел.

— Така ли се обличаш за него? Или може би се събличаш за него?

Тя пребледня. Бледото разстроено лице го привличаше повече, отколкото искаше. Мили Боже, тя беше толкова прекрасна и толкова лесно ранима. Изглеждаше по-съблазнително от всякога с този, изпълнен с мъка, поглед.

Чувствата му бяха в двубой. Искаше му се и нежно да я успокои, и да я сграбчи, да се притисне към нежните форми на топлото ѝ тяло, да я отнесе в спалнята и да заличи всички мисли за Винсент от главата и от сърцето ѝ.

— Бо е джентълмен. Той никога не би...

— Действал като мен.

— Точно така — продължи тя. — И ако мислиш, че можеш да управляваш живота ми, като че ли съм твоя собственост, Гарет Кейгън...

— Съм прав — довърши той. — Когато се върна в Ню Орлиънс, ти се върна при мен.

— Не.

— Може би все още не можеш да го осъзнаеш, но направи точно това, скъпа — изговори той мързеливо.

Тя се изчерви. Очите ѝ лудо се завъртяха, докато отместваше погледа си от него към отворената врата на спалнята. Неочаквано Ноел се отскубна и отчаяно се хвърли нагам. Гарет само се протегна, хвана я, издърпа я и силно я притисна към себе си. Дългите ѝ крака се

долепиха до неговите и цялото му тяло пламна от допира на нежните ѝ форми.

По време на боричкането коланът ѝ се бе развързал и бе паднал на земята. Сега халатът ѝ беше разтворен и той я видя само по дантелен сутиен и бикини.

Очите му жадно се плъзнаха по нея. Сърцето му започна лудо да бие при вида на розовата дантела, покриваща гърдите ѝ, и бикините, които по-скоро показваха, отколкото прикриваха нещо. Желанието се разля по цялото му тяло, но той успя да се овладее. Усилието го накара да се разтрепери.

Хвана ръцете ѝ зад гърба само с едната си ръка, така че другата да остане свободна. Усети я как потреперва. Не знаеше дали от отвращение, или от желание. Знаеше само, че тялото ѝ изгаря в същия огън като неговото. Трябваше да ѝ покаже, че я боготвори повече от всеки джентълмен, макар и по свой собствен начин. Във всеки случай повече от малокръвния Бо.

Със свободната си ръка Гарет отметна от лицето ѝ немирните червени къдрици. Погали страната ѝ. Ръката му се спусна, нежно изучавайки тялото ѝ, докато тя не наклони глава назад и не въздъхна, признавайки поражението си. Пръстите му се плъзнаха по корема ѝ и продължиха надолу.

Ноел се бе изчервила, а очите ѝ бяха премрежени от възбуда. Сърцето ѝ биеше в един ритъм с неговото. Никой от двамата не бе забелязал момента, в който тя бе престанала да се съпротивлява. Той се погали в косата ѝ и нежно я целуна по челото.

— Ноел, скъпа...

Бе освободил китките ѝ и тя силно се притисна о него. Пръстите ѝ нежно погалиха гърба му.

Той пръв се отдръпна. Тя го гледаше учудено и в очакване.

Гарет повдигна главата ѝ и нахално я погледна.

— Повече никога не казвай, че не си се върнала при мен, скъпа, защото няма да ти повярвам. Аз съм в кръвта ти. Аз съм част от тебе. Може би не ти харесва, но истината е, че ми принадлежиш. Винаги си ми принадлежала. И винаги ще ми принадлежиш.

Ноел го погледна и поклати глава, като че искаше да отрече, но той разбра, че беше шокирана от това, че бе осъзнала истината. Розовите ѝ устни потрепериха.

— Аз... Аз не знам какво да правя — отрони тя уморено накрая.
— Знам само, че в миналото всичко между нас непрекъснато се объркваше.

— Защо не започнем с това да се пооблечеш?

— Но?

— Не помниш ли, скъпа, че Бо може да дойде всеки момент. Освен това трябва да поговорим, а съм донесъл и вечеря.

— Какво?

— Стриди — нещастните те — приготвени от самата Мани.

— Любимите ми.

— Защо мислиш, че съм ги донесъл? Най-много от всичко ми харесва да те измъчвам.

Широката кафява река се виеше през Ню Орлиънс, потъващ в розовите отблясъци на залязващото слънце. Потънал в приятно очакване, Гарет пиеше леденостудената си бира и наблюдаваше как един голям кораб бавно пълзи по реката. Чувстваше се доволен, като си спомняше колко бързо Ноел се бе стопила в ръцете му и бе обзета от желание, не по-малко от неговото.

Не беше приятно, че трябваше да спре, защото очакваха Винсент, но Гарет бе настроен философски. Той наистина бързаше да дойде тук и да уреди нещата. Но първо трябваше да се справи с Винсент. После идваше ред на полицейските въпроси. А след това Гарет щеше да разполага с цялото време на света, за да я ухажва и този път той беше решил да не прибързва. Това бе една от грешките, които бе правил по-рано. Бяха се впусkali веднага да правят любов, преди наистина да са сигурни един в друг. Ако не беше забременяла... Ако не я бе проследил до Раул онази нощ... Ако се бе вслушал в думите ѝ и ѝ бе повярвал, вместо да се поддава на ревността си... Ако не бе толкова склонен да повярва на баба ѝ... Преди две години той бе направил твърде много грешки. И последното нещо, което щеше да направи, е да ги повтори отново.

Чу вратата на спалнята да се отваря. Лекото шумолене на дрехата ѝ и уханието на диви рози му подсказаха, че Ноел се е появила.

Обърна се. Беше облечена в изумруденозелена коприна. Злато и диаманти блестяха по шията, ушите и ръцете ѝ. Беше сложила колието,

което ѝ беше подарил за Коледа. За секунда той се вгледа в големите ѝ очи, в червените ѝ сочни устни, в елегантното ѝ прелъстителю тяло. Видя златната светлина в очите ѝ и огъня в разтопената лава на косите ѝ. Тя цялата беше огън — топлина и желание.

Бяха изминали два месеца, откакто се бе любил с нея. Но не бе изминала и една нощ, без да лежи в леглото си и да не копнее за нея, за уханието и вкуса ѝ, за топлината на кожата ѝ, за насладата да лежи до нея, след като са се любили и тя вече се унася в сън. Всяка нощ, която бе прекарал сам, тялото му се бе изпълвало със същото желание и напрежение, което го изпълваше и сега.

Ноел се приближи.

— На гледката ли се радваш?

Той огледа гладката линия на бедрата ѝ, тънката талия и сочните ѝ гърди. Искаше да я докосне и отново да я възбуди.

— Да — промълви той. — Гледката е прекрасна. Направила си чудеса с... — той с усилие откъсна погледа си от прелестните ѝ форми и го насочи към мебелировката на апартамента — с това място. Очевидно знаеш, как да съчетаваш нещата. А аз дори не мога да си подбера подходяща вратовръзка.

— Знам — каза тя. Приблечи се и докосна връзката му.

— Толкова ли е зле? — усмихна се той глупаво.

Тя кимна и също му се усмихна.

— Тогава ще я сваля.

Той разкопча горното копче на ризата си, разхлаби вратовръзката и продължи да се разкопчава.

— Това е предостатъчно — прошепна дрезгаво тя.

— Да не би загорелите тела да притесняват дамата? — подразни я той.

— Гарет!

Той ѝ връчи вратовръзката си. Ръцете им се докоснаха.

— Просто се надявам — продължи да я дразни Гарет.

Ноел сведе поглед и се съсредоточи върху милионите черни точки по жълтата вратовръзка.

— Това е ужасно. Наистина ужасно.

— Хвана ми окото в магазина.

— Сигурна съм, че е било точно така.

— Все още не си ме водила по магазините.

— Ти си непоправим.

Той се протегна и взе ръката ѝ.

— Това ни прави идеалната двойка, скъпа.

— Гарет, аз...

Звънецът иззвъня. Ноел отвори вратата. Беше Бо. Косата му бе плътно пригладена назад, а костюмът му — безупречно елегантен.

Цялото внимание на Винсент се насочи към Гарет.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Каня те на вечеря — широко се усмихна Гарет, като постави чаша мляко пред чинията със стриди, която вече беше сервираше.

— По дяволите! Притрябвали са ми вкисналите ти стриди. И мляко! Махай се отгук!

— Бо!

— Приемам това като отказ — намеси се Гарет, прибирайки третата чиния.

— Съвършено си прав!

Ноел се опита да застане между тях.

— Бо, разбирам гнева ти, но не можеш ли да се държиш по-цивилизовано?

Гарет я прегърна през кръста така силно, че тя не можеше да се измъкне.

— Всичко е наред, скъпа. Не е нужно да се застъпваш за мен. Едва ли се нуждая от подкрепление срещу някой като Винсент.

Бомонт така се изчерви, че стана чак морав. Човек можеше да си помисли, че си е глътнал езика и се задушава.

Ноел се отскубна от Гарет и го удостои със смразяващ поглед.

— Не защитавах теб, дръвник такъв.

— Така ме наричаше още, когато беше на три години — отвърна Гарет с носталгична нотка в гласа.

— Все още ти подхожда — прошепна тя вбесена.

Бо се приближи към Ноел и докосна с един пръст жълтата вратовръзка, която все още беше в ръцете ѝ.

— Какво е това? — попита той и с отвращение отдръпна пръста си.

Гарет със задоволство наблюдаваше съперника си.

— О-о — въздъхна Ноел.

Тя хвърли връзката към масата, но Гарет бързо се протегна, хвана я и я преметна през врата си.

— Благодаря ти, скъпа. Очевидно това е вратовръзка, моята вратовръзка — обърна се той към Бо. — Ноел предположи, че без нея ще се чувствам по-удобно.

Бо отново започна да става морав.

— Ноел? — възкликна въпросително той.

— Нищо не се е случило — каза тя вдървено и погледна към Гарет.

— Не и тази вечер. Не, скъпа. Поне все още, не. Но може би на Винсент ще му бъде интересно да научи за онази нощ, преди около два месеца, когато ти дойде при мен и прекара цялата нощ в леглото ми?

Нещо в гърлото на Бо заклокочи. Ноел се изчерви от неудобство.

— Гарет, какво си мислиш, че правиш?

— Скъпа, човекът попита нещо. Той иска да знае, как стоят нещата между нас. Аз просто му обяснявам. Това правя. Ти си моя. Предупредих те, че този път няма да се крием.

След това обобщение в стаята настъпи напрегната тишина. Винсент стърчеше до вратата бесен и несигурен какво да предприеме.

Ноел беше пребледняла и цялата трепереше.

Гарет се усмихна, издърпа един стол и седна начело на масата, като че ли той беше мъжът в тази къща.

— Е, след като всичко е изяснено, заповядайте на вечеря.

— Това вече е твърде много — изсъска Бо. — Ноел, може би на теб ти харесва да прекарваш вечерите си в компанията на това блатно ченге, но на мен — не. Ще бъда долу в колата и ще те чакам. Бих искал да чуя и твоята версия по въпроса, но ако не слезеш до десет минути, недей да идваш изобщо. И не ми се обаждай повече. Ще смятам всичките ни срещи и уговорки за карнавала за отменени.

Гарет завърши драматичния ултиматум, като заби вилицата си в една от стридите. Задъвка с апетит, докато вратата зад Бо не се затвори.

— Надявам се, че най-накрая си щастлив! — изкрещя Ноел.

— Щастлив съм, наистина — отвърна той и се усмихна доволно.

— Е, аз тръгвам с него.

— Чудесно — промърмори той. — Предполагам, че не възразяваш да остана и да довърша вечерята си. Винсент не беше прав

за стридите. Много са си хубави даже. Преди да си тръгна, ще почистя и ще заключа.

— Няма начин, Гарет. Не можеш да останеш.

— Добре — той скочи от масата в момента, когато тя вземаше чантичката си. Забрави за вечерята. Цялото му внимание бе насочено към Ноел.

Тя отстъпи назад, опитвайки се да го избегне.

— Гарет... Недей... Вечерята ти...

— Да върви по дяволите! Всичко да върви по дяволите! Всичко, освен ти, скъпа — ти и аз.

Той хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

— Мислех си, че онзи глупак никога няма да си тръгне — промърмори Гарет и я притисна към силното си мускулесто тяло. Протегна се, загреба с шепи косата ѝ и я заувива около загорелите си пръсти.

Отначало тя се съпротивляваше, но той беше толкова погълнат от собствената си страст, че не забеляза. Усети я как потрепна под ръцете му, когато се наведе да я целуне.

Тя се извиваше и риташе, но той само задълбочаваше целувката, разранявайки устните ѝ със зъби. Устата му се спусна надолу по опънатата ѝ шия и продължи да я целува, докато не усети как тя неволно потръпваше при всяко негово докосване. Чу дълбоката, изпълнена с удовлетворение, въздишка. Плъзна език по шията ѝ и тя отново потрепери под опустошителната му уста.

— Недей — умоляваше го тя, независимо че страстта бе завладяла и нея и зърната на гърдите ѝ изпъкваха под зелената дреха.

Той отново плъзна език по шията ѝ и усети, че ръцете ѝ се вдигнаха и се увиха около врата му. Тя също го желаше.

С едно-единствено движение пръстите му отвориха ципа на роклята ѝ. Оголи раменете ѝ, ръцете ѝ, китките ѝ. Тя не се съпротивляваше. Дрехата се свлече в краката ѝ, Ноел като в сън слезе от обувките си, а Гарет я вдигна и я понесе към леглото.

Отново избързваше. Както винаги, когато беше с нея. Не можеше да се спре. Тя бе заровила глава в шията му, целуваше го навсякъде, където можеха да достигнат устните ѝ, и леко стенеше. Усети радостните ѝ сълзи по кожата си.

Той я отнесе в спалнята, до античното ѝ легло, покрито с балдахин. Тя легна върху неоправените копринени чаршафи и брокатената кувертюра и не спираше да го гледа, докато сваляше бижутата си едно по едно. Най-накрая махна и аметистовото колие, което ѝ беше подарил, погледът ѝ беше премрежен от желание. Гарет бързо се освободи от дрехите и часовника си.

Изглеждаше като кралица сред дантелените възглавници и копринените чаршафи, под балдахина на огромното махагоново легло. За секунда в главата му просветна предупредителна светлинка. Тя все още беше момиче от висшето общество — нещо забранено за човек от улицата, за човек като него.

Отблъсна неприятната мисъл.

След това я покри с тялото си. Бе забравил за всичко, което бяха преживели в миналото, а също и за неприятностите, които ги очакваха. От значение беше единствено дивото пулсиращо усещане и знанието, че тя отново бе негова.

Изгаряха в море от червени пламъци.

Той влезе в нея. Беше меко и топло. Наклони главата ѝ назад, долепи устни до нейните и потърси езика ѝ. В тях се надигаше някакво диво чувство, взрив, който изпълваше цялата вселена.

След това той знаеше, че годините, през които бяха разделени, само бяха подготвили този прекрасен и за двама им миг.

— Моя ли си? — прошепна той във вече тъмната спалня.

— Твоя съм — отговори тя просто.

Гарет се размърда и брокатената завивка го подразни. Трудно му беше да разсъждава. Можеше ли изобщо някога да бъде негова?

— Но дали ти си мой? — попита тогава тя.

Гарет се напрегна, но не отговори. Отново видя огромното легло, копринените чаршафи, тоалетната ѝ масичка, върху която лежах бижутата ѝ, елегантната стая, кадифето и позлатата по останалите антикварни предмети. Голото ѝ тяло бе бледо и меко. През целия си живот не бе вършила никаква физическа работа. Неговото тяло бе твърдо и тъмно и цялото покрито с мускули — защото му се налагаше да разчита не само на ума си, но и на всеки свой мускул още от деня, в който беше роден.

Тази елегантна жена и тази елегантна стая принадлежаха към един свят, в който той бе надникнал през ключалката в миналото.

Неговият свят бе изпълнен с ченгета и престъпници, с мошеници и сервитьорки, с обикновени хора, като клиентите му в ресторанта. Той бе работил през целия си живот и то упорито.

Гарет стана и отиде до прозореца. Дръпна тежката брокатена завеса със загрубялата си ръка и се загледа в диамантените светлини на разстилания се под него град. Истинският свят, неговият свят изглеждаше безкрайно далеч.

Беше толкова лесно да излъже и да й каже това, което очакваше.

Но нещо, някакъв остатък от все още будното му чувство за чест не му позволяваше.

Усети я как се върти в чаршафите, как се свива на топка, разочарована от безмълвния му отговор.

Гарет сви ръцете си в юмруци и зачака, докато тя не се унесе в плача си и не заспа. Чак тогава се върна отново в леглото.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Езерото беше зелено, дълбоко и тъмно — опасно, като нея. Тук Ноел можеше да облече износени дънки и памучна риза и да пусне косата си. Тук нямаше правила и тя можеше да забрави коя е.

Но не съвсем.

Тягостната атмосфера съответстваше на настроението ѝ. Беше сама и се чувстваше доста уязвима. Опитваше се да лови риба от закритата лодка, която сега бе залостена на брега на онова скришно място, което те с Гарет обичаха от деца. Лодката вече не ставаше за плаване и Гарет я използваше като хижа за риболов.

— Все още идвам тук, когато искам да се скрия от всички, скъпа. Само че сега имам легло и покрив над главата си и мрежи срещу комарите — беше казал тази сутрин, когато ѝ помагаше да се качи на борда, преди да отиде да види Луис.

Ноел можеше да разбере привързаността на Гарет към това място. Когато бяха деца, те често идваха дотук с пирогите си, за да ловят риба. Когато пораснаха, разстилаха одеяла на високия бряг под кипарисите и си правеха пикници. През пролетта и двата бряга се отрупваха с теменужки. Точно тук, под полюшващите се сиви драперии на мъховете, под тъмните сенки на кипарисите, преди много години двамата се любиха за пръв път.

Тук за пръв път тя бе пожелала да останат заедно завинаги.

Тя наистина имаше нужда да остане сама и да помисли. Независимо че цялата предишна седмица беше поредица от главозамайващи страстни нощи, нещата между тях все още не бяха изяснени. Те все още бягаха от собствените си демони, които не преставаха да ги преследват. Дори и когато бяха най-щастливи, напрежението и несигурността не ги напускаха. Принадлежаха на два различни свята. Нейният свят бе светът на богатите и на разбирането, че това богатство води със себе си известни отговорности. Животът на Гарет не беше лесен. Той се беше борил и бе заслужил с труда си всичко, което имаше. Не мислеше, че дължи извинение на някого за

това, което беше. Бяха се наранили взаимно в миналото и сега им беше трудно да си вярват.

Приближаващата се пирога раздвижи всичко живо наоколо.

Ноел вдигна поглед от плувката. Гарет стоеше изправен, висок и горд, в тясната лодка. Суровият мъжествен профил силно се открояваше на фона на сиво-зеленикавата растителност на блатото. Гарет заби пръта в мекото дъно на мочурището. Малкото русокосо момче го нямаше. Суровият упорит мъж беше сам и изглежда твърдо беше решил да запази сина си само за себе си.

Гарет умело завърза лодката, а Ноел отиде да му помогне, движейки се като робот. Веднага щом слезе, Гарет зарови глава в косите ѝ.

— Ноел — промълви той галювно, — едва издържах докато се върна.

За миг тя се отпусна в прегръдката му и потърси успокоение. В следващия момент вече мразеше нежността му.

— Недей — прошепна тя, твърдо решена да избегне докосването му.

Той се отдръпна. Прониза я с погледа си. Отчаяният ѝ вид го накара да се подвоуми.

— Е, как е Луис? — попита тя тихо.

— Мисля, че ти казах, че...

— Каза ми. Това не означава, че съм щастлива да го чуя.

— По дяволите! Не ти ли е достатъчно, че сме заедно?

— Не, защото...

— Не! — Гарет сви устни.

— Гарет, идва Марди Грас. Ще си непрекъснато зает. Бих искала да го заведа поне на един от парадите.

— Казах ти, че не искам да го замесвам в отношенията ни! Все още не. Луис има навика да се привързва болезнено към хората, особено към жените. Особено към теб. Когато ни напусна, той не можа да се справи, чувстваше се отблъснат. Забрави за карнавала и за това, че можеш да го заведеш на празничното шествие. Той не е твое дете. Той е мой!

Гарет така силно отвори вратата, че цялата барака се разтресе.

Той нахълта вътре, а Ноел остана на мястото си. Чувстваше се по-нешастна и отчаяна, откогато и да било. Той я беше освободил от

Бо, беше я отделил от семейството ѝ, но отказваше да я направи част от своето.

Тя изчака, докато не настъпи пълна тишина, докато светлината не угасна и той не си легна.

Едва след това тихо влезе вътре, сви се на дивана и остана да лежи така, будна и напрегната.

Часове по-късно нещо я стресна и тя уплашено подскочи. Беше Гарет. Докосваше я. Парещите му пръсти пълзяха като огнени езици по тялото ѝ.

— Не се сърди. Недей, скъпа — прошепна той меко.

Дъхът ѝ секна. Усещаше напрежението му, докато я гледаше в тъмнината.

Беше ужасно. Нямаше по-ужасно нещо от това да са скарани. Беше изживяла отново дългата самотна празнота на годините, през които бяха разделени. Нямаше значение, че отношенията им не бяха идеални, че работата му и животът, който беше водил, го бяха направили непреклонен. Той беше човекът, от когото се нуждаеше. В края на краищата Луис беше негов син, не неин.

Не можа да устои, когато Гарет положи главата ѝ на рамото си и плъзна ръцете си около нея. Беше я обгърнал цялата. Бедрата му бяха твърди като камък, гърдите му бяха огромни, но въпреки това успокоително топли. Мълчанието му също ѝ действаше успокоително. Той дълго не проговори и тя постепенно се отпусна в ръцете му.

— Съжалявам, че настоявах за Луис. Няма да го правя повече.

Ръцете му нежно галеха косата ѝ.

— И аз съжалявам за това, което ти казах.

Но дори и след като сведе устни над нейните и трескавото желание отново започна да се надига, тя знаеше, че проблемите си останаха неразрешени.

Бурята беше утихнала.

Страстта им също. Сексът беше физиологическа необходимост, обусловена от похотливи инстинкти и неосъзнати комплекси, а не общуване между душите и сърцата на любовната двойка.

Гарет стоеше до прозореца и се вглеждаше в тайнствената поезия на обляното от лунната светлина езеро. Усещаше лекия мирис на влажната разлагаща се растителност. Вятърът разнасяше мъртвите мокри листа. Повърхността на водата потрепваше като жива.

Той се обърна и разбра, че Ноел също се бе събудила. Докато се наслаждаваше на гладкото ѝ като коприна тяло, обгърнато от сребристото сияние на нощта, мислите му бяха и нежни, и тревожни. Тя го чакаше да се върне в леглото, да я вземе в ръцете си и да я задържи, докато и двамата се унесяха в сън.

И двамата бяха преситени от правенето на любов часове наред, но независимо от физическото удовлетворение, което бяха постигнали, и на двамата им липсваше нещо жизнено необходимо. Като че никой не знаеше как да си пробие път до съкровената същност на другия. Гарет се чувстваше напрегнат и не виждаше начина, по който би могъл да се освободи от това напрежение.

— Ела — прошепна тя.

Искаше му се да ѝ каже, че проблемите им явно не могат да бъдат решени в леглото, че се е опитал и може би ще продължава да опитва.

Но се подчини. Прекоси стаята и сковано легна до нея, отбягвайки тялото ѝ. Силно стисна устни. Погледна я отстрани. В очите ѝ отново се четеше онази безнадеждност, която бе забелязал, преди да започнат да се любят.

— Май това не е достатъчно, нали така? — попита тя тихо.

Усети как пръстите ѝ докоснаха ръката му.

— И за двама ни — добави тя.

— Да — съгласи се той, леко се отдръпна от нея и кръстоса ръце под главата си.

— Страстта никога не е достатъчна. И двамата искаме да имаме всичко — любов, вяра в другия...

— Да не би да ме обвиняваш, че не мога да изпитвам подобни чувства към теб? — заядливо отвърна той.

— Може би, ако се опиташ да ме изслушаш...

— По-добре остави Луис намира.

— Добре. Нека да поговорим тогава за бебето.

— Проклятие! — гласът му стана леденостуден, щом си припомни нощта, когато по-ясно от всякога бе видял пропастта, която ги разделяше.

— Трябва да ме изслушаш — умоляваше тя.

— Вече съм достатъчно зле — прошепна сърдито Гарет.

— Аз исках това дете — тихо започна тя. — Повече от всичко.

Думите ѝ пронизаха сърцето му.

— Не ти вярвам, скъпа. Баба ти се закле пред мен, че си била щастлива, че си го загубила.

— Баба ми си е изгубила ума, когато е разбрала, че съм бременна от теб и при това, без да сме женени. Била е уплашена, че мога да умра. Обвинявала е теб за всичко и е искала да те накаже и да те отдели от мен. Аз исках да се оженим, да бъдем заедно, да си направим свой дом, за нашето бебе и за Луис — независимо от семейството ми.

— Тогава защо криеше връзката ни от всички, които значат нещо за тебе? Даже не ми каза, че си бременна.

— Защото... Защото ми беше трудно да се опълча срещу баба ми и баща ми.

— В техните очи аз не бях достатъчно добър, за да съм баща на детето ти. И ти първо отиде при Раул. Не при мен. Каза ли му, че детето е от него?

— Раул обичаше Ева, глупчо. Не мен!

— Ева? Да не би да мислиш, че ще ти повярвам?

— Да, Ева! Бяха решили да заживеят открито заедно. Трябваше да ги спра. Бях бременна и връзката ни повече не можеше да остане в тайна. Баба ми не беше добре със здравето. Без значение дали ще ми повярваш, или не, тя никога не е харесвала Раул, независимо от общественото му положение. Нямаше да може да издържи два скандала наведнъж — моята бременност и връзката на Ева с Раул. Отидох в Суийт Секлужън, за да се опитам да убедя Раул и Ева да почакаат.

— Ева и Раул? — Гарет я гледаше и не можеше да повярва.

— Да!

— Не мога да си ги представя заедно.

— Не си ли спомняш, че той непрекъснато идваше в Мартин Хауз.

— Мислех си, че идва при теб.

— Всички мислеха така. Не се опитвах да те разубеждавам, защото тогава бях достатъчно незряла, за да се лаская от ревността ти.

— Не бях ли достатъчно ревнив и без това? Ти беше кралицата на Марди Грас и посещаваше всички онези балове, на които аз не бях допускан.

— Тогава мислех, че мога да имам всичко — прошепна тя.

— Да се върнем на онази вечер. Когато ти не дойде, аз тръгнах към Мартин Хауз, за да те намеря. Когато пристигнах там, колата ти тъкмо се отдалечаваше. Проследих те. След всичко, което видях, реших, че между теб и Раул има нещо и се върнах обратно в Ню Орлиънс. Времето се разваляше, така че не можех да отплавам, но все пак отидох на лодката. Изпих няколко бири и се поуспокоих. Тогава се появи ти. Часове след времето, за което се бяхме уговорили. Попитах те, защо си закъсняла толкова, а ти изобщо не спомена за посещението си при Жирард.

— Когато ти казах, че съм бременна, ти...

Гарет въздъхна дълбоко.

— Попитах кой е щастливецът...

— Исках да умра — прошепна тя.

— Почти успя.

— Едва си спомням... — тихо отвърна тя.

Но си спомняше. Спомняше си всяка ужасна подробност — лодката, пляска на вълните и всички дивни звуци на блатото и блестящия тъмен поглед на Гарет. Настоящото бе отстъпило пред спомените.

Само сърцето ѝ биеше лудо. Беше преди две години. Нощта беше с цвят на мастило, вятърът — влажен и студен и виеше, като минаваше над езерото Панчъртрейн и издуваше платната на лодките. Двамата с Гарет бяха сами в тясната кабина. Капакът беше плътно затворен и в помещението тегнеше тишина. От време на време силните тласъци на вятъра накланяха лодката на едната ѝ страна и Ноел трябваше да се хваща за стълбата, за да остане права.

Тя се притесняваше, че бе накарала Раул и Ева да прикриват връзката си още известно време. Притесняваше се и как да поднесе новината на Гарет, след като се държеше така странно. Като че ли му се беше случило нещо ужасно, нещо, което не можеше да сподели с нея. Беше толкова блед, че единствено черните му мрачни очи излъчваха някакъв живот. Изражението му не се смекчаваше дори и когато вдигаше очи от масата и я поглеждаше. Ръката му стискаше бирената бутилка, като че ли държеше нож. Поклащаше бутилката напред-назад и движението ѝ беше колкото хипнотично, толкова и

влюдяващо. Не я бе целунал. Дори не я бе докоснал. Продължаваше да гледа клатещата се бутилка и отчуждението му изпълни сърцето ѝ с отчаяното желание да крещи, да вика, да направи нещо, за да наруши убийствената тишина.

Вътрешният глас ѝ нашепваше, че моментът е неподходящ да му съобщи подобна новина. Въпреки това ужасът, който ѝ вдъхваше настроението му, я накара да изрече тайната:

— Гарет, бременна съм.

Искаше ѝ се да я прегърне, да ѝ каже, че е щастлив. Поне с нещичко да ѝ подсказе, че е щастлив.

Вместо това, думите ѝ още повече засилиха мрачното му настроение. Чертите му се напрегнаха. Той извърна разкривеното си лице към нея, така че тя можеше да види бясно пулсиращата вена на шията му и се захили.

— И кой е щастливецът? — попита той, като продължаваше да клати бутилката.

— М-много добре знаеш, че си ти.

— Така ли? — засмя се той, но очите му оставаха мрачни.

Тя потрепери от обидата.

— Знаеш...

Той бе престанал да я гледа.

Ноел с болка разбра, че няма никакъв смисъл да се опитва да говори. Явно с него се бе случило нещо ужасно.

Невиждаща нищо, тя се обърна назад. Протегна се към капака, отвори го и дъждът нахлу в кабината. Гарет я викаше. Тя чуваше само яростта в гласа му и трясъка от счупената бутилка, която или бе паднала, или бе запратена нанякъде. Заизкачва се през глава по стълбата, твърдо решена да си отиде.

Той я последва. Лодката се клатеше силно от вятъра. Ноел едва се задържаше върху хлъзгавата палуба. Искаше само да се махне. Колкото се може по-бързо. Щеше да умре от срам и отчаяние.

Протегна се и хвана въжетото. Точно когато придърпваше лодката близо до пристана, над езерото премина поредната атака на вятъра.

— Ноел...

Гарет се бе протегнал да ѝ помогне, но тя се изви, опитвайки се да избегне докосването му и да скочи на пристана.

Почти беше успяла. За секунда гумираните подметки на платнените ѝ обувки докоснаха хлъзгавите дъски, но тя не успя да запази равновесие. Извика безпомощно, падайки в леденостудената вода. Главата ѝ се удари в хромираната макара на ръба на палубата.

Беше почти в безсъзнание от удара и едва си поемаше дъх в леденостудената вода, но отчаяно се опитваше да плува. Ужасът и безнадеждността изцедиха и последните ѝ сили и тя с болка осъзна, че езерото я поглъщаше. Искаше ѝ се да заспи, да се понесе тихо по течението, да забрави за Гарет... и за бебето. Не можеше да забрави за бебето. Трябваше да остане в съзнание! Опита се да плува към лодката, към протегнатата ръка на Гарет, но краката ѝ бяха като вдървени, едва се помръдваха. Затвори очи. Гарет я викаше по име. Но студените тъмни води все повече я поглъщаха и я отнасяха. Още веднъж отвори очи. Последното, което видя, беше лицето на Гарет — бяло и диво. Очите му бяха разширени от ужас — секунда преди да се хвърли във водата.

Докато стигне до нея, тя бе наполовина удавена. Закара я веднага в болницата, но през целия път ѝ беше толкова зле, че тя дори не можеше да осъзнае, че Гарет е с нея. Беше ѝ ужасно студено и изобщо не помръдваше — беше като мъртва. През цялото време го искаше, викаше го без глас, но така и не разбра, че той беше там.

Студеният бриз набраздяваше водата и люлееше увисналите по кипарисите мъхове. Гарет лежеше в леглото до Ноел. Горчивите спомени не бяха отминали и него. Виждаше как държи студената безжизнена ръка на любимата си, докато линейката се носеше към болницата. Припомняше си преbledнялото ѝ лице, когато я беше попитал кой е бащата. Мислеше, защо ли бе отишла при Раул същата вечер, преди да дойде при него. Повече от всичко на света искаше да може да вземе обратно ужасните думи, които бе изрекъл.

— Ти май още не можеш да повярваш на това, което ти казах?

Гарет дрезгаво се изсмя.

— Не знам. Каквото и да кажа, не мога да променя миналото — каза той и предотврати отговора ѝ с една целувка, която ако не друго поне ѝ отне желанието да спори.

Тя го придърпа върху себе си и страстта им отново загоря с отчаяни пламъци.

Бяха изминали две седмици. Ноел не можеше да забрави тази нощ и болката, която бе изпитала, независимо че се бяха прибрали в Ню Орлиънс заедно. Карнавалът беше започнал и тя бе напуснала и града, и Гарет и бе заминала за Мартин Хауз, където щеше да е сама с мислите си и баба си.

Ноел беше в кухнята. Правеше чай и кафе и мислеше за Гарет. Неочаквано захарницата от майсенски порцелан се изплъзна от ръцете ѝ и се разби върху пода. Ноел се втренчи в безценните бледожълти парчета и ѝ се прииска да изпита ужас. Но за нейна изненада, явно бе твърде разстроена от проблемите си с Гарет, за да може подобно нещо да ѝ направи впечатление.

— Какво беше това — извика Марлия от верандата. Въпреки че беше съвсем отпаднала, слухът ѝ беше като на рис.

— Любимата ти захарница.

— Ела при мен, скъпа. Кажи на Силия да почисти, преди да си направила още нещо. Откакто напуснахме Ню Орлиънс, си по-нервна и от котка.

Ноел излезе на верандата, където баба ѝ седеше на люлеещия се стол, увита в лек вълнен шал и пиеше кафе от цикория. Небето над къщата и дърветата причерняваше. Вятърът духаше откъм блатото силен и студен.

— Изглежда, че се задава буря — каза Ноел.

— Какво има, скъпа? Може и вече да съм много стара, но не съм сляпа. Мислех си, че искаш да дойдеш в Мартин Хауз. Каза, че желаш да се махнеш от града по време на карнавала.

— Така е.

Ноел усещаше как острият поглед на баба ѝ я изучава.

— Заради Бо ли?

— Не.

— На твоите години аз за нищо на света не бих напуснала Ню Орлиънс по това време на годината.

— Тогава светът е бил по-различен.

Марлия въздъхна и остави чашата върху синята чинийка.

Вятърът духаше, все по-студен и все по-силен. Ноел се протегна към каната с кафе и установи, че трябва да отиде до кухнята, за да я стопли.

Няколко минути по-късно тя беше в кухнята до микровълновата фурна и когато погледна през прозореца, видя, че столът на баба ѝ е празен и свободно се люлееше под напора на вятъра. Изтича по-близо до стъклото.

Мили Боже! Баба ѝ се бореше с бастуна си, опитвайки се да върви по неравната пътечка, водеща към пристана им на брега на мочурището. Вятърът развяваше черната ѝ пола около крехкото старческо тяло и измъкваше тънки посивели кичури от кока ѝ. Зад нея, едно слабичко момченце панически се опитваше да завърже пирогата си на пристана, преди вятърът да я е отнесъл и да я е потопил. Лодката бе пълна до глезените му с вода. — Луис!

Защо ли баба ѝ не я е извикала? Ноел изхвърча през вратата, подмина баба си и хвана въжето на Луис в момента, когато вятърът вече отнасяше лодката. Омота въжето около един пилон, завърза го здраво и издърпа пирогата.

Лодката вече беше в безопасност и Луис вдигна обезумялата от страх Карлота и я пусна на дока. След това слезе и той. Издърпа още едно въже от задната част на лодката и го завърза за пристана.

Ноел се протегна, взе го в ръцете си и го притисна до себе си.

— Не знаеш ли, че не трябва да излизаш с пирогата при такова време — тихо нареждаше Ноел, разрошвайки косата му и опирайки чело в неговото.

Детето безмълвно се притискаше към нея. Слабичките ръчички се обвиха около шията ѝ и тя можа да го погали още минутка. После нещо зад Ноел привлече вниманието му, той се отскубна и хукна към къщата. Ноел се обърна и видя, че баба ѝ си е изпуснала бастуна и сега безпомощно се опитва да се наведе и да го вземе от високата трева отстрани на пътечката.

Луис стигна до нея, вдигна бастуна и го сложи в ръката ѝ. Детето и възрастната дама дълго стояха безмълвни и не сваляха поглед един от друг.

Ноел бавно тръгна към тях. Карлота вече се бе настанила на верандата и размахваше мократа си опашка, като че изобщо не се съмняваше, че е добре дошла в този дом.

— Това е синът на Гарет, бабо. Казва се Луис.

Притеснените сини очи все още изучаваха старицата.

— Знам кой е — отвърна баба й с най-вежливия си и внимателен тон.

— Той не говори, бабо.

— Знам, но съм сигурна, че обича сладки.

— Сега ще влезем вътре и ще поседнем, докато Ноел ни приготви сладките и чая. Луис несигурно кимна. Все още се срамуваше. Възрастната дама го хвана за ръката и го поведе към къщата.

Докато ядяха, заваля дъжд. Отначало силно, а после по-слабо, но продължително, докато най-накрая спря. Ноел се обади на бабата на Луис да я предупреди, че Луис е при тях.

След като хапнаха сладките, Луис се изсуши и дойде ред на сандвичите. Ноел изрови отнякъде цветни моливи и листове и Луис щастливо зарисува карнавални салове. Ноел го попита, дали някога е бил на карнавала и той поклати глава. Вероятно бе видял саловете по телевизията. Марлия се любуваше на рисунките му и започна да разказва за Марди Грас, за парадните шествия, на които е ходила, докато е била още малка, за костюмите, които е носила. Луис слушаше в захлас.

— Луис, знаеш ли, че костюмите на баба са още на тавана — започна Ноел.

Той повдигна глава към нея. Очите му бяха станали огромни от възлнение.

— Можем да се качим горе и да ги пробваме.

Той погледна към Карлота, която до този момент сама бе омела чиния със сладки и сега доволно потъркваше опашка в крака на Марлия.

— Карлота се чувства чудесно. Може да остане тук и да прави компания на баба.

Детето стана и много бавно отиде до Ноел. Гледа я известно време и след това пхна ръка в нейната.

Луис изскочи от един стар сандък, облечен в пиратски костюм с пояс. Вече не беше онова сериозно дете, което рисуваше на верандата.

Измъкна въображаемата си сабя и замахна към въображания враг. До него Ноел тършуваше в друг пращен сандък. Издърпа някаква дреха от червено кадифе и я омота около себе си. Забеляза, че Луис е спрял да играе и дърпа нещо друго от сандъка. Беше рокля от кадифе с цвят на топаз. Подаде ѝ я и с жестове ѝ показа да я облече.

— Не мога, Луис. Била е в този сандък години наред и е мухлясала.

Мълчаливите му очи я гледаха настоятелно и най-накрая тя отстъпи и я намъкна върху дрехите си. Погледът му блесна от задоволство и той я отведе до едно старо огледало, оставено в далечния ъгъл, близо до прозореца.

Тя се огледа, като продължаваше да закопчава безбройните малки копчета на корсажа си. Полите бяха толкова богати, че сигурно бяха ушити от десетки метри златисто кадифе и сатен. Щеше да има нужда от обръчи, но цветът беше прекрасен — от него очите ѝ изпъкваха и тя се превръщаше в някаква приказна красавица от далечни времена.

Тя смигна на Луис.

— Имам нужда от една маска и ще бъда една прекрасна дама, съпроводвана от един свиреп, страшен пират като теб.

Луис се смееше.

Ноел си помисли за Гарет. Щеше да бъде бесен.

Тя разроши косата на детето. Видя разкривения им образ в огледалото и сведе глава до жълтото злато на главата му. Гарет настояваше да стои далеч от сина му. Ноел затвори очи, за да пропъди болезнената мисъл и прегърна детето.

— Тази вечер, ако спре да вали, в Ню Орлиънс ще има карнавално шествие — прошепна тя. — Искаш ли да отидем заедно?

Луис кимна.

— Ще те взема, ако мислиш, че баба ти ще те пусне.

Очите му се навлажниха, но все още светеха от радост. Много бавно устните му се разтвориха и безгласно изрекоха думите: „Обичам те“.

Ноел бе изпълнена с неописуемо и непоносимо щастие. Онемя от вълнение. Беше способна единствено отново да го придърпа в ръцете си и силно да го прегърне, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ и мокреха копринените му златни коси.

Беше детето на Гарет. Тя винаги го бе обичала, като че е нейно дете.

И тази любов някак си й бе помогнала да преодолее мъката си по детето, което беше загубила.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гарет бе паркирал джипа си встрани от пътя, скрит в сенките на дърветата. Седеше зад кормилото и чакаше.

Карнавалът бе свършил преди часове. Къде, по дяволите, се бавеха?

Задаваше си този въпрос вече за стотен път, когато забеляза двойката светлини да се подават и отново да се скриват в тъмната гора. Мерцедесът на Ноел си проби път до къщата, сгушена сред кипарисите и боровете.

Ноел излезе от колата и Гарет се напрегна. Под светлината на фенера, облечена в златист сатен и кадифе и така както повдигаше обръчите на роклята си, за да помогне на Луис да слезе, приличаше на принцеса от приказките. Луис беше маскиран като малък пират с черна превръзка през едното око.

Гарет свъси вежди, докато наблюдаваше странната двойка. Лицето на Луис беше възбудено, а очите му светеха с боязливо обожание.

Гарет побесня.

Дали го бе излъгала нарочно? Да не би да си бе помислила, че след като е толкова ангажиран в града, никога няма да разбере какво прави тя зад гърба му? Не можеше ли да се досети, че той се обажда всяка вечер, за да разбере как е Луис и че щеше да узнае, че го е завела в града за парадното шествие? Майката на Ани се бе опитала да му обясни — беше казала, че Ноел го е спасила и че Луис е изглеждал щастлив за първи път от две години насам — но Гарет я бе прекъснал и веднага бе излязъл да ги пресрещне.

Ноел изчезна през входната врата. Гарет слезе от камиона и отиде под фенера. Тя остана вътре само за минута, но като наблюдаваше променящата се под вратата светлина, Гарет разбра, че Ноел нежно се сбогува с детето. Видя през прозореца, че Луис не я пуска да си тръгне, докато Ноел не му обеща, че ще дойде на следващия ден.

Щом излезе навън, косата ѝ като че пламна под светлината на фенера. Независимо от гнева и объркването си Гарет не можеше да не види красотата ѝ. С пристегнатия корсет и широката пола изглеждаше като пясъчен часовник. На гърдите ѝ потрепваше жълта дантела. В косите ѝ бяха вплетени жълти панделки. До него достигна уханието на диви рози.

Бе мислил за нея непрекъснато през цялата отминала седмица. Сега тя беше тук и кръвта му пламна.

Желаеше я. Мразеше я. Обичаше я.

— Скъпа...

Щом го видя, Ноел едва не извика. Той тръгна към нея, без да говори, хвана я и я издърпа в тъмното, по-надалеч от осветената къща.

— Гарет, моля те, не ме наранявай.

Беше топла и мека, красива, желана. Оглушителните удари на сърцето му, като че биеха направо в ушите му.

— Ти ме излъга, скъпа.

— Не.

— Каза, че искаш да постоиш с баба си.

— Така е. Луис дойде.

— Не искам да слушам обяснения! Всичко, което знам, е, че си дошла тук и си завела Луис на парада, нарушавайки всичките ми забрани.

— Той искаше да отиде! Не си прав, като го погребваш тук! Той е само едно малко момче!

— Моето малко момче!

— Можеше да бъде... на двамата. Толкова много искам... да съм му майка... О, Гарет...

Сърцето му се сви от болка.

— Казах ти да стоиш далеч от него.

— Никога не е виждал карнавално шествие. Трябваше да видиш колко е щастлив.

Гарет се разкъсваше. Никой от двамата не чу задната врата да се отваря. Не забелязаха и снопа светлина, който се проточи от къщата, когато детето тихичко се измъкна навън и се приближи.

— Гарет, моля те...

Гарет почувства, че започва да се размеква, но си каза, че трябва да бъде силен — заради Луис.

— Стой далече от Луис!

— Гарет, аз го обичам! И той...

Гарет грубо я дръпна към себе си.

— Любовта му те ласкае. Това е всичко.

— Не...

Тя се опита да се освободи, но той беше твърде силен. Усука пръсти в косата ѝ, за да я спре.

— Татко...

Прошепнатите зад тях думи бяха като шок за Гарет. Той се извърна и видя сина си в тъмнината. Гарет не можеше да направи нищо, освен да стои и да гледа втренчено, как детето се навежда и вдига жълтата панделка на Ноел от земята. Мина доста време, докато беше в състояние да говори.

— Луис, ти проговори. Всъщност ти говориш!

— Не я наранявай, татко — Луис изтича при Ноел и я обгърна с ръце, а тя бавно се наведе и взе панделката. — И моля те, моля те, не прави така, че пак да си отиде.

— Скъпи Луис — прошепна Ноел и го притисна по-силно. Погледна към Гарет изпод сведените си клепачи и срещна студения му поглед.

Без да проговори, той клекна до тях. Ноел се изправи, като внимателно му предаде детето и се оттегли в сянката на дърветата, така че баща и син да останат сами.

Това беше един от най-прекрасните моменти в живота на Гарет. Луис беше проговорил!

Гарет вдигна поглед и видя самотата в очите на Ноел. Сви ръце в юмруци.

Това беше един от най-ужасните моменти.

Не разбираше ли тя, че го разкъсва жив на парчета?

Гарет отвори шкафа с напитките и си наля уиски в една чаша. Ноел беше с него в дневната, но той не я покани. Изпи уискито на един дъх, като се надяваше алкохолът да изгори чувствата, които го разкъсваха. Наля си още.

— Гарет, защо ме накара да дойда тук, след като непрекъснато пиеш и се правиш, че не съществувам?

Той се обърна бавно и я изгледа продължително. Изглеждаше различно в златистата кадифена дреха. Този цвят правеше очите ѝ да изглеждат като пламнали.

— Защото искам да се разберем за Луис веднъж завинаги.

— И аз също.

Гарет вдигна чашата и отново я пресуши наведнъж.

— Искаш да имаш всичко, нали? Мен? Синът ми? Всичко?

— Толкова ли е лошо?

— Винаги в миналото се е оказвало лошо. Ти ме унищожи... Луис... Не мога да забравя това, Ноел.

— Но ти дори не се опитваш.

— Защото ти не се опитваш да спазиш поне едно от обещанията си. Закле се, че ще стоиш далеч от него.

— И го правех.

— Не.

— Гарет, той дойде при мен. На два пъти. Не мога просто да му обърна гръб. Все едно да отхвърля собствения си син. Загубих своето дете. Нашето дете. Никога няма да мога да го забравя.

Гарет отново се протегна към бутилката. Ноел пресече стаята и хвана ръката му, преди да е успял да си налее.

— Недей...

Топлината заля тялото му в момента, в които го докосна.

— Обичам те — каза тя. — Искам те. Искам и детето ти. Казах ти и преди... че можеше да бъде наше дете. Понякога... се чувствам така все едно, че той е... мой син.

Гарет се дръпна и сви ръце в юмруци.

— Но наистина ли е така? Или все още си онази богата малка флиртаджийка, отегчена от лесния живот, който води. Няма ли да избягаш отново в Австралия или пък в Европа с Винсент, или с някой богат колкото него или по-богат от него, когато ти скимне?

— Кога най-сетне ще разбереш, че никога не съм била такава? — попита тя напълно отчаяна и се опита да го целуне.

— Върви си, скъпа...

— Бих си отишла, ако можех да живея без теб, Гарет.

Ръцете ѝ бяха на бедрата му. Кожата му пламна. И тя беше пламък.

Ако имаше поне грам мозък в главата си трябваше веднага да я изхвърли. Тя беше Мартин, а на него не му вървеше с това семейство.

Но пламъкът беше вече в него. Изгаряше го целия. Сърцето му беше объркано и част от това объркване се дължеше на любовта му — толкова силна, че не можеше да я пренебрегне. Повече не можеше да живее без нея. Беше му нужна не по-малко от въздуха, който дишаше. Устните му се сляха с нейните и ръцете му започнаха да разкопчават безбройните копчета на корсажа ѝ. Желаше я и лудостта, с която я желаше, беше нещо, което не бе изпитвал спрямо никоя друга жена. Ръцете му трепереха като на някое момче, което за пръв път докосва гърдите на жена.

Знаеше, че тази жена вероятно няма да му бъде вярна, нито пък на Луис, но след като можеше да я има не би се отказал.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Забрави за изтощението си и я люби часове наред. Тя бе жадна за любов не по-малко от него самия.

Но ако си мислеше, че може да спечели Луис в леглото, щеше да остане жестоко излъгана.

Беше започнало да се разсъмва.

— Не можеш да си представиш, в какво състояние беше Луис, след смъртта на Ани. А след като ти го напусна... Не се доближавай до Луис, скъпа. Или повече няма да ме видиш.

Навън розовата светлина на изгрева се процеждаше през черните клони на дърветата. Но ледената тъмнина на спалнята ги притискаше.

В тази ледена тъмнина Ноел стана и се облече.

В тази тъмнина тя бързо напусна къщата на Гарет.

В тази тъмнина той се вслушваше в пърпоренето на колата ѝ, която потегли и я отнесе.

Ноел стоеше под навеса на верандата и пиеше чай. Навън дъждът се лееше като из ведро. Езерото се чернееше застрашително. Валеше непрекъснато през последните два дни, от нощта, в която бе напуснала къщата на Гарет. Няколко от карнавалните шествия бяха отменени.

Но това означаваше, че Луис не може да дойде в Мартин Хауз и тя нямаше отново да бъде изправена пред избора да обърне гръб на

детето или още веднъж да наруши дадено на Гарет обещание. В момента, когато си го помисли, видя една дребна фигура да се движи близо до брега.

— Мили Боже!

Чаената чаша изтрака, докато я поставяше в чинийката. Не можеше да повярва на очите си. Под проливния дъжд Луис умело насочваше пирогата си към пристана.

Тя изтича навън. За секунди цялата стана мокра. Водата в езерото се беше надигнала и заливаше дока.

За момент детето и жената се гледаха и се колебаеха. Очите му бяха големи и сини и самотни, не по-малко самотни от нейните. Той не се беше подчинил на баща си и бе дошъл при нея.

Тя обичаше Гарет и знаеше, че с любовта си към това дете рискува да го загуби. Но Луис беше само на шест години. Беше видял майка си да умира пред очите му. Оттогава живееше отделен от баща си. Детето протегна ръце към нея.

Ноел се сети за онези две години, прекарани в Австралия, когато се опитваше да забрави собствената си трагедия. Луис беше дете. Не можеше да избяга като нея. Може би тя беше неговото спасение. Може би той беше нейното.

Луис се усмихна чаровно и тя не можа да издържи повече. Измъкна го от пирогата и го задържа в ръцете си. Заедно изтичаха до къщата и тя веднага го отведе в банята. Съблече мокрите му дрехи и го уви в дебели турски хавлии, докато дрехите съхнеха в сушилнята. Тя също се преоблече. Баба й слезе при тях и тримата заедно пиха чай на верандата. Ноел забеляза, че баба й я наблюдава с много по-голям интерес, когато Луис беше с тях.

Луис остана за обяд и целия следобед и си тръгна едва привечер, по време на едно затишие.

След като Луис си отиде, Марлия последва Ноел в спалнята ѝ. Тя беше много крехка, но острите ѝ черни очи виждаха и разбираха всичко.

— Мисля си, че този път е съвсем безнадеждно?

— Какво?

— Любовта ти към бащата — онзи Гарет Кейгън.

Марлия закуцука към леглото. Ноел я наблюдаваше с огромно облекчение, защото беше разбрала, че баба ѝ няма да ѝ се

противопостави и бе приела действителността. Не изискваше никакви обяснения.

— Доста... безнадеждно — отговори Ноел, като се опитваше да запази достойнството си. — Иска да стоя настрана от Луис.

— Това нещастно дете има нужда от теб. Какво смяташ да правиш? Да се подчиниш като някое безгръбначно или да се бориш? Не забравяй, че носиш името Мартин.

Ноел усети, че силната воля на баба й се предава и на нея и се съюзява с огромната й любов към детето.

— Трябва да се бориш — каза Марлия и взе младите й гладки ръце в своите. — Гарет Кейгън е много упорит. Мисля, че не съм виждала някой друг да се бори толкова упорито, за да постигне нещо в този живот. Мислех, че е просто един търсач на богатство, но съм грешала.

— Благодаря ти, бабо.

Беше направо чудо, че баба й най-накрая я бе разбрала и я подкрепяше.

Луис дойде на следващия ден отново. И на по-следващия — също.

Над Марди Грас все още валеше, но слабо. Ноел пристигна пред дома на майката на Ани. Изскочи от колата и изтича по дървените стълби. Още преди да успее да почука, вратата се отвори.

Бабата на Луис застана на прага, препасана с бяла престилка и с кухненска кърпа в ръцете.

Обикновено пръв излизаше Луис. Ноел почувства леко неудобство.

— Къде е Луис, Аналайз?

Върху широкото лице на жената се изписа тревога.

— Мислех, че е с теб. Каза ми, че ще дойдеш към десет.

В Ноел започна да се надига паника.

— Закъснях с около час. Ева се обади по работа.

— Той дойде в кухнята, може би е било малко след десет. Спомена нещо за теб. Аз готвех. Реших, че си дошла да го вземеш с колата.

Без да говорят повече и двете жени се втурнаха към езерото и откриха, че пирогата я нямаше.

— Казах му, че езерото прелива и не трябва да излиза с пирогата — каза Аналайз, като гледаше втречено празния пристан. — Обикновено се вслушва в думите ми.

— Ще отида да проверя в Мартин Хауз.

Но и там го нямаше.

Ноел се обади на Аналайз и разбра, че не се е връщал вкъщи.

Небето потъмняваше, а дъждът се засилваше. Силният вятър виеше сред дърветата. Ноел включи телевизора и разбра, че езерото е излязло от бреговете си. Реката се разливаше и на някои места дигите бяха застрашени. Водите бавно завземаха сушата. Предупреждаваха за опасност от наводнения. Ако дигите не издържат, ниските блатисти местности щяха да бъдат напълно наводнени.

Ноел погледна през прозореца. Пламна светкавица и подпали небето. Гърмът удари почти пред къщата. Звукът беше оглушителен. Един вековен дъб се разцепи на две и падна на земята, повличайки със себе си електрическите проводници и разтърсвайки цялата земя.

Стаята потъна в тъмнина. Екранът на телевизора също почерня.

Ноел отиде до прозореца и онемяла от ужас гледаше как бурята приближава. Марлия влезе накуцвайки в дневната.

— Ето къде си била...

— Бабо, Луис е навън в блатото! Самичък! Вероятно е в беда. Трябва да го намеря. Обади се на Гарет. Моля те. Кажи му, че много съжалявам, че го обичам, че трябва да дойде... О, бабо... ако се проваля...

— Чакай, скъпа!

Но Ноел вече тичаше навън.

Гарет знаеше едно със сигурност — госпожа Мартин не би му се обадила, ако не беше напълно отчаяна.

Той вдигна прозорците на джипа и притисна слушалката на портативния телефон до ухото си. Едва чуваше отмалелия старчески глас сред крясъците на карнавалната тълпа. Въпреки черните облаци, надвиснали над града, Рекс бе напуснал бърлогата си и бе окупирали и двете страни на Ченъл Стрийт.

— Казах, че момчето ти се е загубило в блатото и моята Ноел отиде да го търси.

Кръвта му се смрази. Цялото му същество бе обхванато от ужас.

— Искаш да ми кажеш, че там се е разразила буря и че те и двамата сега са в блатото?

Тълпата отново ревна. Още един сал бе минал покрай пируващите. Проклятие! Не можеше да чуе нищо.

— Бихте ли повторили малко по-високо, госпожо Мартин.

— Преди две години, когато едва не загубих Ноел... аз... аз...

Гарет не искаше да му напомнят за това, но усети страха ѝ, не по-малък от неговия, и сърцето му се изпълни със състрадание. Нямаше никакво значение, че винаги е била срещу него.

— Госпожо Мартин, не се тревожете. Ще дойда възможно най-бързо.

Преди още пейджърът му да бе изключил, Гарет трябваше да озаптява двама пияни зяпачи — единият маскиран като арабин, а другият — като пчеличка. Джонсън слагаше белезници на пчеличката, докато Гарет отиде до джипа да телефонира. Госпожа Мартин продължаваше да говори, но колкото и да се напругаше Гарет не можа да разбере нищо повече.

— Идвам, госпожо Мартин, идвам — изкрещя той в слушалката и затвори.

Измъкна портативната полицейска лампа и я прикрепи на покрива на джипа. Пусна сирената, тръгна на заден ход надолу по алеята, а след това сви по една странична уличка далече от тълпите и карнавала.

Ноел! Винаги Ноел! Непрекъснато подлагаше на проверка любовта му, като че ли предизвикваше съдбата! Но сега беше още по-зле, защото и Луис беше замесен.

Никога не я е интересувало, какво иска той, Гарет. Интересуваше я само какво иска тя. Ако успееше да ги измъкне оттам живи, наистина щеше да скъса с нея.

Този път завинаги.

Ако...

Беше малко след пладне, когато джипът на Гарет сви от пътя и продължи по криволичещата алея към Мартин Хауз.

В града не валеше, а тук дъждът беше толкова силен, че през последните тридесет километра той караше почти без да вижда.

В къщата светеше само една стая.

Гарет чу шума на генератор за електричество, докато изтичваше по тухлената пътека към къщата.

Ръчно кованата врата беше откrehната. Той влезе, без да почука. Старата дама го очакваше, седнала на любимия си диван.

Чу дрезгавия ѝ глас откъм ъгъла.

— Гарет...

Опита се да стане, но беше слаба и немощна и трепереше дори повече от обикновено, вероятно от страх.

Той отиде до нея и внимателно я вдигна. Протегна се за бастуна ѝ, но тя се вкопчи в него.

— Момчето ти е чудесно.

— На майка си прилича.

— И на тебе също. Не бях права за тебе.

Ръцете ѝ го стискаха като нокти на граблива птица.

— Кажете ми всичко, госпожо Мартин.

— Пирогата на Луис я нямало. Мислим, че се опитвал да стигне дотук, но не е успял. Ноел тръгна да го търси с нейната пирога.

— Какво? Онова разпадащо се нещо не е плавало от години!

— Само с това разполагахме.

— Ако бяха стояли далече един от друг, както им бях казал, това нямаше да се случи. Бентът може да се разпадне всеки момент и тогава всичко ще остане поне три метра под водата.

Гарет понечи да тръгне.

— Гарет...

Въпреки че искаше да излезе колкото се може по-скоро, нещо в мъртвешки тихия и глас го възпря.

— Онази нощ Ноел искаше да си до нея. Викаше те непрекъснато, дори когато мислехме, че умира. Тя искаше детето ти.

— Но вие ми казахте...

Старата жена беше смъртно уморена, сърцето ѝ едва пърхаше. Тя скри лице в шепите си и отчаяно проплака:

— Аз я отгледах. Тя беше мое дете. Мислех, че знам кое е най-доброто за нея.

Той пое дълбоко въздух.

— Да, аз не бях достатъчно добър.

— Аз съм само една стара жена. Свикнала съм със старите разбирания — зачервените ѝ очи срещнаха погледа на Гарет. — Не заслужавам прошката ти, Гарет.

— А аз не заслужавам прошката на Ноел. Виждаш ли, аз ти вярвах.

Замисли се за Ноел и за Луис. И как се бе борила Ноел, за да промени мнението му за нея. Тя бе искала бебето им! Бе искала и него! Но той бе отказал да ѝ повярва!

И сега тя беше навън във водата. Рискуваше живота си, за да спаси сина му.

Никога досега, когато рискуваше да я загуби завинаги, не бе усещал колко силна е любовта му към нея. В този момент разбра, че омразата нямаше повече място в живота му.

Постепенно суровите черти на лицето му се смекчиха и той започна нежно да гали възрастната жена по ръката, като че ли успокояваше някое дете. Тя се вкопчи в него и задълго не го пусна. След това той се обърна и излезе.

Дъждът барабанеше върху лицето на Гарет. Той безразсъдно подкара моторницата по тъмната повърхност на мочурището. Плоскодънната лодка прелиташе над затревените места и отново с трясък продължаваше по водата.

Отново и отново преминаваше през безкрайния лабиринт на дърветата и поредиците от канали, докато стигнеше до някое задънено място или безотточно езеро. Никъде нямаше и следа от тях.

Всичко наоколо бе само дъжд, мокри дървета и тъмни води. Като че не беше останало място, което да не е наводнено.

Ако бентовете не издържат...

Не трябваше да мисли за това.

Препускаше из мочурището, без да има каквато и да е представа за времето. Мислеше само за това, че трябва да ги намери възможно най-бързо, преди да е станало твърде късно.

Един пън се изпречи на пътя му и той сви.

Но не се оказа достатъчно бърз.

Ръбът на лодката удари коренищата и отново полетя. Но не в посоката, която Гарет беше избрал. Вместо това тя се разтресе, приводни се на едната си страна и продължи да се носи по водата към група дървета. Гарет изхвърча към мекия кален мочурлив бряг.

Беше чувал, че когато човек умира, целият му живот минава пред погледа му като на филмова лента. В тези последни секунди, когато летеше към брега, в мислите му беше само Ноел. Виждаше хубавото ѝ лице, огряно от червеникавата разрошена коса. Спомни си, как бе потръпвало тялото ѝ под ръцете му. Бе я наранил жестоко, като отказваше да ѝ повярва. В агонията си Гарет си спомни как се бе облякла онази сутрин и бе напуснала дома му. А той през цялото време лежеше и не помръдваше, като някое студенокръвно и безсърдечно копеле. Не се и опита да я спре.

Никога не ѝ бе казал, че все още я обича.

Не искаше да повярва, че е така.

Ако сега умреше, тя никога нямаше да разбере.

Тялото му се стовари върху мекия бряг, но главата му се удари в някакво дърво.

Светът почерня.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миглите на Гарет потрепнаха. Светлината подразни очите му, а зад нея проблясваше пламък. Дясната половина на черепа му пулсираше.

Къде ли беше? В ада или в рая?

Отново затвори очи. Не го интересуваше много. Всичко, което знаеше, беше, че лежи на меко легло в някаква тъмна стая.

До съзнанието му достигна някакъв глас.

— Героят се събуди. Докъде е стигнал светът, щом едно безпомощно момиче трябваше добре да се намокри и изкаля и да се прави на спасителка.

— Ноел!

Гарет се опита да седне. Чувстваше дясната половина от главата си като ударена от камък. Болеше го, когато се движеше, но и когато беше неподвижен, болката не беше по-малка. Продължи опитите си да се изправи.

— Кой си мислеше, че е? — запита Ноел с насмешка.

Той отвори очи и видя покоряващата ѝ красота. Видя и сълзите по миглите ѝ. Почувства голямо облекчение. Тя все още беше тук и се грижеше за него.

— Или някой ангел, или някой дявол. Не бях сигурен — гласът му беше слаб и пропит с обич, обич, която вече не възнамеряваше да крие. — Но тогава нямаше да бъда с теб. Ноел... скъпа... Бях толкова несправедлив... Така че... — в гърлото му заседна буца и той не можа да продължи.

— Нищо ли не си спомняш? — попита тя тъжно.

Той неясно си спомни, че се бе събудил върху онзи бряг и я бе видял до себе си под дъжда. Беше му помогнала. Накуцващ и облегнат на крехкото ѝ тяло, двамата заедно си бяха пробили път през калта и натежалите папрати.

Гарет я остави да погали косата му въпреки болката, затвори очи, за да може по-пълно да се наслади на изживяването.

— Тогава мислех, че сънувам — прошепна той. — Аз не те заслужавам. Аз...

— Тихо... Сега сме в закритата лодка — каза тя. — Дъждът спря едва вчера. Обадих се по радиото на баба, за да знае, че сме добре. Ще изпрати някой да ни прибере веднага щом е възможно.

— Вчера ли? — беше изминал цял ден. — Какво стана с Луис?

— Тук съм, татко.

Луис скочи в леглото и матракът се разтресе. При всяко движение Гарет се чувстваше така, като че бъркаха с нож в мозъка му. Гласът и усмивката на сина му компенсираха болката.

Гарет сграбчи детето и силно го притисна. Усети малкото му крехко телце и прекара ръка през гъстата му златиста коса. След това го пусна и го отместа така, че да може да се наслади на усмивката му и на щастливите му очи.

— Мили Боже, ти си добре. И двамата сте добре.

— Бях тръгнал да видя Ноел, татко, понеже си помислих, че е забравила да ме вземе. Само че един алигатор плесна с опашката си по един пън и така ме уплаши, че паднах. Счупих си пръта и вятърът започна да разнася лодката навсякъде. Ноел ме откри и ме доведе тук.

Ноел беше започнала да отстъпва назад, за да ги остави насаме, но Гарет я хвана за ръката. Мисълта да станат едно семейство го плашеше, но повече се страхуваше от възможността да загуби, който и да е от двамата.

Ноел внимателно сплете пръсти в неговите. Обзе го невероятно щастие. Той лекичко я дръпна и тя падна отгоре им.

— Не... Този път няма да се измъкнеш толкова лесно, скъпа. Никакво измъкване.

— Какво?

— Искам да кажа, че ви искам и двамата. Завинаги!

— Наистина ли, татко?

— Млъкни Луис, позволи на баща си да поиска ръката на тази прелестна дама.

Очите на Луис се разшириха от вълнение. Той моментално се подчини и радостно погледна усмихнатия си баща, а после и Ноел.

— Мисля да си взема въдицата и да изляза да половя риба — изрече той и смигна на баща си.

— Добра идея, синко.

Очите на Ноел бяха пълни със сълзи от щастие.

— Гарет, мислех, че ще си бесен — каза тя меко. Беше изненадана не по-малко от Луис. — Каза ми никога повече да не се срещам с него.

— Не бях прав. Луис има нужда от теб. Аз също имам нужда от теб. Просто ти нямах доверие. Аз съм виновен, че ни напусна преди две години. Виновен съм, защото бях твърде ревнив и не те изслушах. Прогоних те в Австралия, като повярвах на собствените си съмнения и на лъжите на една изкуфяла старица. Ако бях поне малко разумен, щях да те последвам и на края на света и да те моля да се върнеш при мен. Бях глупав, скъпа. Изгубихме детето си, а ти почти не умря — и всичко това заради мен.

— Стана случайно — каза тя внимателно. — Просто нещастен случай.

— Не. Вината е моя. Случи се, защото се държах грубо с теб. Оставих те сама да се бориш. Ще трябва да живея с тази вина до края на живота си. А след това не те допусках до Луис. Казвах, че е, за да го предпазя. Лъжех. Страхувах се да призная, колко много те обичам. Страхувах се да не те изгубя отново.

Той я погали по лицето, а тя се наведе и го целуна леко по устата. Движеше устните си нежно и прелъстително, докато не усети, че ръцете му я обгръщат.

— О, Гарет — промърмори тя. — Наистина ли искаш да се оженим? Наистина ли ме обичаш?

— Винаги съм те обичал, скъпа. Още когато бяхме деца. Никой не може да се сравни с теб. Но си мислех, че ти няма да ме искаш.

Той отново я целуна. Устните ѝ бяха топли и нежни. Тя се отскубна и се засмя.

— Сигурен ли си, че не го правиш, само за да има кой да ти подбира вратовръзките?

— Съвсем сигурен — Гарет погали косите ѝ и уви пръсти в копирените ѝ къдрици. — Казвал ли съм ти някога колко много обичам червените ти коси?

— Наистина ли? Не ме ли лъжеш?

— Скъпа, повече от всичко на света искам Луис да си има сестричка с красива червена коса, точно като твоята.

— О, Гарет! — Ноел се разтопи в ръцете му.

Той усети уханието на диви рози.

— Като че ли през целия си живот съм чакал само този момент.

Устните му се сляха с нейните.

— Ако не престанеш, може да напълним цяла къща с червенокоски.

— Няма да престана, скъпа. Никога!

— Но Луис е отвън.

— Нашето дете — прошепна той, повдигна косите ѝ и покри с целувки тила ѝ.

— Нашето?

— Нашето — промърмори той. — Всичко, което имам сърцето ми, душата ми, детето ми — са твои. Завинаги!

Гарет обви ръце около нея и тя се сгуши до него. Чуваха как Луис пее навън, докато хвърля въдицата си. Луис — най-накрая щастлив, пееше радостно, като всяко нормално дете. Гарет я притисна още по-силно. Ноел отново му бе върнала сина.

Въздухът беше свеж и наситен с мириса на дъжд. Утрото беше настъпило. Утро, което носеше със себе си обещанието за един нов живот, заедно дълго и щастливо бъдеще.

Гарет сведе глава и целуна Ноел. Отначало нежно и леко, но после... не можеше да се въздържа повече.

— Любов моя — прошепна той. — Любов моя.

Издание:

Ан Мейджър. Дръзко момиче

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Маряна Василева

ISBN: 954-11-0342-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.